

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

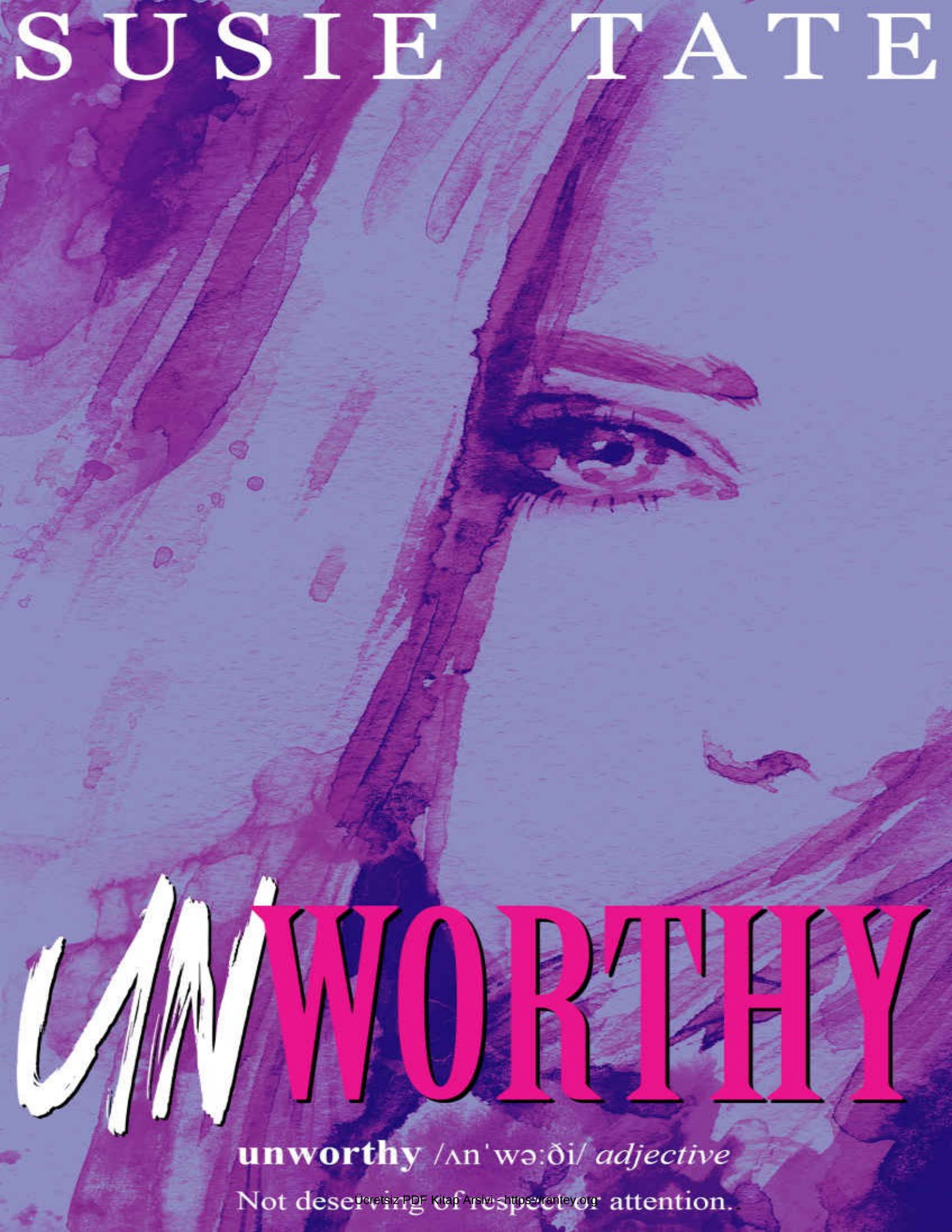
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SUSIE TATE

UNWORTHY

unworthy /ʌn'wə:ði/ *adjective*

Not deserving of respect or attention.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi: <https://ranney.org>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Değersiz Susie Tate

OceanofPDF.com

Harika kocam için. Aya ve arkaya, aşkım.

Telif Hakkı 2022© Susie Tate

Tüm hakları saklıdır

Jo Edwards tarafından düzenlendi

Kapak Tasarımı: **Steve Molloy**

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

İçindekiler

Bölüm 1 Gülünç **Bölüm 2**

Sting a bit

Bölüm 3 Kendi başına

kanun

Bölüm 4 Orada harika görünüyor

Bölüm 5 Benim hatam, alınmayın

Bölüm 6 Zalim olacağını hiç . **Bölüm 7**

Başkasına aşık olmak **Bölüm 8**

Ne tür bir adamsın sen?

Bölüm 9 Bu kadar, değil mi?

Bölüm 10 Elinizden gelenin

en iyisini yapın **Bölüm 11**

Onsuz daha güzel

Bölüm 12 Daha önce hiç engellenmediniz mi?

Bölüm 13 Lütfen, bana bir şans ver.

Bölüm 14 Orada nefes alamadım.

Bölüm 15 Bunu bir daha asla yapmayacaksın

Bölüm 16 Bu yüzden sana ihtiyacı var.

Bölüm 17 Heath **Bölüm 18** 'de bir sorun

var Önemli bir şey değil.

Bölüm 19 Zayıflardı, aşk

Bölüm 20 İnsanlar söz konusu

olduğunda **Bölüm 21** Yakıp kül edin **Bölüm**

22 Yatağa bile sığmıyorsun

Bölüm 23 Yazıklar olsun sana

Bölüm 24 Seni

özlüyoruz **Bölüm 25** Çılgın

adam

Bölüm 26 Kendimi nasıl idare

edeceğimi biliyorum **Bölüm 27** Tüm bu

saldırganlık içinde değil

Bölüm 28 **Senin için orada olmak**
istiyorum **Bölüm 29** **Değerli**
Bölüm 30 **Hiç hoş değil,**
kardeşim **Bölüm 31** **Bana**
güveniyor musun?
Bölüm 32 **Lütfen size denizin sonsözünü**
vermeme izin verin **Kavanozdaki kelebek**
Kırık Kalp Sendromu
Teşekkür Yazar
hakkında

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

değersiz / ʌ n ' wə : ði/ sıfat

Saygı ya da ilgiyi hak etmiyor.

OceanofPDF.com

Bölüm 1

Gülünç

Yaz

"Lütfen bana bunun olmadığını söyle," diye , yaklaşan arabayı daha net görebilmek için karmakarışık, pembe saçlarımı yüzümden geriye doğru çekerken. Kardeşimin küçük, mantıklı, elektrikli arabası değil. Hayır.

En iyi arkadaşının içinde gezindiği, küresel ısınmaya neden olan o büyük, canavar. Max'e gelip beni almasını söyledim. Heath'i göndereceğini bilseydim, ondan asla istemezdim.

İşe yaramaz kardeşim yerine yengem Mia'yı aramış olmayı dileyerek, titreyen bacaklarımla oturduğum kütükten kalktım. Her yerim kaskatı kesilmişti ve beynim yorgunluktan bulanıklaşmıştı. Gecenin bir yarısı ormanda beş saatlik bir yürüyüş insanı böyle yapıyordu. Yogayla güçlendirilmiş uzuvlarım bile bu zorluğun üstesinden gelememişti.

Land Rover yanıma yanaştı ve camı indirdi.

"İyi misin, Midge?" Heath'in bana karşı sık sık kullandığı, alttan alta mizahla kızgınlığı birleştiren kendini beğenmiş tonu, aşağılanmışlığımla daha da kötüleştirdi. "İlginç bir kıyafet." Bakışları kirden sırılsıklam olmuş saçlarımdan boynumdaki neon yeşili sessiz disko kulaklığına, oradan da artık yırtılmış olan Billabong tişört ve sarong pantolon. Çıplak ayaklarıma ulaştığında kaşlarını çatı. "Tanrı aşkına, Midge. Lanet olası ayakkabıların nerede?"

Arabasının kapısını iterek açtığında ve canavarın içinden atlayıp önümde durduğunda sefilce omuz silktim. Her zaman olduğu gibi Heath'i ilk gördüğümde kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu ve nefesim boğazımda düğümlendi. O kadar güzeldi. Uzun boylu, kaslı, mükemmel

Şekillendirilmiş siyah saçlar, kare şeklinde temiz traşlı bir çene hattı ve neredeyse doğal görünmeyecek kadar mavi gözler. Onun yanında kendimi her zaman pasaklı küçük bir çocuk gibi hissetmişimdir. Sanki aramızda on yıllık yaş farkı varken ben hâlâ sıska bir çocukmuşum gibi. Saat daha sabahın altısıydı ve Tanrı aşkına, adamın üzerinde özel dikim bir takım elbise vardı. Kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturmuştu.

ve bir kaşını kaldırdı - beş yaşımdan beri bana karşı kullandığı bir ifade. Arabadan gelen bir hareket dikkatimi çekti ve Heath'in etrafına baktım.

Yolcu koltuğunda eşit derecede kusursuz bir kadın oturuyordu. Kalbim daha da kötüleşti. Mükemmel Penny - Heath'in son kız arkadaşı. Heath gibi bir başka doktor. Ona alçak sesle el salladım ve zayıf bir gülümsemeyle önümdeki adama odaklandım.

"Onları çıkardım." Sesim boğuk çıkıyordu.

Dün gece kaybolduktan sonra karanlık ormanda yaptığım bağırışlar.

"Ayakkabılarını mı ? Ne diye-?" "Heath, Max ikinizi de uyandırıp buraya getirdiği için üzgünüm.

Beni yakalamak için , gerçekten." Sözlerim şimdi hafifçe titriyordu. Son beş saattir korkunç bir Blair Cadısı senaryosunun içinde olduktan sonra öfkeli bir Heath'in onaylamamasıyla başa çıkamazdım. "Ama artık eve gitmem gerekiyor." Gözyaşlarımın akmasını engellemek için hızla gözlerimi kırdım ve Heath'in etrafından dolaşıp arabasına doğru ilerlerken başımı eğdim.

Ne yazık ki, ayaklarımın nasıl paramparça olduğunu unutmuşum.

ve kaslarımın ne kadar sertleştiğini fark ettim - birkaç topal adımdan sonra bacaklarım neredeyse beni bırakıyordu.

Güçlü parmaklar üst kollarımı sararak yere düşmemi engelledi.

"Topallıyorsun," dedi, sesi sert ve suçlayıcıydı.

"Ben iyiyim, sadece- Heath!" İki büyük eli kalçalarımın gitti, beni sıkıca kavradı ve beni yerden kaldırdı. İleriye doğru yürüdü ve beni şoför koltuğuna, ayaklarım koltuğun üzerinden sarkacak şekilde, ona dönük olarak bıraktı.

yan. Omzumun üzerinden Mükemmel Penny'ye baktım ve ona özür dileyen bir gülümseme verdim.

"Bunun için çok üzgünüm. Kardeşimi aradım. Heath'i göndermesini beklemiyordum."

Şok olmuş bir ifadeyle görünüşümü inceliyordu ama gülümsememe karşılık vermeyi başardı. "Sorun değil. Zaten her zaman beşte kalkarım."

Elbette öyleydi. bir günde muhtemelen bacaklarını tıraş etmiş, mükemmel makyajını yapmış ve Normal insanlar daha ilk bardak çaylarını içmeden önce çalıştığı yoğun bakım ünitesinde sayısız hayat kurtardı.

"Ayakkabısız ne kadar yürüdün, sen Deli mi?" Heath'in keskin ses tonu başımı geriye atmama neden oldu ve önce bir ayağını, sonra da diğerini kaldırıp parçalanmış alt kısımları incelerken irkildim, ağzı onaylamayan bir çizgide sabitlenmişti. "Ormanda çıplak ayakla öylece dolaşamazsın Midge. Hem orada ne yapıyordun ki?"

"Gece yarısı sessiz bir diskoydu." "Ormanın ortasında mı?"

Omuz silktim. "Biz de yıldızlara bakıyorduk. Şehirde çok fazla ışık kirliliği var. Düşündüm ki... Bakın, arkadaşlarımdan biri organize etti ve ben de bunun yıldız ışığında bir araya gelmekten çok... şey, bir çılgınlık olduğu ortaya çıktı. Yasadışı bir tane." Uyuşturucudan bahsetmedim - Heath'in kafası patlayabilirdi. Bodhi dün geceyi önerdiğinde kesinlikle uyuşturucudan söz etmemişti. "Orada anlaşamadığım bazı herifler vardı." Becerikli piçler E almamı istediler ve sadece doğal ürünler tüketiyorum cevabımdan pek memnun olmadılar. I

onu da dışarıda bırakmaya karar verdi. "Kendi başıma yürüyebileceğimi düşündüm ama çok karanlıktı ve..."

Heath kuru bir ses tonuyla, "O zaman o sinir bozucu gece kirliliği yok," dedi, hâlâ ayaklarımı inceliyordu.

"Şey, hayır. Bisikletimi bulamadım. Ve sonra çıkış yolunu bulamadım. Sonunda Max'i aramak zorunda kaldım.

telefonumu takip etti. Benimle yolda konuştu ve beklememi söyledi. Hiç düşünmemiştim..." Sustum.

"Gece yarısı eğlenceleri ve yıldızlara bakmak mı? Ne zaman büyüyeceksin, Midge? Artık on altı yaşında değilsin. Başını belaya sokmaya ve her an seni kurtarması için ağabeyini çağırmaya devam edemezsin."

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve gözlerimi kucağıma indirdim, Heath'in oluşmakta olan gözyaşlarını görmesini istemiyordum. Ayaklarımı bırakıp önümde çömeldiği yerden kalkarken iç çektiğini duydum.

"Yapıştırılması gereken birkaç yırtık var. Bölüme gelseniz iyi olur."

Başımı kaldırdım ve gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Acil servise gitmeyeceğim. Eve gitmem gerek. Ayaklarım iyi." Bu haldeyken hastaneye gitmemin imkanı yoktu. Heath'in tüm havalı meslektaşları ve arkadaşlarıyla yüzleşmek için.

"Saçmalama," diye tersledi. Altımdaki koltuğu daha sıkı kavradım ve yüzümün utanç ve öfkeyle ısındığını hissettim. Saçmalama Heath'in en sevdiği şeylerden biriydi. bana geldiğinde en sevdiğim kelimeler:

Gülünç görünüyorsun, Midge.

Tüm bu alternatif terapi saçmalıkları saçma bir zaman kaybıdır.

Rüzgar sörfüne olan takıntın gülünç olmaya başladı.

O saçma bisikletin sağlığa zararlı - ne zaman büyüyüp bir araba alacaksın?

Büyü artık, bu da bir başka favoriydi. Bu da Can sıkıcı olan şey, büyürken tanıdığım Heath'in aşırı eleştirel bir serseri olmamasıydı. Ben çocukken, o benim şampiyonumdu. O zamanlar ağabeyime ve aileme karşı benim tuhaf yönlerimi savunur, türümün tek , eşsiz olduğumu söylerdi. Beni her gördüğünde gülümserdi. gününü aydınlattı, sanki benim yanımda olmaktan hoşlanıyor gibiydi.

Tıp mezun olduktan sonra her şey değişmiş gibiydi. Çalıştığı süre boyunca onu pek görmedim.

Londra, ama birkaç yıl önce buraya, Dorset'e taşındığında - mimarlık şirketlerini buraya taşıyan kız kardeşi Verity ve Max'in izinden giderek - bana karşı tüm tutumu değişti. Evet, diğer herkese karşı hala aynı havalı, çekici, düzgün konuşan Heath'ti, ama bana karşı hatırladığımın tam tersiydi. Bana gülümsemek yerine kaşlarını çatardı. Ve artık bir yetişkin olduğum için tuhaflıklarım onu rahatsız ediyor gibiydi - O günlerde beni ailemden bile daha çok eleştiriyordu. Bu da bir şey ifade ediyordu.

Onu Max'in aptal arkadaşlarından biri olarak görüp görmezden gelebilseydim bu kadar incitici olmazdı ama Heath'in fikirleri benim için önemliydi. Gençlik yıllarımda çoğunu

Heath'i görmeyi bırakacağı zamanın hayalini kuruyordu. ve sonunda onun için doğru kadın olduğumu fark etti. Bu umutsuz, neredeyse fiziksel olarak acı veren bir özlem, bir saplantıydı. Ünlüler ya da erkek grupları umurumda değildi - ben sadece Heath'i istiyordum. Bu yüzden, onu zihnimde aptal statüsüne indirgemeye çalışsam da, bu özlem duygusunu, bu hayranlığı sarsmak zordu. Özellikle de gerçek hayatta gerçek bir kahraman olduğu zaman. Heath bir acil servis danışmanı olarak her gün hayat kurtarıyordu. Bu kadar sağlam nedenlerle bu kadar çok hayranlık duyulan bir kişiyi reddetmek zordu. Bu yüzden benim hakkımdaki düşük düşüncesi çok üzücüydü ve belki de bir süreliğine ülkeyi terk etmeyi düşünmek için başka bir nedendi. Belki de Bodhi haklıydı?

"Saçmalamıyorum," dedim dişlerimin arasından. "Eve gitmek istiyorum. Eğer beni almazsan, Mia'yı ararım." Kendimi koltuktan kaldırmaya başladım, böylece aşağıdaki zemine düşebilecektim (ayaklarımda tekrar yolla temas etmesini dört gözle beklemiyordum, ama bu bir umutsuz durum). Ayak parmaklarımdan biri bile asfalta değmeden Heath beni kollarının arasına alıp göğsüne yasladı.

"Sen ne halt ediyorsun-?"

"Kapa çeneni, Midge." Sesi öfkeyle gerilmişti. Neden bu kadar kızgındı ki? Tamam, bu bir beni ıssız bir yerden alması onun için bir zahmetti ama Max'e sadece

Eğer bunu yapmak istemeseydi, defolup giderdi. "Lanet ayaklarını bir daha yere basmayacaksın. Kendini koruma yok mu senin? Sen tam bir yüksün."

Heath küçümseyici ya da eleştirel davrandığında incinmiş duygularımı ondan saklamayı hemen hemen her zaman başarmışımdır. Verdiğim tepki çoğu zaman tek parmakla selam vermek ya da taş gibi sert karın kaslarına hızlı bir dirsek atmak olurdu. Ama bu olaydan sonra Bir grup uyuşturucu bağımlısı tarafından taciz edildikten sonra korkunç derecede ürkütücü bir ormanda beş saatlik bir yürüyüş yaptım.

aynı tepkiyi veremediğimi fark ettim. Ayaklarım ağrıyordu, on altı saattir bir şey yememiştım, üstüm başım kir içindeydi, saçıma bir kuşun pislediğinden emindim ve o kadar yorgundum ki kendimi muhallebi içinde yüzüyormuş gibi hissediyordum. Heath beni arka koltuğa bıraktı ve burnum sızlamaya başladığında kekeleyerek nefes aldım. Tek bir damla gözyaşının kirpiklerimden kirli yanağıma döküldüğünü hissettiğimde aşağılanmam tamamlanmıştı. Heath gözleri benimkilere kayınca donup kaldı. Daha fazla gözyaşı görüşümü doldururken yüzü odaktan çıktı.

"Sadece eve gitmek istiyorum," dedim kısık bir sesle. Şok olmuşum, iri ellerinden biri çenemi kavradı ve başparmağı bir damla gözyaşını daha silip süpürdü. Görüşümü netleştirmek için gözlerimi kırptım ve yüzü belirdi. Beni izlerken neredeyse acı çekiyormuş gibi görünüyordu. Bu hiç mantıklı değildi.

"Pekâlâ, Midge," dedi, sesi artık o kadar yumuşaktı ki az önceki adam olduğuna inanamadım. "Seni eve götüreceğim." Emniyet kemerini üzerimden çekip çıkardı ve sanki hâlâ bir çocukmuşum gibi eğilerek taktı. Pahalı tıraş losyonuyla karışmış temiz erkek kokusu burun deliklerimi doldururken, vücudu bedenime uzandı ve ben

Keskin bir nefes. Geri çekildiğinde, daha önce tertemiz olan ama şimdi kir içinde kalan gömleğine baktım.

"," dedim dehşet içinde, elimle ağzımı kapattım.

"Gömleğin."

Ağzını açtı, tekrar kapattı ve sonra yüksek sesle nefes verdi. "Siktiğimin gömleği umurumda değil, Midge. Zaten bütün gün pijama giyiyorum, unuttun mu?"

"Ama bu sabah Baş Yönetici ile toplantınız yok muydu?" Mükemmel Penny arkadan yardımsever bir şekilde araya girdi. "Bu yüzden değil mi-"

Heath, Penny'ye uyarıcı bir bakış atarak, "Doğru," dedi. ve sonunda kapıyı çarparak kapatabilmek için benden uzaklaştı. "Eğer içeri gelmeyeceksen seni şimdi eve bırakayım, ayak işlerini sonra hallederiz."

O aşamada onu sorgulamadım. Dürüst olmak gerekirse, hiç enerjim yoktu. Heath ve Mükemmel Penny birbirleriyle alçak sesle konuşmaya başladılar. Önemli şeyler. Alnımı cama dayadım. Arkadaki konsoldan sıcak hava üflendiğinde titremem azaldı. Yorgunluk muazzam bir dalga gibi üzerime çöktü ve bir dakika içinde uykuya daldım.

Bildiğim bir sonraki şey, itilip kakıldığım ve ardından daha soğuk bir hava akımına maruz kaldığımdı. Büyük bir kol dizlerimin altında, diğeri sırtımda ve ben kaldırılırken.

"Ne?" O tanıdık koku tekrar duyularımı doldurduğunda ve vücudumun kaslı bir göğsün üzerindeki gevrek pamuğa bastırıldığını hissettiğimde mırıldandım. Gözlerimi kırıştıtarak açtım ve Heath'in arabadan dönerken bronzlaşmış boğazına odaklandım.

kollarında benimle birlikte binama doğru yürümeye başladı. Heath'in omzunun üzerinden Land Rover'a dönüp baktığımda Mükemmel Penny'nin hâlâ ön yolcu koltuğunda oturduğunu gördüm.

Başını yana eğmiş beni taşıyan Heath'i izliyordu - yüz ifadesi beklediğiniz gibi kızgın değildi, olsa olsa meraklı görünüyordu.

"Yürüyebilirim," dedim Heath'e, aşağı inmek istercesine kıpırdanarak. O sadece beni daha sıkı kavradı ve bana daha sıkı sarıldı.

göğsüne karşı.

"Hayır, yapamazsın." Çenesi öylesine sıkılmıştı ki yanağında bir kas tik tak ediyordu. "Kıvranmayı keser misin? Anahtarlar?"

Aşağı inmek için çabalamaktan vazgeçtim ve boynumdaki zincirden anahtarlarımı çıkardım. Heath kapıyı açabilmek için eğildi ve kapıyı omuzlayarak açtı. Sanki buranın gibi koridora ve daireme çıkan merdivenlere doğru yürüyordu.

"Merhaba canım," diye seslendi Bryn'in sesi kapısından. Kapı aralığında dikildiğini, Heath'le beni izlerken buruşuk yüzünde kaşlarını kaldırdığını görmek için ona baktım merdivenlerden yukarı çıkıyorduk. "Genç adam! Yaz'ımla yaptığını sanıyorsun?" Heath'in arkasından sopasını salladı. "Yazmin, iyi misin?" Sesi biraz panikliydi. Bryn bana güvendiği kadar benim için de endişeleniyordu.

"Ben iyiyim Bryn," diye seslendim ona. "Sadece ayaklarımı incittim. Heath beni evime bırakacak."

"Seni terk etmek mi?" Bryn'in kaşları artık saç çizgisindeydi. Koridora doğru birkaç sallantılı adım attı. "Şimdi buraya bakın. Yaz'a ben göz kulak olurum, genç adam. Bir gece serserisinin ondan faydalanmasını istemiyorum."

"Gadabout?" Heath fısıldadı, sesi eğlenceyle titriyordu.

"Sadece şakasını yap, lütfen," diye fısıldadım. Bryn'in kalp rahatsızlığı yüzünden heyecanlanmasına gerek yoktu. Heath merdivenlerin yarısında döndü, beni hâlâ kollarında tutuyordu.

"Sizi temin ederim efendim," dedi ciddi bir içtenlikle. "Yazmin'in etrafında herhangi bir aylaklık yapmayı aklımdan bile geçirmem. Sadece kalacağı yere kadar ona yardım ediyorum. Sonra da . Tam bir centilmen olduğuma dair size teminat verebilirim."

Bryn ofladı ve gözlerini Heath'e dikti. "I onu yukarı taşıyabilirdi," diye . Sonra hafifçe yalpaladı ve sopasını daha sıkı kavradı.

Heath bu ifadeye karşı çıksa da, içinde tuttuğunu bildiğim kahkahayı dığarı atmıyarak bağıyla onayladı. "İyi, iyi, hadi bakalım." Bryn sopasını bir kez daha bize doğru salladı, hafifçe tökezlememize neden oldu, sonra yavaş adımlarla dairesine dönmeye başladı. Heath sonra kalan merdivenleri koşarak çıktı.

Kapıma vardığımızda ona gergin bir sesle "Artık beni bırakabilirsin," dedim. Zayıflamış halimle onun göğsüne sarılmak bana biraz fazla gelmişti. Tekrar gözyaşlarına boğulacağımdan ya da daha kötüsünden korkuyordum, zaten mahvolmuş gömleğinin içine sokuldum. Beni yere indirdi ve ona dönüp bakmadan kilidi hızla açıp acı içinde içeri girdim. Heath beni takip etmeden önce, ki bunu yapmaya niyetli olduğunu görebiliyordum, geri döndüm ve kapıyı çektim, sadece
Yüzümün görünebileceği kadar boşluk.

Eli tahtanın üzerindeydi ama kapıyı itip açmadı.

"Teşekkürler," diye mırıldandım. Daha fazla kelime o aşamada beni aşıyor gibiydi. Kuş yuvası saçlarımın tepesinden çıplak ayaklarıma kadar dağınık görüntümü tekrar taradı ve kaşlarını çattı.

"Dinle, Midge. Şimdi işe gitmem gerek, ama yapabilirim-"

"Sadece git!" Onu ve kendimi şaşırtarak tersledim. "İ
Yani, yeterince şey yaptın. Ben iyiyim. Gidebilirsin. Penny bekliyor."

Merdivenlere doğru baktı, sonra tekrar bana döndü, kararsızlık yüz ifadesini bulandırıyordu. Neden çekip gitmiyordu ki? Bu son aşağılanmanın acısını tek başıma çıkarmam gerekiyordu. Sonunda elini kapıdan çekti ve iki elini de ceplerine soktu.

"Tamam, ben-"

"Hoşça kal, Heath." Kapıyı suratına çarpmadım ama kapattım. Küçük alanıma, güvenli sığınağıma bakmak için arkamı döndüm, kapıya yaslandım ve oturmak için pürüzsüz ahşaptan aşağı kaymadan önce uzun bir nefes

dizlerimi göğsüme doğru çekerek yere uzandım. Başım öne, dizlerimin üzerine düştü ve küçük bir hıçkırık tutturdum.

"Ayaklarını ıslat." Heath'in kapının diğer tarafından gelen yüksek sesli komutu beni sıçrattı, başım havaya kalktı. Gittiğini sanmışım ve o kapıların ne kadar ince olduğunu unutmuşum. Tekrar hıçkırmamak için dudağımı ısırđım ve kapının diğer tarafından yüksek sesli bir iç çekiş ve ardından onun geri çekilen ayak seslerini duyana kadar nefesimi tuttum.

Islaklığı silmek için yüzümü ovaladığımda ellerim kir içinde kaldı. Bu, hayatımın yanlış yönlendirilmiş aşkının önünde kendimi son kez utandırışımdı.

Büyü artık, Midge.

Saçmalıyorsun.

Belki de onu takıntı haline getirmeyi onu dinlemeye başlamamın zamanı gelmişti.

OceanofPDF.com

Bölüm 2

Biraz Acı

Yaz

Bang! Bang! Bang! Bang! Bang! Gürültülü ve sabırsız bir vuruşla irkilerek uyandım.

"Ne be?" Kendimi koltuktan kaldırırken mırıldandım, ayaklarım yere çarptığında yüzüm . Saat geç olmuştu. Akşam oldu ve kendimi öncekinden yüz kat daha iyi hissediyordum.

Saçımdaki kuş pisliğini yıkamak için duş aldıktan sonra ve vücudumdaki çamuru temizledikten sonra aromaterapi yağlarımla banyomda bir saatten fazla kaldım. İncelediğimde ayaklarımın biraz hırpalanmış olduğunu gördüm. Derin kesiklerden ikisi banyodan sonra hala kan sızıyordu, bu yüzden yatağa girmeden önce onları ilk yardım kutusundaki malzemelerle elimden geldiğince sardım. Uyandığımda Öğleden sonra olmuştu ve giyinme zahmetine girmemeye karar verdim. Ayaklarım bu haldeyken bir yere gidebilecek gibi değildim zaten. Neyse ki bugün için hiçbir ders ya da müşteri rezervasyonu yapmamıştım, çünkü bu aylardır ilk kez boş kaldığım bir haftaydı. Ama bundan daha fazla izin almaya gücüm yetmezdi. Ayaklarım acele etse iyi olur. ve iyileştim. Topallayarak dolaştım ve buzdolabında biraz körili mercimek artığı buldum, kanepeye yerleştim ve bütün akşam hiç kıpırdamadım. Bu kadar uzun bir süre boyunca doğruyu söylemek gerekirse.

"Tamam, . Donunu çıkarma," diye seslendim, kapıma vurma sesleri bir seviye daha yükselirken. Max sabırsız bir piçti. Kapıya doğru topallayarak ilerlerken küfür ettim ve Max'i beni rahatsız ettiği için patlatmaya hazırlanarak kapıyı açtım. Kapımın önünü gerçekten kimin doldurduğunu gördüğümde, nefesimi bir anda verdim ve bir adım geri çekildim.

"Dairede yalnız kapıyı kilitlemiyor musunuz?"

Gözle görülür bir şekilde sinirlenmiş Heath'e göz kırptım ve merak ettim

Neden gecenin bu saatinde evime gelip bana ders vermeye karar verdiğini.

"|-"

"Peki anahtarlığın nerede?" Daireye girdi ve kapı çerçevemi incelemeye başladı. "Sende yok." İçeriye doğru ilerledi ve ben de itiraz edemeyecek kadar şaşkın bir şekilde geri geri gittim. "Bu kapıda doğru dürüst bir kilidin bile yok. Max'in bundan haberi var mı?"

"Ben çocuk değilim, Heath." Dişlerimi sıkarak söyledim, yüzümün ateşle dolduğunu hissediyordum. Ben barıştan, sevgiden, uyumdan, çatışmasızlıktan yana bir pasifisttim - beni kızdırmak için çok şey gerekiyordu. Ama Heath onu her gördüğümde bunu saniyeler içinde başarıyor gibiydi. O benim sakin havamın kriptonitiydi.

"Beni kandırabilirdin," diye mırıldandı, hâlâ kapımı kurcalıyordu. Şimdi de diğer tarafı inceliyordu. "Çok saçma."

Gözlerimi kısmıştım. Yine mi bu?

"Buraya sadece güvenliğimin ne kadar boktan olduğunu söylemek ve bana gülünç bir çocuk demek için mi geldiniz, yoksa ziyaretinizin başka bir amacı mı vardı?"

"Hafta sonu bu işi halletmek için Max'ten yardım almam gerekecek," diye devam etti, neredeyse kendi kendine. "matkap var. Onu bir gözetleme deliği açmak için de kullanabiliriz."

"Heath! Kapımı okşamayı bırakıp bana neden burada olduğunu söyler misin, seni eli yüksek pislik?"

Kapıyı arkasından kapattı ve bana dönmeden önce son bir kez pis pis baktı. Gözleri bir an için yere kaydı ve kaşları havaya kalktı.

"Tanrım, Midge. Kapıyı böyle açmayı alışkanlık haline mi ?"

Heath'in yakın zamanda gitmeyeceği gerçeğine boyun eğerek gözlerimi devirdim ve topallayarak kanepeye geri döndüm. "Senin Max olduğunu sanıyordum. Ve evimde pijamalarımı giyiyorum. Gecenin geç bir saatinde içeri dalıp

Çıplak ayak bileklerimin görüntüsü senin hassas bakire teyze hassasiyetlerini rencide ediyor."

Küçük konuşmamı bitirip ağrıyan ayaklarımı minderlerin üzerine kaldırdığımda kanepeye yığılmıştım. Giydiklerimde bir sorun yoktu ama konu kıyafetlerime geldiğinde Heath her zaman karşılaştığım en namuslu insan olmuştu. Max'in ofisinde yoga seanslarımı yürüttüğümde, Heath'in kıyafetimle ilgili söylediklerinden G-string ve meme ucu püskülleriyle etrafta dolaştığımı düşünebilirdiniz - ve boynumdan ayak bileklerime kadar örtülü olurdum. Gerçi daracık bir likraydı ama

Ofis her sabah bisikletle geldiklerinde tam likra giyiyordu ve hiçbirine ahlaksızmış gibi bakmıyordu.

Ve şimdi üzerimde son derece saygın bir yelek ve uyku şortu vardı. Tamam, belki sütyenim yoktu, belki göğüs dekoltem ortadaydı (göğüs dekoltemi saklamak mümkün değildi - oldukça fazlaydı) ve belki de karnımın bir kısmından fazlası görünüyordu (son zamanlarda biraz kilo vermiştim ve şort kalçalarımın normalden daha aşağı sarkıyordu). Ama kendi dairemde istediğimi giyebilirdim!

Heath kanepenin etrafından dolaşp elleri kalçalarında ve kaşları çatık bir şekilde durdu. İçimi çektim. Göğsüm hareketle birlikte inip kalktı ve eğer onun mutsuz ifadesine odaklanmamış olsaydım, bakışlarının gözlerimden vücuduma doğru kaydığını fark etmeyecektim.

Bir an ve o bakıştan sonra elmacık kemiklerinin üzerinde beliren iki renk çizgisi. Boğazını temizledi ve tekrar konuştuğunda sesi gergindi.

"Sana geri gelip ayaklarına bakacağımı söylemiştim." O çantasını omzundan çekip sehpanın üzerine attı, böylece çantayı açıp içinden bazı tıbbi malzemeler çıkarabildi. bakma kiti. "Ben de gidip bisikletini buldum. Lastiği patlamış ama onun dışında paslı hurda parçası hayatta kalmış gibi ."

Gözlerimi kırptım. "Benim için bisikletimi almaya mı gittin?"

Bir an için rahatsız bir şekilde kıpırdandı ve bana hızlı, sinirli bir bakış attı.

"O şeyi ne kadar çok sevdiğini biliyorum."

"Teşekkürler Heath," dedim usulca ve yanaklarındaki renk derinleşti, sonra başını temizlemek istercesine salladı.

"Madem duydum, o yaraları ne hale getirdiğini görsem iyi olacak. Benimle birlikte bölüme gelmeliydin."

Tavana baktım, sabır arıyordum. Motosikletimi kurtarmış olabilirdi ama her zamanki gibi küstah ve tepeden bakıyordu.

"Ayaklarım iyi."

Bu apaçık yalana karşılık olarak Heath ayaklarımı uzattığım kanepenin ucuna doğru ilerledi.

En iyi kristallerimin yükü sehpadan yandaki sandalyeye düştü ve ayaklarımın önüne oturdu.

"Hey! Dikkat et, bazıları çok narin. Ve odadaki enerjileri hizalamak için tam olarak ayarlandılar."

Beni görmezden geldi ve beni şaşırtarak ayak bileklerimden tuttu, ayaklarım kucağında duracak şekilde beni döndürdü.

"Ayakların iyi değil." "Sen ne-?"

"Midge, ben bir doktorem. Acil servis doktoruyum."

Çeşitli pansuman malzemelerini ve büyük bir şişe pembe temizleme solüsyonunu paketinden çıkarırken gözlerimi deviriyordum. Tipik Heath, Ne kadar zeki olduğunu söyleyip duruyorsun: Doktor olduğunu biliyorum, dostum - bir kez olsun dinlen.

"Tüm cadı hippie tıbbına inandığını biliyorum," diye devam etti, "ama nitelikli bir tıpçı olarak Profesyonel olarak, ayaklarınızın iyi olmadığını söyleyebilirim. Çok kötüler.

İyi olmaktan çok uzaksın. Boktan bandajından hâlâ kan sızıyor. Hâlâ topallıyorsun. Daha önce gördüğüm yırtıklar son on iki saat içinde kapanmış olamaz - çok derindiler." Şimdi bandajlarımı çözmeye başlamıştı ve

Tabanlarımı açtıktan sonra birkaç küfür mırıldandı. "Bu biraz acıtacak." Ayaklarımı kaldırıp emici pedin üzerine koydu, ameliyat eldivenlerini taktı ve pembe solüsyonla ayaklarımı temizlemeye başladı. Oldukça yoğun bir şekilde yaktı ama irkilmedim. "İyi misin?"

Omuz silktim. "Ben iyiyim."

Görevine geri döndü, şimdi de tabanlarımı ovuyordu. Arada sırada yüzüme bir bakış fırlatıyordu. "İtiraf etmeliyim ki, şimdiye kadar bağıracağını düşünmüştüm. Her ihtimale karşı biraz lokal anestezi getirdim."

"Ben tam bir bebek değilim, biliyorsun. Resifte parçalandığımda tuzlu su o şeyden daha çok acıtıyor."

Heath yaptığı işe ara verdi ve kaşlarını çatarak bana bakmak için daha dik oturdu. "Parçalandığında mı? Neden parçalanıyorsun ki?"

"Rüzgar sörfü ve uçurtma sörfü korkaklara göre sporlar değildir-

yürekli olduğunu biliyorsun. Buralarda değil. Ben de kendi payıma düşen kazaları yaşadım. Önemli değil."

Heath'in bakışları, dişlerinin arasından keskin bir nefes çekene kadar ayaklarımdan bacaklarıma doğru ilerledi.

"Yüce . Nedir tüm bunlar?" Uzun bir yara izini takip etti Baldırımın yan tarafına baktı, sonra dizimin etrafındaki hafif kabarık yara izine odaklandı. Hafifçe öne eğilerek Ayaklarımdaki ve inciklerimdeki tüm küçük yaraları inceliyor gibiydi. Onun bacaklarımı incelemesi karşısında yüzümün ısındığını hissettim. Başka bir nedenden ziyade kusurlar için onlara bu kadar yakından bakması tipikti.

"Önemli bir şey değil. Güney Afrika'da birlikte sörf yaptığım bir arkadaşım köpekbalığı tarafından ısırıldı - işte bu çılgınca bir yara izi."

Heath'in yüzündeki bütün renk gitmişti. Hasta olacakmış gibi görünüyordu. "Bu kadar tehlikeli olduğunu bilmiyordum. Max neden bunu yapmana izin veriyor?"

Gözlerimi ona diktim ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Max hiçbir şey yapmama izin vermiyor." Sesim

şimdi öfkeyle alçaldı. "Ben aslında bir yetişkinim. Kendi kararlarımı verebilirim."

"Eğer bacaklarınız paramparça olursa, kesinlikle olmaz. Lanet olsun, kollarında da var! Dalış kıyafeti giydiğini ?"

Gözlerimi devirdim. "Yazın şort ve Güney Afrika'da buna hiç ihtiyacım olmadı."

"Elbette tüm rüzgar sörfçüleri bu tür riskleri almak zorunda değil?"

"Hayır, öyle değil, ama ben çoğu rüzgar sörfçüsünden farklıyım." "Bir daha bu tür riskler almayacaksın," Heath'in

Sesi gergindi ve yüzü hâlâ doğal olmayan bir şekilde solgundu.

"Sanırım istediğim her şeyi yapabileceğimi göreceksiniz."

"Bu çok saçma-"

"Sakin söyleme!" Kahretsin, bağıırıyordum. Neden beni bu kadar kızdırmasına izin vermişim ki? Ayaklarımı onun kucağından çekmeye çalıştım ama o bileklerimi tutarak onları yerinde tuttu.

"Ayaklarını izin ver, Midge. Risk alma davranışını ve korkunç yara izlerini ondan sonra tartışabiliriz."

İçimi çektim ve bacaklarımı gevşettim. Tekrar çekilmeyeceğimden emin olunca Heath eldivenlerini çıkarıp yerine yeni bir çift eldiven taktı. Sonra ayağımı eğdi ve kesikleri kapatmak için yapıştırıcı kapsülünü kullandı. Yaptığı işin üzerine sargı bezi koyarken rahatsız edici bir sessizlik içinde oturdum ve işi biter bitmez ayaklarımı geri çektim ve Heath'in eleştirel bakışlarından uzakta, kanepede iki bacağımı yanıma sıkıştırdım.

Korkunç yara izleri. Arsız piç.

Çoğu erkeğin bacaklarımı korkunç bulmadığını biliyordum - hem de hiç. Onlar tonlanmış ve bronzlaşmış ve harika. Özellikle kibirli olduğumdan değil. Dürüst olmak gerekirse, görünüşüm her zaman bir şeydi. Küçük yaşlardan beri güzel olduğum söylenirdi, ancak mümkün olduğunca kirli kalmaya çalışan bir erkek fatma olarak bu haberi her zaman hoş karşılamamıştım. Ben büyüdükçe

genç ve fiziksel olarak diğer kızlardan daha erken geliştığım için bana ne kadar farklı davranıldığını gerçekten fark etmeye başladım. İşin ironik yanı, genel olarak görünüşümü ya da insanların beni nasıl gördüğünü umursamıyordum. Dikkat çekmek için hiç çaba sarf etmem gerekmemiştir ve makyaj ve saç düzleştiriciler tuzlu suyla iyi gitmiyordu, bu yüzden çok fazla düşünmem gereken bir şeydi. Kıvırcık sarı saçlarımı yıkadıktan sonra fırçaladığım sürece altın gibiydim - güzellik rejimim bu kadardı. İnsanlar beni buldukları gibi kabul ederlerdi. Ama nedense Heath'i önemsiyordum. Güzel olmak benim için çok az önem taşıyordu, ama onun için güzel olmak kesinlikle çok önemliydi.

"En az iki hafta deniz suyu yok, Midge." Şimdi çantasını ama bana sert bir bakış atmak için durakladı.

"İki hafta mı?" Tüm bunların denizle arama nasıl girebileceğini düşünmemiştim. "Bu işe yaramayacak."

"Eminim o saçma sapan iki hafta boyunca hobi. Belki daha az tehlikeli bir şeyle uğraşabilirsin?"

"Bu sadece bir hobi değil, seni sik kafalı-"

"Ah, özür dilerim. Unutmuşum - siz bunu ruhani bir deneyim olarak görüyorsunuz. Doğru değil mi?"

Sırıtiyordu ve yüzüm gibi hissediyordum.

Ah, keşke denizle ilgili duygularımı ailem ve Heath ile hiç paylaşmasaydım ve kendimi onların acımasızca dalga geçmelerine açık bırakmasaydım. Onlar için her şey çok karanlıktı.

ve beyaz. Hayal ürünü hiçbir şeye yer yoktu.

maneviyat ya da alternatif düşünce. Zihinlerini açmaya çalışma yolunda pek çok kez ilerlemiştim ve bundan bıkmıştım.

Heathe söylemek için ağzımı açtım, evet, denizde ve çevresinde geçirdiğim zamanı

Ruhumu besleyen bir şey, bunu sadece bir hobi olarak saymamamın tek nedeni bu değildi. Sonra tereddüt ettim. Sahil kenarındaki sağlık merkezim son yıllarda iyi gidiyordu.

Ama en büyük eleştirmenim bir yana, henüz kimsenin ayrıntıları bilmesine hazır değildim. Beni en son gördüğü şey bir iş kadınıydı. Bodhi'nin istediği gibi birkaç aylığına ülkeden ayrılacak olursam, her şeyi kapatmak ya da satmak zorunda kalabilirdim. İşimi ona vermek istemedim. ya da Heath'in bana korkak ya da dönek demesi için bahane daha.

"Her neyse. Sonuç olarak, deniz suyu olmadan geçireceğim iki hafta benim için işe yaramayacak."

"Bunu başarmak zorundasın, Midge. Ayağınızı ıslatmanız gerektiği için el emeğimin bozulmasına izin vermeyeceğim. Şimdi daha iyi-" Yan masamda gözüne bir şey takılınca sözünü kesti. Ne gördüğünü anladığımda ona doğru hamle yaptım ama ayaklarım beni geri çekti ve o çok hızlıydı. "Bu da ne?" diye mırıldandı elinde tuttuğu broşüre bakarken. "Brezilya mı?" Sahteydi-

Bodhi'nin planına evet demem için beni cesaretlendirmek amacıyla bastırdığı. Ön yüzünde, bir rüzgâr sörfçüsünün üzerinde yaklaşık beş metre havada, yüzümde kocaman bir gülümseme ve arkamda uçuşan saçlarımla bir resmim vardı. Altında da 'Güney Amerika Rüzgâr Sörfü Turları' yazıyordu. Bodhi'nin önerdiği bu yeni iş girişimi, süper zenginler için Brezilya kıyılarında rehberlik ve eğitmenliğin bir kombinasyonunu sunacaktı. Aslında yılımın büyük bir bölümünü orada geçirmem gerekecekti ve ben bunu kabul etmemiştim.

Henüz bir şey yok. Heath'le bir ilgisi olduğundan değil. "Bu seni ilgilendirmez Heath." Yukarı çıktım

Elindeki detayları almak için kanepenin kenarına dizlerimi koydum ama dengemi kaybedip öne doğru düştüm. Yüzüstü sehpanın üzerine düşmeden önce beni yakaladı ve koltuk altlarımdan tutarak kaldırdı, böylece kanepenin üzerinde duruyordum, göğsüm onun göğsüne yaslanmıştı. Boğazının arkasından boğuk bir ses çıkardı ve ben de onun dikkatinin dağılmasını kullanarak evraklara bir kez daha uzandım. Birkaç saniye sürdü ama

Bir kolunu başının üzerine koyarak broşürü ulaşamayacağım bir yerde tutmayı başardı. Broşürü tutan kolunu iki elimle kavradım.

Ama tüm ağırlığıma ve gücüme rağmen (yıllarca yoga ve su sporları yaptığım için güçlüydüm) kolunu bükmesini sağlayamadım. Hayal kırıklığı içinde hırlayarak kolunu tekrar , ona karşı mücadele ettim ve Göğsündeki ve karnındaki kasların vücudumda yarattığı sertlik dikkatimi dağıttı.

"Ver. Bana. Onu. Geri." Heath'in gerçek bedenine tırmanmaya çalışırken homurdandım. elini uzattı. Bunu bilmesini istemedim. Bunu değil. Bu benimdi ve özeldi. Buna hakkı yoktu.

"Tanrım, Midge." Heath'in sesi boğuk çıkmıştı. "Kahretsin, sakın ol. Yapma-" İkimizi de çevirdi ve beni kanepeye sırt üstü yatırdı, vücudunun ağırlığıyla zapt etmek için yere yatırdı. Sanki maraton koşmuş gibi ağır nefes ve yanaklarına renk gelmişti.

Yine o koku: pahalı tıraş losyonu ile karışık temiz erkek kokusu. Bunu, vücudundaki sert kasların benimkilerin yumuşaklığıyla nasıl tezat oluşturduğunuyla birleştirdi, saplantılı Heath fantezilerimden biri hayata geçmiş gibiydi - ama gerçek çok daha tatmin ediciydi. Ben bu pozisyondan hemen kurtulmazsam kendimi utandıracaktım. Kurtulmak için kıpırdandım ve Heath sertleşti.

"Kıpırdama," diye boğuk bir ses çıkardı. Yüzüne baktığımda çenesinin sıkıca kenetlendiğini, boynundaki tendonların dışarı çıktığını görebiliyordum. Gözleri benimkilere kaydı ve Bakışlarındaki ateş, şok olmuş bir nefes almamı sağladı. Ve sonra, aniden, ağırlığı gitti. Vücudunun sıcaklığının yerini soğuk hava aldı ve ben kanepede sırtüstü yatarken oksijen için soluk soluğa kaldım. Heath diğer tarafa dönmüştü. Sehpanın yan tarafında, az önceki ateşli bakışın yerini şimdi dehşetli bir almıştı.

"Kahretsin, üzgünüm Midge," diye mırıldandı hafifçe titreyen eliyle çantasını alırken. Tekrar baktı ve tepeden tırnağa son bir hızlıca taradı

Gözlerini kısa bir süre kapattıktan sonra başını salladı ve sanki cehennem köpekleri onu kovalıyormuş gibi kapıyı arkasından çarparak dairemden çıktı.

Bir elimi kalbimin üzerine koydum, göğsümün içinde çılgınca attığını hissettim ve birkaç derin, sakın nefes aldım. Heath'in broşürü yanında götürdüğünü fark ettiğimde artık çok geçti.

OceanofPDF.com

Bölüm 3

Kendi başına kanun

Heath

Max ve kız kardeşimin ofisine çıkan merdivenleri ikişer ikişer çıkarken enseme ovuşturdum. Gece vardiyam gibiydi ve bir duşa, biraz uykuya ve lanet olası bir yemeğe çok ihtiyacım vardı. İhtiyacım olan son şey

eve dönerken bir mola vermektir. İçinde bulunduğum durum delilikti. Ama o lanet broşürü aklımdan çıkaramıyordum. Yaz neden bir broşürün ön kapağındaydı?

Brezilya'da rüzgar sörfü reklamı mı? Ailesini geride bırakıp oraya taşınmak istemiş miydi? Ve bir işe nasıl girebildi? Yine de bu tür bir numaranın Yaz'a çok yakıştığını kabul etmek zorundayım. Onun kazançlı iş fikri en iyi ihtimalle zayıftı. Max ve Verity'nin mimarlık firmasındaki resepsiyon işine işine geldiği zaman girip çıkıyordu.

Onunla ilgili cevaplanmamış sorulardan hoşlanmıyordum. Kafamda, o kendi içinde kilitliydi. Kategori: sorumsuz, alternatif, biraz deli, teşhirci.

Yaz'ın farklı olduğunu hep biliyordum. Çocukken kendi davulunun ritmiyle dans etti, denizle ilgili takıntısını erken gösterdi ve okul da dahil olmak üzere diğer hemen hemen her şeyi ikinci plana attı.

belli belirsiz ciddi. O zamanlar bunun büyüleyici olduğunu düşünmüştüm. onun bana olan gizli aşkının da

Büyüleyiciydi - Yaz'ın her sözüme asılması ve bana İsa'nın ikinci gelişimi gibi bakması büyük bir ego artışıydı. Ancak beş yaşındaki sevimli çocuk büyüyüp neredeyse aşırı güzel bir genç kıza dönüştüğünde işler biraz daha sorunlu hale geldi.

Onu küçük bir kız kardeş olarak görmem gerektiğini biliyordum, ancak gerçek bir kan akrabası dışında onu çekici bulmayan herhangi bir heteroseksüel erkeğe meydan okuyorum. On altı yaşından itibaren,

Scarlett Johansson'ın sörfçü, makyajsız versiyonu gibi görünüyordu. O kadar güzel bir insandan bu seviyede bir hayranlık görmeyi deneyin ki insanlar ona sık sık açık gözlerle baksın-

sokakta onun gerçek olduğuna inanamıyorlarmış gibi konuşuyorlardı.

Değil. Kolay.

Aslında, yıllar geçtikçe Yaz'a karşı duyduğum şiddetli çekimin büyük bir suçluluk kaynağı olduğunu fark etmeye başladım. Her zaman çok genç, çok naif ve bir şey olması için bana çok aşıktı. Güç dengesi

Tamamen kapalı ve zaten Max beni öldüreceği için ilk öpücükten sonra hayatta kalamazdım (gerçek hikaye - o ve üvey oğlu Teddy Taekwondo eğitimi alıyor; ben , ama bu ikisi beni ezip geçerdi).

Neyse ki acil tıp rotasyonuma başlamak için Londra'ya taşındım ve sonraki beş yıl boyunca onu sadece ara sıra gördüm. Sorun çözülmüştü. Onu özlemem dışında.

Ne kadar tuhaf değil mi? Sonra Max ve Verity şirketlerini Yaz'ın hala yaşadığı Dorset'e taşıdılar. Kısa bir sonra Bournemouth'ta bir danışmanlık işi çıktı ve ben Onları oraya kadar takip ettim. Kendime kız kardeşime ve en yakın arkadaşıma yakın yaşamak istememin doğal olduğunu, denize yakın yaşam tarzının bana daha uygun olduğunu söyledim. Ve bunların hepsi doğrudu... ama Yaz'ın Dorset'te yaşadığı gerçeği

benim de aklımın bir köşesinde gizleniyor. Daha fazla suçluluk duygusu - suçluluk duygusu benim uzmanlık alanlarımdan biridir.

Dorset'e taşındıktan sonra onunla düzenli olarak karşılaşmaya başladım. Ve gerçek işkencem o zaman başladı.

Yaz daha da güzeldi ve bana hâlâ gördüğü en muhteşem insanmışım gibi bakıyor, hâlâ her sözüme asılıyordu.

Peki sorun neydi? Kız senin ayı astığını düşündü; ondan o kadar etkilendin ki fiziksel olarak canın .

Neden koşup hamleni yapmıyorsun?

Max meselesi bir yana, Yaz ciddi bir ilişki isteyeceğim türden bir kadın değildi. Değil.

En hafif tabiriyle, toplumsal normlara tam olarak uymayan ebeveynlerle berbat çocukluğumdan sonra. İstikrarlı birine ihtiyacım vardı. Ve arkadaşlığımı riske atacak değildim. Max'in kız kardeşiyle kısa bir kaçamak yapmak için. Ona ve ailesine bunun için çok fazla saygı duyuyordum. İkiz kardeşim Verity ve ben

yakın arkadaşlarımıza ihtiyacımız vardı. Gerçek ailemizle neredeyse hiç iletişimimiz yoktu. Max'in annesi ve babası, Max'le yatılı okulda ilk tanıştığımızdan beri bizim için ebeveynlik yapıyorlardı.

On üç yaşındaydı. Okula garip, sudan çıkmış kuzeyli bir balık olarak gelmişti ve V ile ben onu sevmiştik.

Hemen. Üçümüz çok iyi arkadaş olduk ve V ile ben Max'in annesi ve babası tarafından adeta evlat edinildik.

üvey baba. Verity ve Max üniversitede mimarlık okumaya devam ettiler ve olduktan birkaç yıl sonra kendi mimarlık işlerini kurdular. Verity'nin Max ile ortak olması doğaldı.

Kuzeyli huysuz tavırları

müşteri kazanmak için elverişli. Kız kardeşimin cazibesine ve bağlantılarına, doğal özgüvenine ve keskin iş zekasına ihtiyacı vardı. Eklektik ama son derece gösterişli yetiştirilme tarzımızla Verity ve ben ünlüler, dükler, düşesler, politikacılar, aklınıza ne gelirse onlarla bir yemek masasında oturabilirdik. Max işin yaratıcı omurgasıydı, ama Verity işin ayakta kalmasının sebebiydi.

Bu yüzden Bournemouth'a taşındığım andan itibaren Yaz'a olan özlemimi aklımın bir köşesine ittim. Onunla bir ilişkiyi riske atmam için riskler çok yüksekti ve Uzun vadede istediğim şeyle uyuşmuyordu (çocukluğumda bana bir ömür yetecek kadar alternatif vardı). Ama giderek kararlılığımın kırıldığını hissediyordum.

Kapıyı iterek ofise girdim ve donakaldım.

Yaz ofisin ortasında bir yoga üzerinde yatıyordu, bacaklarını neredeyse fiziksel olarak imkansız bir V şeklinde açmıştı. Göğsü yere değecek şekilde öne doğru eğildi ve her iki kolunu da ayak parmaklarına değecek şekilde uzattı. Onunla birlikte bu poz yapan birkaç kişi daha vardı (kötü bir şekilde) ve

Ofisteki tüm erkeklerin bakışları Yaz'ın likralı vücuduna kilitlenmişti. Sonra öne doğru eğilerek bacaklarını arkasına getirdi ve dört ayak üzerine kalktı. Sağımdaki gençlerden biri kalemini düşürdü ve bir diğerinin de nefesinin altında boğuk bir fısıltıyla "İsa Mesih" diye mırıldandığını duydum. Her ikisine de sert bir bakış fırlattım ve ikisi de kızarak yapmaları gereken işe geri döndüler

ilk etapta iyi bir şekilde devam ediyordu.

"Gördüğüm kadarıyla herkese her zamanki gibi iyi bir gösteri sunuyorsun, Midge." Benim sesim de boğuk çıkıyordu - kendi kendime bunun gece vardiyasında susuz kaldığımdan kaynaklandığını söylemeye çalıştım. "Bu tür hareketler için biraz erken değil mi?"

Yaz'ın başı dönüp bakışlarımla buluştu. Yüzündeki az önceki huzurlu ifade, kaşlarını çatarak bana bakarken kayboldu. Aptalca ve çılgınca olan şey, kaşlarını çatmasını karnıma inen bir yumruk gibi hissetmemdi. Eskiden bana baktığı o hülyalı halinin tam tersiydi ve Rahatlamak yerine her zaman neredeyse sakatlayıcı bir kayıp duygusu hissettim.

"Buna yoga deniyor, seni cahil herif. Bu konuda bir şey bildiğinden değil - o sopa sürekli kışındayken gereken esnekliğe sahip olacağından şüpheliyim."

"Tüm ofisin aval aval bakması için sergilenen benim kışım değil."

Yaz bu yorum üzerine ayağa fırladı, yüzüne renk geldi ve küçük yumrukları iki yanında kenetlendi. Gözleri parlıyor, narin çene çizgisi inatçı bir açıyla ayarlanmıştı. Öfkeli ve muhteşemdi. Biraz sıkılmış bir ifade takınmak ve aval aval bakmamak için tüm kullandım.

"Sergileyecek bir şeyim yok," dedi dişlerinin arasından. "Gidebilirsin ve-"

"Heath," yumuşak bir ses Yaz'ın sözünü kesti ve ben bir el hissettim koluma yerleşti. Büyük bir çabayla Yaz'a döndüğümde Max'in karısı Mia'nın kaşlarını çatarak bana baktığını gördüm. Rahatlamıştım.

Max'in yumurtalarını kuluçkaya yatırırken haftalarca süren sabah bulantılarından sonra yanaklarının renginin yerine geldiğini görmek (herhangi birinin fizyolojisi buna meydan okuyabilirdi). Artık daha sağlıklı bir ısıltıya sahipti ve yumruları gün geçtikçe daha belirgin hale geliyor. "Buna gerek yoktu."

Karnına bir tekme daha - Mia'dan gelen nazik eleştiriler, bir başçavuş tarafından bağırılmakla eşdeğerdi. Genelde sessiz, soğukkanlı ve yargılayıcı olmayan biriydi - başka bir seçeneği olmadığını hissetmediği sürece fikirlerini öne sürecek biri değildi. Bu ilk kez başına gelmiyordu. arkadaşıyla konuşma şekline itiraz etti. Mia son derece sadıktı ve Max'le birlikte olmadan önce bile Yaz'la yakınlaşmıştı.

Ama bu Yaz için tipik bir durumdu. Mia şirkete geldiğinde, taciz içeren bir ilişki yüzünden travma geçirmişti ve Yaz'ın duygusal antenleri bunu çok önce fark etmişti. Ve Yaz o kadar sıcak, o kadar empatikti ki, Mia o zamanlar ne kadar içine kapanık olsa da yine de onunla bağ kurmuş ve Yaz'ın iyileşmesine yardımcı olmasına izin vermişti. Yaz'da insanları yakınlaşmaya teşvik eden bir şey vardı. Onun etrafında olmak bile insanların kendilerini sıcak ve güvende hissetmelerini sağlıyordu,

dinledim. Bazen biraz ürkütücüydü - kuzenimle (bir su birikintisinin duygusal derinliğine sahip olduğunu düşündüğüm bir Hooray Henry rugby delikanlısı) ilk tanıştığında, boktan ebeveynleri tarafından ona aşıl原因an derin yetersizlik duygularını araştırdıktan sonra onu ağlattı (şok değil - sonuçta annesi babamın kız kardeşiydi). Barda ona bunu sorduğumda, yıllardır olmadığı kadar hafif hissettiğini söyledi. ve Yaz'la yaptığı konuşmanın onu "baskıdan kurtardığını" söyledi. Onunla en fazla otuz dakika konuşmuştu.

Az önce en iyi arkadaşımın kız kardeşini küçük düşürdüğüm çalışanlarla dolu ofise baktım. "Özür dilerim, Midge," diye mırıldandım. Mia kolumu hafifçe sıkarken Yaz bana iğrenmiş bir bakış fırlattı ve seyircilerine döndü. "Millet, şimdi bununla göbeğinizi sıkmaya çalışın. Hareket et," dedi parlak bir şekilde. "O v-jay-jays'leri sıkılaştırın,

Bayanlar. Kasıklarınızı harekete geçirin beyler."

"Max'i mi yoksa Verity'yi mi görmeye geldin?" Mia bana sordu ve ben de boğazımı temizleyerek dikkatimi Yaz'dan ve onun içimi sıkan talimatlarından başka yöne çekmeye zorladım.

"Bırakın o negatif enerji varlığınızın üzerinden akıp gitsin. Kendini anın içinde merkezlemeye odaklan." Şimdi tek ayağı üzerinde dengede duruyor ve iki eliyle tavana doğru uzanıyordu. Vücudunu yukarı doğru uzatırken karnının bir kısmı ortaya çıktı. Arkasındaki onu taklit etmeye çalışan aptalların hepsi devriliyordu.

Mia kolumu bir kez daha sıktı ve gözlerimi Yaz'dan ayırıp ona baktım.

"Max."

"Tamam, hadi o zaman." Ve bu küçük, utangaç, hamile kadın elini sırtıma koydu ve beni Max'in ofisine doğru kurbağa yürüyüşüyle götürdü. Max ve Verity'nin her iki tarafta kendilerine ait ayrı ofisleri olmasına rağmen ofis alanı tamamen açık planlıydı - her birinin kapısı ve duvarları camdı, ancak bunun açıklığı teşvik etmesi ve bariyerleri yıkması gerekiyordu. Max antisosyal bir piçti ve eminim ki binaları kira ya da fatura ödemek zorunda olmadığı küçük bir yeraltı mağarasından tasarlamayı tercih ederdi ama kız kardeşimin başka fikirleri vardı. Mia beni ofisin diğer ucuna doğru iterken Verity beni fark etti, bana alçak sesle el salladı ve başını söz konusu tarafa doğru eğdi. İkizler olarak her zaman kelimeler olmadan iletişim kurabilmıştık. Yaz'la benim aramda bakışırken kaşlarını çattı, davranışımı onaylamadığı cam duvarın ardından belli oluyordu. Mia beni Max'in ofisine götürüp kapıyı arkasından kapatmadan önce küçük bir omuz silkme hareketi yaptım, Max'in gözleri kocaman açılmıştı ve sandalyesinde dik oturdu. Konuşmak için ağzını açtı ama Mia ondan önce davrandı.

"Bu saçmalıktan bıktım artık," dedi, sesi hâlâ alçak ve sessizdi ama şimdi öfkeyle titriyordu. Benimle Max'in arasında, Max'in masasının ve ellerini ince kalçalarının üzerine koymuş, şişliğini vurguluyordu. Daha önce hiç

daha önce ondan böyle tavır yüklü bir poz görmemiştim. Bu tavır bana yönelmemiş olsaydı onun mutlu olurum. Yaşadığı onca şeyden sonra Mia'nın bir tartışma başlatmaktansa yüzleşmekten çekinmesi çok daha olasıydı - bu da sonunda bize güvenmeye başladığını gösteriyordu. Max şimdi ona şok içinde bakıyordu. küçük bir gülümseme ile memnun, gururlu bir ifadeye dönüştü. "Ve sen!" diye ona döndü. "Bunu silebilirsin yüzünüzdeki gülümseme. Heath'in Yaz'a nasıl davrandığı gülünecek bir şey değil."

Bunun üzerine gülümsemesi düştü. Yaz onu sık sık çileden çıkarsa da, kimsenin küçük kız kardeşiyle uğraşmasından hoşlanmazdı. "Ne yaptın?" diye sordu. Mia'nın sesi , Max'inki ise düpedüz tehditkârdı. "Ben hiçbir şey yapmadım. Ben sadece-"

"Ona bir gösteri yaptığını ve kıcını dışarı çıkardığını ."

"Kıcını dışarı çıkarmış!"

"Mia, aşkım," dedi Max, sandalyesinden kalkıp bu yeni Tavır Mia'ya uygun bir dikkatle yaklaşarak. Az önceki kızgın ifadesi kaybolmuştu, bu beni çok rahatlatmıştı. "Heath . Dışarıda çok güzel bir gösteri . Sanmıyorum-"

"bana aşkım deme," diye tersledi.

Max yaklaşırken durdu ve teslim olmak için ellerini önünde havaya kaldırdı. "Bu da sorunun bir parçası. İkiniz de ona hak ettiği saygıyı göstermiyorsunuz. İkiniz de ona sinir bozucu küçük bir kız kardeşmiş gibi davranıyorsunuz." Mia içini çekti ve Max'e dönerken ellerini kalçalarından indirdi. "Ofiste neden yoga, aromaterapi, kristaller ve diğer şeyleri yaptığını biliyor musun?"

"Ee." Max başını kaşdı ve neredeyse zavallı piç için üzüleceğimi hissettim. Belli ki bu sorunun doğru bir cevabı vardı. "Beni kızdırmak için mi?" Ve bu değildi.

"İşinizin iyi gitmesini istiyor. Çalışanlarınızın sinirlerini yatıştırmaya çalışıyor.

Ölüm. Yaz olmasaydı, personelinizin yarısı şimdiye kadar gemiyi terk etmişti. İkiniz de onu takdir etmiyorsunuz. İkiniz de... sik gibi davranıyorsunuz." Bunun üzerine kaşlarım havaya kalktı - Mia'nın bize hıyar demesi normalden o kadar uzaktı ki biraz sinir bozucuydu. "Ve sen." Beni işaret etti, gözleri kısılmıştı ve yüzü hâlâ öfkeyle kızarmıştı. "Artık onu rahat bırakmalısın. Bu kadarı yeter. Yeterli olduğunu biliyorsun. Adil uyarı - artık buna katlanmayacağım." Bununla birlikte, ikimize de son bir

Ofisten çıkmadan önce pis pis baktı. Max ve ben doğrudan Yaz'a gittiğini, elini tuttuğunu ve onu kucaklamak için sürüklediğini izledi.

"Kabuğundan çıkmaya başladığını söylemek yanlış olmaz," dedim kuru bir ses tonuyla. Max yine o küçük gülümsemesine geri dönmüştü. Adam bu durumdan son derece memnun görünüyordu.

Karısı tarafından pislik olarak adlandırılan biri. Ama sonra Max o kadına tamamen aşık oldu - ona küfredecek kadar güvende hissettiğine dair her işareti bir iyiye işaret.

"Öyle, değil mi?" dedi, sesi uzun zamandır duymadığım kadar hafifti. Onun ve Mia'nın adına sevinmiş olsam da, konuşmam gereken daha acil konular vardı. Yaz'dan çaldığım broşürü masanın üzerine bıraktım ve Max'e doğru kaydı. Kaşlarını çattı, sonra tekrar bana baktı.

"Bu da ne?"

"Sen söyle. Bu kız kardeşinin dairesindeydi. Brezilya'ya mı taşınıyor?"

"Peki neden onun dairesindeydin?" Max'in standart çatık kaşları yüzüne geri dönmüştü. Huysuz kuzeyli normal servisine geri döndü.

Gözlerimi devirdim. " çekil, koca adam. Geçen hafta onu kışından tutup getirmemi isteyen sendin. Ayakları paramparça olmuştu - daha sonra geri dönüp kesikleri yapıştırmak zorunda kaldım."

"Bunu bana söylemedi. Ben sadece hippie mitinglerinden birinde kaybolduğunu düşünmüştüm. Neden ayakları ?"

"Bir partiydi, Max. Sanırım keskin bir çıkış yapmak zorunda kaldı ve kanlı ayakkabılarını geride bıraktı. Sonra ormandan çıkış yolunu bulamadı. Dürüst olmak gerekirse, kız onun güvenliği hakkında tek bir bok bile." Artık çok iyi gidiyordum. Geçen hafta boyunca Yaz'la ilgili endişelerim ve takıntılarım bir anda ortaya çıkmıştı. "Evde yalnızken kapısını kilitlemiyor. Bunu biliyor muydun? Hayır. gözetleme deliği ve düzgün bir kilit yok. Bir de yaraları var. Sadece ayakları değil. Yara izleriyle kaplı. Rüzgar sörfçüsünden ziyade bir tür savaş gazisine benziyor."

"Heath, arada sırada biraz hırpalanıyor ama her şey kontrol altında. Su onun olayı. Evet, üç yıl önce bir beyin sarsıntısı geçirdi ama-"

"Sarsıntı mı? Ne be?"

"Resifte sörf yapıyormuş, kayaların üzerine düşmüş. Kafasını oldukça sert çarpmış. Hafif yaralarına dikiş atıldılar - kafasına çok sert bir darbe aldığı için delirip delirmediğini kontrol etmek için geceyi benimkinde geçirmek zorunda . Ama o sert biri." Max omuz silkti. O piç nasıl küçük kız kardeşinin güvenliği konusunda bu kadar umursamaz olabilmesi beni aşıyordu. Az önce anlattığı senaryo kanımı dondurmuştu. Kafasını kayalıklara kafa derisini yaracak kadar sert mi çarpmıştı? Ölebilirdi. Kendimi kusacağım.

"Bu saçmalığı yapmasına engel olmalısın," dedim sesimdeki öfkeyi bastırmaya çalışarak.

Max kaşlarını çattı. "Yaz'ı hiçbir zaman kontrol edemedim. Bunu sen de biliyorsun. O kendi başına bir kanun. Ve suda zaman geçirmeye ihtiyacı var. Hava dondurucu derecede soğuk olsa bile, kışlık dalış kıyafetini giyer ve suyu yırtar. Hiç kimse kız kardeşimi denizden ayıramaz."

"Bu yaygara da neyin nesi . Bu sadece bir tahta üzerinde oylanmak, değil mi?"

"Yaz'ı en son ne zaman rüzgar sörfü yaparken gördün Heath?"

"Oh, bilmiyorum. En son V ve ben ailenle birlikte İspanya'ya tatile gittiğimizde mi?"

"Bu on yıl önceydi. O zaman daha yeni . Üzgünüm ama anlamak için onu dışarıda görmelisiniz. Ben de son birkaç aydır farkına varmaya başladım. Mia onun ne kadar harika olduğunu anlatıp duruyordu."

Max'in tüm bu Yaz-at-one-with-the-sea saçmalığına inanmasına şaşırarak gözlerimi devirdim. "Buna ne dersin? o zaman?" Broşürü işaret ettim ve Max yine kaşlarını çatarak onlara baktı.

"O her zaman özgür bir ruh olmuştur. Belki de bir değişikliğe ihtiyacı olduğunu hissediyordur?" diye mırıldandı.

"Değişiklik mi? Max, burada Brezilya'dan ." "Oh."

"Oh? Tüm söyleyeceğin bu mu?"

Max içini çekti. "Dinle Heath, eminim Yaz gerçekten Brezilya'ya taşınmayı düşünüyor. Muhtemelen orada birkaç ay geçirmek istiyordur. Ama her neyse, bu konuda ne yapmamı bekliyorsun bilmiyorum. Evet, o küçük pisliği özlerdim. ama-"

"Peki ya Mia'nın geldiği nokta?" Tam da zayıf noktasından vurarak araya girdim. "Eminim ki Mia, Yaz'ın Sadece birkaç aylığına bile olsa taşındı. Hatta kaydettiği bir kısmını bile engelleyebilir. Özellikle de bebek yoldayken."

Max bunu düşünürken kaşlarını çattı ve gözleri bana dönüp daraldı. "Kız kardeşime olan bu ani ilgi de neyin nesi? Ona katlanamadığını sanıyordum. Son birkaç yıldır ona rahatsız edici bir sivrisinek gibi davranıyorsun. Cazibeni kaybettiğin birkaç kişiden biri o."

Konuşmak için ağzımı açtım, sonra tekrar kapattım. Kulaklarımın ısındığını hissedebiliyordum ve uçlarının şimdiye kadar kızarmış olacağını biliyordum - benim için kesin bir utanç göstergesi. Max'in bakışları kulaklarıma kaydı ve sandalyesinden kalktı. Bir buçuk metre boyunda ve yapılıydım ama bu koca piç

benden birkaç santim ve birkaç kilo fazlaydı. "Sana tekrar soracağım, dostum." Sesi şimdi bir oktav alçalmıştı ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuştu. "Kız kardeşimin dairesinde ne yapıyordun?"

"Ve sana tekrar söyleyeceğim - sen benden onu getirmemi istedikten sonra ayaklarını birbirine yapıştırıyordum."

"Yani, hiçbir şey olmuyor mu?"

"Tabii ki hayır! Benim için de küçük bir kız kardeş gibidir." Yaz'ın likralı görüntüsü bir an için zihnimde belirince rahatsız bir şekilde kıpırdandım.

"Tamam."

"Bununla birlikte, bence onun güvenliği ve risk alma davranışı konusunda bir şeyler yapmalısınız."

"Ben onun babası değilim, Heath. Ona patronluk taslamamdan hiç . Üvey babamın bile böyle bir işi var."

"En azından şu Brezilya olayını öğrenebilirsin."

"Evet, doğru. İçinde bir şey eminim. Sürekli konudan konuya atlıyor - aslında hiçbir zaman bir sonuca varmıyor. Her neyse, eğer gitmeyi düşünüyorsa memnun olacağını . Son zamanlarda seni kronik bir şekilde gibi görünüyor."

"Beni kızdırmıyor."

Max homurdandı. "Beni kandırabilirdin. Dinle, Yaz'ın sinir bozucu küçük bir pislik olabileceğini biliyorum, ama gerçekten . Olsa olsa hanımımı sinirlendiriyordur ve Mia'nın yeterince derdi var zaten."

Nedense Max'in bu ifadesi içimde bir öfke patlamasına neden oldu, o kadar güçlüydü ki neredeyse suratına yumruk atmak istiyordum. "Onun sinir bozucu olduğunu düşünmüyorum."

Max bana inanmayan bir bakış attı.

"Sen de benim kadar iyi biliyorsun ki Yaz beş yaşındaki küçük bir kız olduğundan beri senin aptal halini idol olarak görüyor. Önceden umursamıyor gibiydin, ama şimdi sadece seni kızdırıyor. Dürüst olmak gerekirse, bugünlerde o da seni senin onu bulduğun kadar sinir bozucu buluyor gibi görünüyor, bu yüzden endişelenmene gerek olduğunu sanmıyorum."

artık romantik olarak cesaretini kırıyordu. Onun günleri işin bittikten sonra da aylak aylak dolaşacaksın. Bu yüzden onun yanında böyle bir piç çalışabilirsin. Değil mi?"

Max'in sözlerini içime sindirirken ağzım birden kurudu.

"Doğru," diye başardım. "Eve gidip uyusam iyi olacak. Bu gece başka bir vardiyam var."

Mia'nın masasının önünden geçerken Yaz başını kaldırmadı.

Çıkışa doğru yürürken oraya yerleşmiş gibi görünen ağrıyı yatıştırmak için dalgınca göğsümü ovuşturdum.

OceanofPDF.com

Bölüm 4

Orada harika görünüyor.

Heath

"Bunun olduğuna emin misin?" Otoparktan sahile doğru yürürken Penny sordu. "Öylece gelmemi sorun etmezler değil mi?"

"Elbette hayır," dedim kolumu omzuna atarken.

Penny'nin sık sık takındığı o şaşkın bakışla bana baktı, sanki sıradan ilgilim beklenmedik bir şeymiş gibi. Bu, dün isteyken sahile inmek isteyip istemediğini sorduğumda bana attığı bakışla aynıydı

Bugün işten sonra rugby oynadım. Bu kadar kafa karıştırıcı olan neydi anlamadım. Penny'den hoşlanıyordum. Bir kız arkadaş için aradığım tüm karşılıyordu, bu yüzden onu davet etmem çok mantıklıydı. Evet, tamam, belki de ona karşı henüz gerçek bir hamle yapmamıştım. Bir türlü doğru zaman gelmiyordu, ortam müsait değildi ya da ortam doğru değildi. Ama bu bir hamle yapmayacağım anlamına gelmiyordu. Tabii ki yapacaktım. Ben Heath Markham'dım, Tanrı aşkına - Bournemouth'un George Clooney'e cevabı. Belki de sadece Penny ciddi olmaya karar verdiğim kadın olduğu için bir şeyleri başlatmakta zorlanıyordum. Evet, muhtemelen bu her şeyi açıklıyordu.

"Her herif bahşış verip oynayabilir. Her neyse, herkesle tanışmanı istiyorum." İşte yine o hafif şaşkın bakış. Ben daha ona sormadan Teddy koşarak yanımıza geldi ve koluma bir yumruk attı.

"Ah, bu ne içindi, seni küçük pislik?" Dedim ki kolumu Penny'nin omuzlarından kaydırdım, böylece diğer kolumun pazularını ovuşturabildim. "Beni bir kafana kilit vurmak zorunda bırakma." Uzandım ve saçlarını karıştırdım. Eğilip kaçmaya çalıştığında, onu kısmi bir altına aldım, ama bu yüzden neredeyse yere düşüyordum. On iki yaşındaki

Teddy'yle uğraşmak bu on dokuz yaşındaki koca canavardan çok daha kolaydı. "Hâlâ üniversitede olduğunu sanıyordum."

"Yaz tatili. "Yaz tatili.

huysuz piç. En azından bu şekilde Mia'nın yemeklerinden biraz alabiliyorum."

Teddy, Max'in üvey oğluydu. Sayılır. Max daha önce hiç Aslında Teddy'nin annesiyle evliydi ama Teddy dokuz yaşındayken onun yanına taşınmıştı. Teddy'nin annesi Bournemouth'taki sakin hayattan sıkılıp Londra'ya gittiğinde Teddy on beş yaşındaydı ve onunla gitmek istemedi. Zor bir yol olmuştu. Teddy'nin terk edilme sorunları vardı ve bunun acısını bir süre Max'ten çıkarmıştı. Sonra iki yıl önce Mia olay yerine geldi. Teddy ona kendini savunmayı öğretmiş ve bir başkasının ihtiyaçlarını karşılayanın nasıl bir şey olduğunu öğrenmişti.

kendininkinin üstünde. Bu, Max'in kararlı duruşuyla birleşince Teddy'nin kendisiyle yaşamasını istemekte ısrar etmesi, Teddy'nin ergenlik döneminden çıkmasına yardımcı olmuştu. Teddy artık üniversitede olduğu için fırsat buldukça buraya geliyordu. Annesini daha fazla gördüğüne ikna olmamıştım. Yılda iki kez.

"Ted, bu Penny."

"Oh doğru. Evet, merhaba." Ne yazık ki, genetik bağları rağmen, Ted tam olarak

üvey babasıyla aynı sosyal becerilere sahip. Onunla olan etkileşimleri

çekici kadınlar anlaşılabilir homurdanmalar ve zayıf göz temasından oluşuyordu. Tanrım, bu çocuk üniversitede nasıl hayatta kalıyordu? Hiç aksiyon görüyor muydu? Tek umudum, tıpkı kendisinden önceki üvey babası gibi çekici bir eküri bulmuş olmasıydı. (Yemin ederim o adam neredeyse tüm lisans eğitimini bana borçlu.

shags.)

", bu taraftan Penny," dedim, Ted'in yanından geçip Penny'yi sahaya doğru yönlendirerek.

"Ah canım, daha fazla kız olacağını düşünmüştüm," diye mırıldandı. Penny'nin gergin görünmesine alışık değildim. Her zaman kendine çok güvenirdi. Ama onunla sadece iş yerinde iletişim kuruyordum ve orada da kendinden emin olmak için her türlü nedeni vardı.

güvence verdi. Penny bir yoğun bakım danışmanıydı ve tanıdığım en kendine güvenen, en yetenekli insanlardan .

"Burada genellikle birkaç kişi olur," diye mırıldandım, Yaz'ı bulmak için sahili tararken. Verity Londra'daydı. Bana orada yarıştıkları bir ihaleyle ilgili bazı sorunlar olduğunu ve pek de iyi gitmediğini söylemişti. Max bana "milyarder bir serserinin ona kazık attığını" söylemişti, ne demekse artık.

"Merak etme," dedi Mia gelirken. Max ona daha küçük bir Sandbaggers üstü sipariş etmişti ama yine de onun üzerinde gülünç derecede büyük görünüyordu.

"Mücadele yok ve bu koca hödükler cüsselerini çok hızlı değiştiremiyorlar. Etraflarında halka oluşturuyoruz. Merhaba, ben Mia, sen de Penny olmalısın. Max etrafta toplar uçuşurken oynamama izin vermiyor." Eli küçük yumrusuna gitti.

"Tebrikler!" dedi Penny ve Mia ona utangaç bir gülümseme verdi.

"Teşekkürler. Herkesle birlikte ısınmak için ısrar ettim. Max bu konuda hâlâ çok mutlu değil ama Heath ona aktif kalmamın tamamen güvenli olduğunu söyledi."

Penny, Mia'yla tanıştıktan sonra biraz rahatladı. İkisi de daha önce netbol oynamıştı ve Mia Penny'ye touch rugby'nin buna kıyasla çocuk oyuncağı olduğunu anlattı. Max grubumuza katıldı ve hepimiz ısınmaya başladık.

ve diğerleriyle sohbet ediyordum. Ancak ikinci kez top yüzüme çarptıktan sonra gerçekten dikkat etmediğimi fark ettim. Gözlerim önce bisiklet raflarına sonra da kordona kayıyordu. Yaz'ın geç kalması o kadar da alışılmadık bir durum değildi. Kadın hiçbir zaman programa yetişemiyor gibi görünüyordu ama oyuna zamanında yetişememek onun yapacağı bir şey değildi.

"O gelmiyor."

Mia'nın hemen durduğunu fark ettiğimde irkildim. Yüzümü ona döndüğümde gözlerini kısmış bana bakıyordu. Düşüncelerimi okumuş gibi görünmesi hoşuma gitmemiştir.

"Ne yap-?"

"Yaz. Rugby'ye gelmiyor. Öğretmenlik yapıyor."

"Öğretmenlik yapmayı düşünmüyordum... bekle - öğretmenlik mi?"

"Evet, işte orada. Gördünüz mü?" Mia denize doğru döndü ve devasa görünen dalgaları işaret etti

Bu gece. Birkaç rüzgâr sörfçüsü oradaydı. dalgalar tarafından çarpılmaya devam etti ve tekrar tekrar suya başlamak zorunda kaldı, ancak diğeri daldı ve

Dalgalara dalar, sörfün içinden atlardım. I

O vücudu ve uzun sarı saçları tanıdı. Suyun içinde hareket edişi neredeyse gerçek dışıydı. Başka bir dalganın kenarından uçup havada ileri doğru bir döngü çizdiğinde nefes almayı tamamen bıraktım. Vücudu

O güçlü dalgaların arasında küçücük görünüyordu. Aklımdan türlü senaryo geçiyordu - Yaz'ın kafası

direğe bağlanması; Yaz'ın bilincini kaybetmesi ve

Suya düşme; Yaz'ın tahtadan düşmesi ve dalgaların altına çekilmesi, ardından altta gizlenen kayalar tarafından paramparça edilmesi.

"Heath!" Max'in sinirli haykırışı, omzuma bir tokat atarken telaşlı düşüncelerimi böldü. "Senin derdin ne dostum? Başlamak üzereydik! Felç falan mı geçirdin?"

Yaz'ın ders verdiği rüzgâr sörfçüsü yine düşmüştü. Dalgaların ötesinde daha derin sulardaydılar, şimdi ikisi de sörf tahtalarını çıkarmışlardı ve Yaz onunla konuşuyor gibi görünüyordu. Sonra her ikisi de yelkenlerini ve tahtalarını doğru pozisyona getirmek için manevra yaptılar ve yan yana suya girdiler.

denizin ortasında. Yaz rüzgârın yelkenini yakalamasını bekledi, sonra sanki bunun için doğmuş gibi tekrar tahtanın üzerine fırladı. Diğer adam biraz daha sarsıldı ama sonunda oraya vardı.

"Gördün mü," Mia'nın daha sessiz sesi diğer tarafımdan geldi

Elini koluma koyduğunu hissettim. "Öğretmenlik yapıyor. Artık akşamları daha hafif. Daha fazlasını yapabiliyor ve o kadar dolu ki bu gece buraya gelemeyeceğini söyledi."

"Dışarıda onunla birlikte olan adam kim?"

"Şey... onun öğrencisi mi? Heath," Mia'nın sesi alçak bir mırıltıya dönüştü ve bana yaklaştı. "Sen iyi misin? Sadece Penny'yi görmezden geliyorsun ve o hiç daha önce oynamıştım. Bazı temel bilgileri açıkladım ama denize böyle bakmanız biraz... şey, biraz tuhaf görünüyor."

"Kim bunlar?" Penny'nin sesi beni gerçekliğe geri döndürdü ve ona bakmak için döndüm. Yüzünde yine o meraklı ifade vardı ve başını yana eğmiş bana .

"Ee... ne?"

"Dışarıda." Yaz ve öğrencisinin dalgaların arasında gidip geldikleri yeri işaret etti. "Şu baktığınız insanlar."

"O benim kız kardeşim, Yaz," diye araya girdi Max. Neden böyle yardımsever, konuşkan bir piç olmak için bu anı seçmek zorundaydı?

"Oh, yolun kenarından aldığımız kız mı? Ayağında kesikler olan."

Kendimi denizden uzaklaşıp Penny'ye doğru dönmeye zorladım.

"Evet." Boğazımı temizledim ve bir fiske daha vurdum. denize hızlı bir bakış attı. "Gördüğünüz gibi hâlâ delilik yapmaya devam ediyor."

Penny'nin nefesi kesildi ve ben tam zamanında dönerek Yaz'ın bir ileri dönüş daha yaptığını ve ardından diğer yöne doğru fırlamadan önce çılgın bir alçak kavançaya girdiğini gördüm.

"Fındık işi mi? Orada harika görünüyor."

"Ayağındaki hasarla denize girmemesi gerekirdi."

Penny bana doğru döndü ve kaşlarını çatı. "Ayaklarını üç hafta önce yapıştırdınız. Şimdiye kadar iyileşmiş olmaları gerekirdi. Şimdi mi?"

"Ayak tabanının daha sert üst derisi nedeniyle iyileşmenin geciktiği" gibi saçma sapan bir şeyler mırıldandım. Penny ikna olmamış görünüyordu ve ben tekrar dışarı bakana kadar denizde, Yaz limana doğru savruluyordu.

öğrenci yedekte. Temizlemek için başımı salladım. Elimdeki konuya konsantre olmalıydım ve Yaz yüzünden dikkatim dağılmıştı. Gün içinde utanç verici sayıda saat onu düşünmem yeterince kötüydü (ve dürüst olursam geceleri - x-rated Yaz rüyaları bir gece işkencesi), zihnim kesinlikle olmamalı doğru kişi olduğuna karar verdiğim kadınla birlikteyken onunla dolaşıyordum.

Zorla gülümsedim ve kolumu tekrar Penny'nin omuzlarına attım. Bu sefer daha da garip hissettirdi. "Pekâlâ, size bu güzel oyun hakkında ne anlatabilirim? Mia'nın bize haksızlık ettiğine eminim - biz oldukça özeliz, biliyorsun. Burası İngiltere'nin plaj ragbisi başkenti."

Teddy gözlerini devirerek, "Boktan bir şey olduğu için başka hiçbir piç bunu oynamıyor," dedi.

"Ah, gençliğin cahilliği." Penny'yi serbest bırakma fırsatını değerlendirdim, böylece Teddy'yi tekrar kafasından yakalamaya çalışabilecektim. Bu yanlışlık duygusu beni neredeyse hemen. "Oyuna saygı duymalısın, küçük adam."

OceanofPDF.com

Bölüm 5

Benim hatam, alınmak yok

Heath

"Bara gelmemi istediğine emin misin?" Penny bana şaşkın bir gülümseme verdi ve kaşlarımı çattım.

"Elbette," dedim ona. "Neden gelmeni istemeyeceğimi düşündün ki?"

Dudağını ısırdı ve yana baktı, sonra küçük bir omuz silkti. "Sebebi yok sanırım. Ben sadece... boş . Bir kadeh şarap içebilirim."

Ona gülümsedim ve Pig and Whistle'a giden kısa yürüyüşte elini tuttum, bunun ne kadar yanlış ve garip hissettirdiğini görmezden geldim. Bara varır varmaz, kapıyı açmak için elini bıraktım ve bir şekilde tekrar tutamadım. Aklımda bunu arkadaşlarımdan önünde Penny'ye saygılı olmak olarak gerekçelendirdim ama bunun saçmalık olduğunu biliyordum. Hepimiz her zamanki masalarımıza oturduk. Penny harikaydı, sessiz güveni ve olgunluğu parlıyordu. Spor kıyafeti içinde güzel ama abartısız görünüyordu. Öyle değil... Kahretsin! Zihnimin olmaması gereken yerlerde dolaşmasına izin vermemeliydim.

Rahatlamaya başladım. Belki de Penny ile daha fazla zaman geçirmem gerekiyordu. Eminim o zaman bir şeyler hissetmeye başlayacaktım.

Tam kendimi bu konuda ikna etmişim ki, barın kapısının açılmasıyla ensemdeki tüyler diken diken oldu ve bir içgüdüyle dönüp baktım. Saçları hâlâ

nemliydi ama kuruyan saçları dağınık sarı bukleler halindeydi. Kıyafetinde açıkça cinsel bir şey yoktu. Kot pantolonu yırtıktı ama kalçalarından gevşekçe sarkıyordu ve belli ki bikinisinin üzerine tişörtünü atmıştı.

altından açıkça görülebiliyordu. Yanındaki uzun boylu, uzun saçlı adamın söylediği bir şeye gülerken saçları gözlerinin içine düştü ve akıcı bir hareketle uzanarak saçlarını başının tepesinde dağınık bir topuz haline getirdi.

Uzun saçlı adamın yüzü bu süreci izlerken biraz gevşedi. Bu sık kafalı, Yaz'ın göğsüne odaklanıp barı tararken çenemin sıkıştığını hissettim.

Onun sarkıntılığını fark eden tek kişi ben değildim. Yaz'ın Dee adında bir başka arkadaşı da onlarla birlikteydi - onunla daha önce birkaç kez karşılaşmıştım. Yaz ile aynı su sporları takıntılı, rahat tavırlara sahipti. Dee şu anda o kadar rahat görünmüyordu. Uzun saçlı adama sanki ayakkabısının üzerindeki bir pislikmiş gibi kaşlarını çatarak bakıyordu. Sonunda Yaz'ın gözleri bizim gruba takıldı ve gülümsedi. Ama bana değil. Artık alışkanlık haline geldiği üzere, benimle göz teması kurmaktan tamamen kaçındı.

"Selamlar, sahilde yaşayan ezikler," diyerek Teddy'nin saçlarını karıştırdı ve oturması için bir sandalye çekti. "Hepiniz Dee'yi hatırlarsınız, bu da Bodhi, ruh kardeşim ve yeni suç ortağım."

"Selam ," dedi Bodhi, Yaz'ın yanındaki koltuğa oturdu ve kolunu Yaz'ın sandalyesinin arkasına dolamak zorunda kalacak kadar ona yaklaştırdı. Dee de onun diğer tarafına bir sandalye çekti.

ve Bodhi'ye kısa bir küçümseyici bakış daha attıktan sonra gruba gülümsüyordu. Üçünün de üzerinde yırtık kotlar, sörf tişörtleri ve parmak arası terlikler vardı. Dee koyu renk saçlıydı ve güzel, çilli, makyajsız bir yüzü vardı. Bodhi'nin saçları Yaz'ın erkek versiyonu, sarışın çizgiler ve doğal ona el salladı. Bronzlaşmış ve zayıftı. Piç kurusu sörf dergisinden fırlamış gibi görünüyordu. O ve Yaz Billabong için model olabilirlerdi. Bakışlarım biramı tutan elime kaydı ve parmak eklemlerimin bembeyaz olduğunu fark ettim.

"Ne işi?" Tersledim. Sert ses tonum karşısında herkesin gözleri bana çevrildi. Mia kaşlarını çatmıştı.

"Yaz bir yıl önce sağlıklı yaşam işine başladı, Heath," dedi Mia. "Limanın aşağısında bir stüdyosu var."

"Refah mı? Bu ne anlama geliyor?" Ses tonumdaki küçümsemeyi duyabiliyordum ve bunun için kendimden biraz nefret ettim.

"Yoga, reiki, akupunktur... bu tür şeyler," diye mırıldandı Yaz, hâlâ benimle göz teması kurmaktan kaçınarak. "Dee kalifiye bir diyetisyen, bu yüzden gruplar ve bireysel koçluk da yapıyoruz. Mümkün olduğunca bütüncül olmaya çalışıyoruz. Kışın stüdyoyu kullanıyoruz ama yazın mümkün olduğunca sahildeyiz."

"Orada sadece biraz rüzgar sörfü öğrettiğini sanıyordum." Ben söyledim. Yaz'ı daha önce ders verirken görmüştüm ve sadece Yazın garip bir iş olduğunu düşündü.

Yaz omuz silkti. "Benim için deniz refahın bir parçası. Yıllardır kalifiye bir eğitmenim, bu yüzden bunu işimin bir parçası haline getirmek mantıklı geldi. Müşterilerimin çoğu yogayı su sporları için güçlendirme olarak yapıyor, bu yüzden bana geliyorlar. İkisi de."

Dee, "Yaz bunu kabul etmiyor ama o piyasadaki en iyi öğretmen," diye . "Rüzgâr sörfü yapmama çok yardımcı oldu. O olmasaydı asla helikopter taktiği öğrenemezdim."

Yaz ona gülümsedi. "Orada çok iyiydin, tatlım. Bana ihtiyacın yoktu."

Dee gözlerini devirdi. "Öldürüyormuş, kışımın kenarı! Sen beni dışarı çıkarmadan önce koşum takımına zar zor girebildim."

Yaz gruba tekrar hitap ederek, "Her şey biraz sarpa ," dedi. "Ve her şeyi olduğu gibi yönetmekte zorlanıyordum, dolayısıyla Bodhi. O bir cankurtaran oldu."

"Seninle tanışmak çok güzel Bodhi!" Mia (hain) bu yeni adam hakkında çok hevesli görünüyordu. "Yaz bana senin hakkında çok şey anlattı. İşin gerçekten iyi olduğunu duydum. topluyorum."

Bodhi Mia'ya tembel bir gülümseme verdi. "Sen Mia olmalısın. İyi gidiyoruz, teşekkürler. Hava yardımcı oluyor ve Yaz çiziyor oldukça kalabalık." Son sözünü söylerken, eli Yaz'ın sandalyesinin arkasında dinlenirken uzandı ve dağınık topuzunu salladı. Yaz güldü ve onun kaburgalarına dirsek attı. Elimdeki birayı bırakmak zorunda kaldım, çünkü bardağı kırma tehlikesiyle karşı karşıyaydım. Saçına dokundu. Görüşümün

üzerine kırmızı bir sis çöktü ve bir an için gerçekten tehlikede olabileceğimi düşündüm

masayı yolumdan çekip bu kendini beğenmiş herifin aşırı bronzlaşmış suratına yumruk atmayı düşündüm.

"Kapa çeneni, seni sevimsiz porsuk," dedi Yaz, siktiği eli tekrar arkasındaki yerine yerleşirken. "Senin de aşağıda bir sürü hayranın var. Her neyse, bütüncül yaklaşımımız, eğitim ve ekipman standartlarımız nedeniyle popüleriz. Son aldığımız yeni yelkenler-"

"Eminim," diye mırıldanmadan edemedim birama doğru ve Yaz sustu.

"Bir şey mi söyleyeceksin Heath?" diye sordu. Şimdi benimle göz teması kuruyordu ama kesinlikle gülümsemiyordu. Bir şey hissettim.

mantıksız bir öfke dalgası.

"Üstün öğretim teknikleri ve süslü yelkenlerle müşteri kazanamayacağınızı her aptal görebilir."

Yaz'ın yüzü renklendi ve gözleri parladı. "Gerçekten mi? Kendini tutma Heath. Bize işimizin neden limandaki diğerlerinden daha başarılı olduğunu anlat."

Gözlerimi devirdim. "Eğer beş mil yarıçapındaki herhangi bir adamın senin ne kadar yetenekli bir öğretmen olduğunla ya da yelkenlerinin ne kadar kaliteli olduğuyla ilgileneceğini düşünüyorsan, hayal görüyorsun demektir. Meme ve kış, senin derslerini sattıran şey bu ve sen bunu biliyorsun. Eminim buradaki güzel çocuk da bazı kuşları kendine çekiyordur.

itibarınızın yalnızca yeteneğe dayandığını düşünerek kendinizi kandırmayın."

Bodhi'nin ani kahkaha patlamasıyla bozulan sessizlik grubun üzerine çöktü. "Eğer iş getirecekse, ben de varım."

Oturduğum yerde rahatsız bir şekilde kıpırdandım. Yaz içkisine bakıyordu, ağzı sıkı bir çizgi halindeydi. Ne yüz ifadesinden ne de onu bu hale getirenin ben olduğum gerçeğinden hoşlanmamıştım. Max içini çekti ve başını salladı. Mia ise bana hançer gibi bakıyordu. Boğazımı temizledim.

"Dinle, ben-" demek istemedim.

"Mesele şu ki, kardeşim," diye araya girdi Dee. Hâlâ gülümsüyor olabilirdi ama yüz ifadesinin ardında çelik gibi bir ifade vardı. "Yaz'ın ders verdiği kişiler sıradan müşterilerden değil.

Bazı su sporlarıyla uğraşmak ve mastürbasyon bankalarına biraz malzeme eklemek istiyorlar. Çok sıkı oyuncular. Eğer öğretileri standartlara uygun değilse, Kıyıda ona hayranlık duyarlardı ama onlara öğretmesi için ne yaptıklarını bilen başka bir puşt bulurlardı." Omuz silkti.

"Dışarıda bir itibarın var dostum. Eğer işi sıkı olmasaydı, bu sektörde uzun süre dayanamazdı. Sizin gibi bir kara sevdalısının bunu anlamasını beklemezdim ama ona gelenler bu yolculuğu yaşıyor ve soluyor. Onlar boşa harcamayacaklar güzel bir vücut ve güzel bir yüz için zaman."

Önce Dee'ye sonra da Yaz'a sıkı bir gülümseme verdim. "Benim hatam, alınmayın."

Başını salladı ve Yaza yaklaştı, Yaz da karnına bir yumruk yemiş gibi hissettiği kısa ve incinmiş bir bakıştan sonra Beni görmezden geliyordu. Burnumdan derin bir nefes alıp verdim ve durmaya karar verdim. Mia haklıydı - tam bir hıyardım.

Sonraki bir saat boyunca Bodhi'ye yumruk atmamayı başardım, her ne kadar çok cazip gelse de. Ayrıca Yaz'a daha fazla sataşmadım. Yavaş yavaş kendini toparladı ve tekrar normal bir Yaz haline geldi.

Yaz nerede olsun, varlığı ve enerjisi her zaman ortamı dolduruyor gibiydi. Penny bile onunla sohbet etmeye başlamıştı. Her şeyden önce sağlık hakkında. Sağlıkla ilgili görüşleri söz konusu olduğunda spektrumun tamamen zıt uçlarında yer aldıklarını düşünebilirdim, ancak beni şaşırtacak şekilde şaşırtıcı miktarda ortak nokta bulmuş görünüyorlardı.

"Kesinlikle!" Penny neredeyse bağırarak ağladı. Onu hiç görmediğim kadar heyecanlıydı. Penny'nin varsayılan modu sakın ve dingin olmak. "Ben de tam olarak bunu kastetmiştim."

Yaz, Penny'ye gülümsedi ve sandalyesinde öne doğru eğildi. Sanki tüm masa onunla birlikte eğilmiş gibiydi. Yaz sadece

manyetik bir insan.

"Evet. Her zaman toplumun kontrolden çıktığını düşünmüşümdür. Yani, eğer biz sadece-"

Denedim, gerçekten denedim, ama bunun peşini bırakamazdım. "Toplumun tıbbileştirilmesine karşı mısınız?" Patladım.

sözünü keserek masadakilerin dikkatini bana doğru çekti.

"Sanırım çiçek hastalığının ortadan kaldırılması da dahil olmak üzere bulaşıcı hastalıklar gibi konularda kaydettiğimiz ilerlemenin ya da artık kalp damarlarındaki tıkanıklığı açabiliyor olmamızın

Sadece yatak istirahati reçete etmek ya da felci tersine çevirmek için beyindeki pıhtıları çıkarmak veya artrit nedeniyle yıpranan eklemleri değiştirmek yerine, bunların hepsi biraz zaman kaybıdır.

Lanet olsun, evet, tabii ki. Bunu neden daha önce bilmiyorum.

Tıp toplum için ne büyük bir tehdit.

Sizin o dandik kristallerinizle edersek çok daha iyi olur - eminim biraz gül kuvarsı HIV enfeksiyonunu hemen çözebilir... oh bekle-"

"Çiçek hastalığının ortadan kaldırılmasından bahsetmiyorum."

Yaz gergin bir sesle araya girdi. Heyecanlı gülümsemesi Yüzündeki ifade düştü ve neredeyse keşke kapalı tutsaydım diyecektim. "Tıbbın iyi bir şey olmadığını söylemiyorum. Sadece büyük ilaç, et endüstrisi, alkol endüstrisi ve-"

"Tanrım, şu büyük kötü ilaç muhabbetini bırak. İlaç bir sürü insanı hayatta tutuyor."

"Heath," diye araya girdi Penny, "Yaz haklı biliyorsun ve ben-"

"Tanrım, yapma. Dürüst olmak gerekirse, Yaz, bu Alternatif biraz eskimeye başladı. Neden değişiklik olsun diye bilimsel ya da kanıta dayalı bir şeylere bakmayı denemiyorsunuz?"

Bununla birlikte Yaz masadan öyle ani bir şekilde kalktı ki sandalyesi arkasından devrildi ve yere düştü.

Gürültü üzerine tüm bar sessizliğe gömülmüş gibiydi.

"Kanıt mı istiyorsun?" Kahverengi gözlerindeki yeşil benekler parladı ve yanaklarındaki renk parladı

bronzlaşmış. Kesinlikle öfkeli ve o kadar güzel görünüyordu ki ağzım kurudu. "Evet, tıkanıklığı açabilir, pıhtıları çıkarabilir, eklemleri değiştirebilirsiniz. Buna itiraz etmiyorum. Ama belki de, sadece belki de, o arterde enkaz birikmeden ya da eklem yıpranmadan, hasta felç geçirmeden önce bir şeyler yapmaya çalışmalıyız. Belki benim yoga derslerim sırt ağrısına senin ilaçlarından daha iyi geliyordur. Belki de tüm bunlar üzerinde en büyük etkiye sahip olan kanıta dayalı tek müdahaleye daha fazla önem vermeli miyiz? İnsanların yüzde doksanında tip 2 diyabeti tersine çevirebilen tek müdahaleyi biliyor musunuz? Yaşam tarzı değişikliği. Hayatımızı nasıl yaşadığımız önemli, seni devasa pislik. Tek söylediğim bu. Haplara ve prosedürlere güvenmek bu doğru bir yol değil. Biliyor musun?" Dönüp yere düşen sandalyeyi aldı ve bir gümbürtüyle yere çarptı. "Seni ve senin yargılayıcı

üstünlük. Senin saçmalıklarına ihtiyacım yok, Heath Markham-hashtag- NHS-kahramanı. Sen git, takunyalari patlamak üzere olan birkaç kişinin hayatını kurtar, ben de oraya hiç düşmemelerini sağlamaya çalışayım."

Konuşmanın sonunda gözleri yaşarmıştı ve ağzı titriyordu ama o veda cümlesini söylemek için kendini tuttu. Tek yapabildiğim ağzım açık ve gözlerim kocaman bir şekilde orada oturmaktı. O muhteşemdi. Bodhi ve Dee'yi de yanına alarak bardan çıktığında, onu durdurmak için beynimi yeterince hızlı çalıştıramadım.

Birkaç dakika süren rahatsız edici sessizlikten sonra Mia Adımı söylediğinde gözümü kırptım ve bir an için yüzüne odaklanmaya çalıştım.

"Söz vermiştin, Heath." Masanın öbür ucundan bana bakıyordu.

Ellerimi havaya kaldırdığımda ağzımdan bir anda hava çıktı. "Özür dilerim, tamam. Tüm bu alternatif saçmalıklarla başa çıkamıyorum. Bu beni gerçekten sinirlendiriyor. O zeki bir kız ve-"

"Özür dilemen gereken kişi ben değilim. Ve şunu söyleyebilir miyim, Yaz ile aranızda tanık olduğum hiçbir etkileşimde onu zeki olarak gördüğünüzü hiç düşünmedim."

"Bu değil-"

"Ona cahil bir çocukmuş gibi davranıyorsun, Heath. Hepimiz tıp diplomasına sahip olamayız, biliyorsun."

İçimi çektim. "Ben öyle demiyorum. Sadece tıp dünyasını baltalamasına katılmıyorum ve -"

"Yani önce söylediklerinin herhangi bir değeri olmadığını mı düşünüyorsun?" Penny de katıldı. Ugh, hepsi şimdi bir denemek. "Toplumumuzun tıbbi modele çok fazla bel bağladığını düşünmüyor musunuz?"

"Şey, ben-"

"Kanıt dayalı tıbbi seviyorsunuz, değil mi?" Başımı salladım. Şimdi ateşlenmiş görünüyordu.

"Tıpta Yaz'ın savunduğu kadar geniş, tutarlı ve çeşitli kanıt temeline sahip neredeyse hiçbir şey yok. Hap yok ve asla da olmayacak. herhangi bir hap, sağlıklı yaşam tarzı faktörlerinin yapabileceği şekilde kronik hastalık yükünü azaltabilir. Bilirsiniz işte. INTERHEART çalışmasında kalp hastalığı riskinin yüzde 90'ından fazlasının değiştirilebilir olduğu tahmin edilmiştir. Ve bu elli iki ülke için geçerli."

"Ee... ne?" diye sordu Teddy, kafası iyice karışmış görünüyordu. "Biz muggle'lar için açıkla."

Penny ona gülümsedi. "Temel olarak, bu çalışma kalp hastalığı riskinin yüzde doksanından fazlasının yaşam tarzımızla ilgili değiştirebileceğimiz şeylerden kaynaklandığını gösterdi."

"Vay canına! Bu çılgınlık," dedi Teddy, birasını yavaşça indirirken gözleri irileşmişti.

"Evet, bu çılgınlık," dedi Penny. "Daha da çılgınca olan, tüm doktorların değişim için bastırmaması. Yaz gibi insanların ülke çapında büyük bir halk sağlığı devrimi yaratmamıza yardım etmesine ihtiyacımız var. Parayı hastalara gerçekten yardımcı olacak şeylere yatırmak için."

"Yaşam tarzı faktörlerinin önemli olduğunu inkar ama- etmiyorum,
"

"Hastalığın ortaya çıkmasını beklemek yerine hastalığı önlememiz gerekiyor.

Böylece doktorlar semptomları tedavi etmek zorunda kalırlar." "Bunların hiçbirine itiraz etmiyorum," dedim hayal kırıklığı içinde.

"Yaz sadece diyet ve yaşam tarzı hakkında konuşmuyor. Kristaller, reiki ve diğer tüm saçmalıklar hakkında da konuşuyor."

"Yaz nitelikli bir akupunktur uzmanı, reiki terapisti, yoga eğitmeni ve rüzgar sörfü eğitmeni. Eminim onunla geçireceğiniz bir saat, içinde tek tük kristaller olsa bile, çoğu insana iyi gelecektir."

Kendimi sönmüş hissederek sandalyeme geri oturdum. "Bütün bunlara ne zaman hak kazandı?" Penny Yaz'la ancak bir saat geçirmişti. Nasıl oluyordu da onu yirmi yılı aşkın süredir tanıyor olmama rağmen benden daha fazla şey ?

Max omuz silkerek, "Son birkaç yıldaki tüm kursları o verdi," dedi. "Kendim bile bilmiyordum dostum. Benimle dalga geçme ihtimalime karşı bunu gizli tuttu. Ben de Mia sayesinde öğrendim."

"Onlar da gerçekten yoğun derslerdi," dedi Mia, sesi hâlâ öfkeden kaskatı kesilmişti. "Boş zamanlarında canını dişine takarak çalışırdı."

"Oh... bu şaşırtıcı."

"Pek sayılmaz," dedi Mia. "Eğer onu tanıyorsan değil." Devam ederken sesi eskisinden daha kısıktı. "O bir

bana yardımcı oldu, biliyorsun. Geçmişte herhangi bir hapın ettiğinden çok daha fazla." Mia'ya yumuşak bir bakış attım ve Max kolunu Mia'nın omuzlarına dolayarak onu sıktı. Ne kadar iyi geldiğini inkâr etmek mümkün değildi.

Yaz ona çok yardımcı olmuştu. Yaz'ın pozitif enerjisi Etrafta olup da bunu belli imkansızdı. Kendini iyi hissettiren biriydi. Kendini iyi hissettiren biriydi. insanları mutlu etti. Düşündüğümde, Max'in iş yerindeki ofis atmosferini hafifletmişti. Piç kurusu muhtemelen kız kardeşine personel tutma konusunda çok şey borçluydu ve bunun nedeni sadece heriflerin onun likralı kışına bakmak istemesi değildi

(gerçi bunun da büyük bir bonus olduğundan emindim).

"Ondan özür dileyeceğim," dedim artık düşmanca davranan seyircime.

"Evet, öyle yapacaksın," dedi Mia, sesi çelik gibi keskinleşerek bana tekrar bakarak. "O zaman onu rahat bırakacaksın. Onunla yaptığın bu saçmalık bugün sona erecek."

Başımı salladım, her ne kadar göğsüm onu yalnız bırakmak. Ama bu elbette en mantıklı hareket tarzıydı. Artık Yaz'ı yalnız bırakmam gerekiyordu. Durdurmak için

Onu düşünmeyi, ona kafayı takmayı bırak. Ne olduğunu biliyordum.

beni bu gece bu kadar acımasız olmaya itmişti. Sürekli aklımda olmasından duyduğum rahatsızlık, hissettiğim endişe Onu o lanet olası rüzgar sörfünde izlerken ve Bodhi hak iddia etmeye çalışıyor gibi görüldüğünde aklımdan geçen tamamen mantıksız cinayet düşünceleri.

Evet, aklım Yaz'ı yalnız bırakma zamanımın geldiğini biliyordu. Sadece kalbimin beni dinlediğini umuyordum.

Bölüm 6

Zalim olacağını hiç .

Heath

"Yaz!" Yaz'ın bisikletiyle binanın yanına geldiğini gördüğümde arabamdan koşarak yolun karşısına geçtim. Bisikletini durdururken kafasını çevirdi. O Kısa bir süre kaşlarını çatarak bana baktı ve bisikletine dönerek onu bisiklet askısına dayadı ve sahil kenarındaki dairenin ön kapısına doğru ilerledi. Ondan birkaç adım ötede durdum ve ellerimi ceplerime soktum. Kapının kilidini açarken sırtını bana dönmüştü.

"Şey... gerçekten bir bisiklet kilidi kullanmalısın." Sözcükler ağızından çıkar çıkmaz kendimi tekmeledim. Nesi vardı ki

Ben mi? Özür dilemek için buradaydım, Tanrı aşkına. Beş dakikalığına götlük yapmayı bırakamaz mıyım?

Yaz durdu ve bana dönerek, açıkçası içinde olduğunu bilmediğim alaycı bir bakış attı.

"Motosikletimi çalacak kadar gözü dönmüş biri , onlara iyi şanslar ve benimle huzur içinde gitsinler. nimet."

Haklısın. Haklı olabilirdi. Bisikleti yaklaşık elli yaşında görünüyordu ve üzerinde ciddi miktarda pas vardı. Daha yakından bakınca bu bisikleti Yaz'ın çocukluğundan hatırladığımı fark ettim. Önündeki büyük sepeti ve gidonundaki flamaları hâlâ duruyordu.

"," diye kabul ettim. Sanki kafasını karıştırmışım gibi kaşlarını çattı ve sonra başını salladı.

"Ne istiyorsun, Heath?"

"Woah! Burası harika bir yer," dedim ve sorusunu duymazdan gelerek davetsiz bir şekilde onu stüdyoya kadar takip ettim. Deniz kıyısındaydık ve büyük pencerelerden körfezin inanılmaz manzarası görünüyordu. Yaz odanın içinde dolaşmaya başladı, çıkıntılara uçucu yağlar içeren difüzörler yerleştirerek

yan. Birdenbire hava Yaz'a dair her şeyle doldu ve öyle bir çarptı ki biraz başım döndü. Lavanta, çay ağacı yağı ve biraz baharatlı bir şey seçebiliyordum.

"Sana tekrar soracağım, Heath. Ne istiyorsun?"

Küçük bir yaşadım ve birkaç saniyedir orta mesafeye baktığımı fark ettim. Boğazımı temizleyerek burada bulunma nedenime odaklanmaya çalıştım.

"Özür dilemeye geldim."

Yaz bir an şaşırmış gibi baktı ve sonra gözlerini devirdi. "Mia sana isyan yasasını okuyor, değil mi? Kardeşim de bana aynı saçmalıkları anlatıyor. Ona söylediğimi sana da söyleyeyim: Her şey yolunda. Özre ihtiyacım yok. Sen Sizin fikirleriniz var, benim de var. Devam edip bu işin peşini bırakmamamız bir neden yok."

"Koşuya devam etmek istemiyorum." Aklımın bir köşesinde, tamamen mantıksız davrandığımı biliyordum. Son zamanlarda Yaz'a davranış şeklim, onun önerisini en çok mantıklı bir hareket tarzı. Ama gerçek şu ki, birbirimizi gördüğümüzde sadece aynı fikirde olmadığımızı kabul etmek ve samimi olmak istemiyordum. Ondan kayıtsızlık görmek istemiyordum. Yaz omzumun üzerinden bakıp gülümsemeden önce bana şaşkın ve sinirli bir bakış daha attı. Gülümsemesi odadaki tüm havayı emmiş ve beni konuşamaz hale getirmiş gibi hissettim.

"Merhaba güzel hanımlar," dedi Yaz gülümseyerek. Döndüğümde kucağında beş bebek tutan beş kadınla karşılaştım. Bazıları yeni doğmuştu, bazıları bir yaşında görünüyordu. Beş kadının hepsi ve uyumayan iki bebek bana bakıyordu. Kadınların çoğu makyajsızdı ve spor kıyafetlerinin üzerinde tanımlanamayan çeşitli gıda maddeleri vardı. Bir tanesi

şaşırtıcı derecede bakımlı olduğu göze çarpıyordu. Bana genel olarak kadınlardan görmeye alışık olduğum türden yırtıcı bir gülümseme takındı. Diğerleri orada olduğum için dehşete düşmüş görünüyorlardı. "Buyurun," diye içeri buyur etti Yaz, "Heath de şimdi çıkıyordu."

Bir kaşımı kaldırdım. "Öyle miydin?" "Evet, öyleydin."

"Derse kalamaz mıyım?"

Yaz gözlerini kıstı ve ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Pelvik tabanınızı güçlendirmek için doğum sonrası yoga dersine kalmak ister misiniz?"

"Eminim pelvik tabanımın küçük bir ayarla yukarı." Kadınlardan biri kısa bir kıkırdama çıkardı.

"Heath, takım elbise giymişsin."

"Ceketini ," diye ekledi diğerlerinden biri.

Gözleriyle vücudumu tepeden tırnağa tararken bakışları şoktan ilgiye doğru değişti.

Yaz gözlerini devirdi. "Sizi rahatsız hissettirecek. Buraya gevşemek ve çakralarımızın pozitif enerjiyle akmasına izin vermek için geldik. Onun enerjisi çok tuhaf. Her şeyi berbat edecek."

"Rahatsız olmayacağım," dedi bir başka kadın, bebeği yüzünü sakız gibi çiğnemeye başlarken. Bir gözünün göz kalemi ile çevrili olduğunu, diğerinin ise olmadığını fark ettim. "Enerjisi bana düz görünüyor," dedi gözleri sürmeli olan.

orantısız at kuyruğu arsız bir sırtıyla yorum yaptı.

"Bulduğum yerden hiç garip çakra görünmüyor."

"Eğer bu güzel hanımlar için sorun yoksa," dedim, "o zaman neden kalamayacağımı anlamıyorum." Diğer kadınlardan oldukça coşkulu onay mırıltıları yükseldi.

"Ön tarafa geçebilir," diye araya girdi biri. Ona ve gözlerinin kıcıma dikilmiş olduğunu fark ettim. "Benim bir itirazım yok."

"İşte " diye sırttım. "Bu konuda cinsiyetçi olmak istemezsin, değil mi Yaz?" Ceketimi çıkardım ve kollarımı yukarı ittim.

"O kalıyor," dedi bir anne zorla, beni sınıfın önüne doğru iterek. Yaz'a göz kırptım ve o da

gözlerini devirdi ve "enerjiyi nasıl bozacağımı" mırıldandı.

Bir kadının diğerine mırıldandığını duydum.

"Onun enerjisini her gün rahatsız et." Yandan bir yoga matı çalarken sırttım. Sırtışım yüzümden çabucak silindi çünkü bir akrobatın esneklik seviyesini gerektirdiği anlaşılan bir dizi yoga hareketini takip etmeye çalıştım. Kendimi sakatlamamak için tüm çabamı . Ve Yaz'ın ne kadar esnek olduğunu tam önümde kanıtlamasıyla, hiç de çocuk dostu olmayan bir tepki verme tehlikesiyle karşı karşıyaydım. Bunu engellemek dikkatimin bir kısmını emiyordu. Dengemi kaybettiğimde ve neredeyse aşağı bakan köpeğimin altına sürünen bir bebeği ezdiğimde, pes ettim ve gülmeye başladım.

Bir başka bebek de harekete katıldı, sallantılı ama sağlam bacakları üzerinde durdu ve poposunu tam başımın üzerine oturttu.

"Çok üzgünüm," dedi telaşlı annesi, bebeği başımdan kaldırıp otururken.

" değil," dedim ona gülümseyerek. Bana baktı ve gözleri bir an için odaklanamadı.

Yüzü kıpkırmızı olmadan önce nefesinin altından "Gerçekten çok güzelsin," dedi. "Üzgünüm, uykusuzluk beynimle ağzım arasındaki filtreyi eritmiş gibi görünüyor."

"Heath," Yaz'ın alışılmadık keskinlikteki sesi stüdyoda yankılandı. "Gayle'in görüşünü engelliyorsun. Belki de gitme zamanın gelmiştir." Arkamdaki Gayle'ye baktım. Matının üzerinde derin bir uykudaydı. Bebeği bana saldıran aktif bebeklerden biriydi ve şimdi onun başındaydı.

bir şekilde. Annesini uyandıramadan onu kucağıma aldım ve odanın kenarına geçtim. Sonra bebeklerin fareli köyün kavalcısı gibi oldum. Tüm hareketli olanlar bana doğru süründü. En iyi eylem planının bir bebeğin üzerine uzanmak olduğuna karar verdim.

yoga matı ve beni kendi kişisel yumuşak oyunları olarak kullanmalarına izin verdim. Biraz salya ve sümük ama kimse kusmadığı için kendimi şanslı saydım.

"Ee... Yaz?" diye seslendi bir anne. Yaz'a baktım ve gözlerim onunkilerle buluştu. Onda da benzer bir şaşkınlık ifadesi vardı.

Annem daha önce beni izlerken. "Yaz! Bu pozisyonda daha fazla kalabileceğimizi sanmıyorum!" Yaz'ın başı döndü ve yüzü bronz teninin altındaki renklerle doldu. Ben de yeni bir pozisyona geçtiğinde, yeni doğanlardan biri ağlamaya başladı. Anne bebeğini alamadan Yaz yanlarına geldi ve onu almayı teklif etti. Daha sonra da Yoga dersinin geri kalanını, splitler ve her şeyi, göğsüne sokulmuş bir bebekle tamamlamak gibi beklenmedik bir başarı.

Yaz

"Heath, bunun için gerçekten enerjim yok."

Yeni anne yoga hanımlarımın sonuncusu da gitmişti. Sonunda Gayle'i kapıdan dışarı itmek zorunda kaldım. Stüdyodaki doğum sonrası hormonları bıçakla kesebilirdim. Bu zavallı hanımların hiçbirisi Heath için hazır değildi. yerde uzanmış bebekleriyle oynayan bir Heath. Bu görüntüyü kendi kafamdan çıkarmak sorun olurdu.

"Neden hala buradasınız bilmiyorum ama tüm günüm dolu, o yüzden..."

"Özrümü kabul edene kadar gitmiyorum." Yine inatçı görünmeye başlamıştı ve ben de sabrımı kaybediyordum ki bu ben değildim. Merkezdeydim, Zen'dim, kontrol bendeydi. Kendimi kaybetmez ya da sesimi yükseltmezdim. Başkalarının beni kızdırmasına izin vermezdim. Ama iş Heath'e gelince.

"Özrünü kışına sokabilirsin." İşte, söylemiştim. İyi hissettirdi. "Bunu sadece Mia ve kardeşimi yatıştırmak için yapıyorsun."

"Bunu bu yüzden yapmıyorum. Söylediğim için gerçekten pişmanım-" "Benim hakkımda gerçekten ne düşündüğünü söylediğine pişman oldun. çünkü bu seni zorba gibi gösterdi ve en iyi arkadaşını kızdırdı."

"Yaz bu değil-"

"Önemli değil, tamam mı? Beni daha fazla üzemezsin. Sen süper önemli hayatına geri dön, ben de

Benim. Birbirimizden tamamen kaçamayacağımızı biliyorum ama en azından medeni olabiliriz."

Koyu renk gözleri parladı ve kişisel alanıma girdi. "Konuşmama izin verecek misiniz? Bunu açıklamaya çalışıyorum-"

"Biliyor musun? Senin mansplaining bıktım benim için her şey. Artık seni aştım ve ben-"

"Beni unuttun mu?" Heath daha da yaklaştı ve yanaklarımda yeni bir sıcaklık dalgası hissettim. Bunu neden söylemişim ki? O bu kadar yakınken doğru dürüst düşünemiyordum.

"Ne demek istediğimi biliyorsun." Sesim utancımından sıcaklığını kaybetti ve fısıltıya dönüştü. "Artık ergen değilim."

"Bunu biliyorum." Heath'in sesi de . Başımı kaldırıp gözlerine baktım, benimkilere bakarken gözbebekleri büyümüştü. O birkaç saniye içinde aramızda bir şey geçti, sanki bizi birbirimize çeken manyetik bir güç vardı. İkimiz de aynı anda hareket ettik. Heath'in elleri yüzümün iki yanına geldi, benim ellerim onun sırtına dolandı ve beni öpmeye başladı. Dudakları dudaklarıma değdiğinde, beynim bastırılmış şehvet duygusuyla kısa devre yaptı. Tüm çılgın gençlik fantezilerim gerçek oluyordu. Bir an önce ondan nefret ettiğimi unuttum. Beni utandırdığını unutmuştum, beni aşağıladığını, bana saygı duymadığını söyledi. Utancımından, bir kız arkadaşı olduğunu bile unutmuştum. Tek düşünebildiğim ona nasıl yaklaşacağımdı. Vücudumu bastırdım ve sırt kaslarını hissetmek için elimi gömleğinin altına soktum. Ellerinden biri saçlarıma kayarken boğazının arkasından kısık bir ses çıkardı. Beni daha da yakınına çekmek için sırtımın ortasına. Eğer o anda stüdyonun kapısı açılmasaydı, ciddi ciddi düşünüyorum ki bir örümcek maymunu gibi ona tırmanırdım. Bunun yerine, menteşelerin gıcirtısından irkildim ve Heath'ten hızla uzaklaştım.

"Oh... Ben-" Müşterilerimden biri olan Barry orada mahcup bir şekilde , zavallı adam. Birkaç kişi daha açık alanı doldurmuştu.

Arkasındaki kapı aralığından onları kovmak için döndü. "Yaz şu anda biraz meşgul görünüyor. Ona biraz zaman verelim-"

"Bazza, sorun yok-" Heath'in dediği gibi, "Bu harika olur." dedim.

Ona sinirli bir bakış fırlattım ve ağzı inatçı bir çizgiye oturdu.

"Heath gidiyor."

"Gitmeyeceğim-" Heath söylemeye başladı ve Barry diğerlerini kapıdan çıkarmaya devam etti. Bu saçmalıktan resmen bıkmıştım. İleri yürüdüm ve Kollarından tutup stüdyonun köşesine sürükledim. "Çık dışarı," diye fısıldadım ona.

"Yaz, dinle-"

"Hayır, sen dinle, seni kibirli piç. Burası benim iş yerim. Buraya gelip benimle konuşmayı talep edemez ve beni müşterilerin önünde küçük düşüremezsin. Ben senin hastanene gelip seni utandırmıyorum. Öyle mi? Şimdi, ne olduğunu bilmiyorum

Bana işkence etmek için bu yeni yöntemle oynuyorsun ama bu çok zalimce Heath. Son yıllarda bana karşı hep hıyarlık ama zalim olacağını hiç düşünmemiştim."

"Kahretsin, hayır, Yaz," dedi, bana doğru bir adım atarak Yüzünde acı dolu bir ifade vardı. Daha büyük bir tane geri çektim ve ellerini teslimiyetle havaya kaldırdı. "Bir şey yapmaya çalışmıyorum.

Seni küçük düşürmek. Ben - ben... Tanrım, dürüst olmak gerekirse ne yaptığımı bilmiyorum. Özür dilerim. Ama - ama yapmamız gerek-"

O kadar şaşkın ve kaybolmuş görünüyordu ki o an oyun oynamadığına inandım. Beni öpmek istemediği de çok . O manyetik çekim

Onun için de görmezden gelmek imkânsızdı. Ama bu konuda mutlu değildi. Hayır, çelişkili ve gerçekten sarsılmış görünüyordu.

On yılı aşkın bir süredir fantezim olan bir şey Heath'i hasta olacakmış gibi göstermişti. Ne özgüven artışı ama.

"Çık dışarı." Artık kendi sesimdeki yenilgiyi duyabiliyordum. Bugün bu adamla daha fazla başa çıkamazdım.

Heath de duymuş olmalıydı çünkü elini bana doğru kaldırdığında irkildim, iç ve yavaşça başını salladı.

"Tamam, . Gideceğim. Gerçekten üzgünüm Yaz."

Bar için mi yoksa az önce stüdyoda olanlar için mi özür dilediğini bilmiyordum. Her iki durumda da, gitmek için döndüğünde yüzünde pişmanlık okunuyordu.

"Dr. Markham?" Heath kapıyı açarken Barry' dediğini duydum. "Beni hatırlamayacaksınız ama sizi birkaç ay önce Acil Servis'te görmüştüm. Kalp krizi geçirmiştin. Beni iyileştirmiştiniz. dışarı."

"Ah, evet. Tabii ki sizi hatırlıyorum Bay Taylor," dedi Heath, Barry ve diğerlerinin stüdyoya girmesine izin vermek için geri çekilirken. "Nasılsınız?"

"Benim için uyanma çağrısı. Kendimi toparladım. Artık şeker hastası , biliyor musun? Dee ve bunun sayesinde - yaşam tarzı değişikliği falan." Barry yüzünde kocaman bir gülümsemeyle beni işaret . Barry benim en büyük hayranlarımdan biriydi. "İkinizin ortak bir noktası var. İkiniz de benim hayatımı kurtardınız."

Heath'in Barry'ye patronluk taslayan bir gülümsemeyle bakmasını, benim de gözlerimi hafifçe devirmemi bekledim. Bunun yerine, yüz ifadesinde yeni bir merakla benimle eski hastasının arasına baktı.

Heath hafif bir duraksamadan sonra, "Senin için o kadarını yaptığımı sanmıyorum, eski ," dedi. "Ben sadece senin sorun için tedavi. Yaz, sanırım, sorunun bir daha asla yaşanmamasını sağlıyor."

"Şey... doğru," dedi Barry, Heath'in yanından geçip kapıdan çıkarken ona şaşkın bir gülümseme verdi.

Ayrılan Heath'in ardından şaşkınlıkla göz kırptım. O da neydi öyle?

Bölüm 7

Başka birine aşık

Heath

"Hey, Penny. Bir saniye gelmemin sakıncası var mı?"

Penny bilgisayarından başını kaldırıp bana baktı. İpek bir gömlek, kalem etek ve yüksek topuklu ayakkabılar giymişti ve saçlarını tertemiz bir topuz yapmıştı. Makyajı mükemmel yapılmıştı. Siyah çerçeveli gözlükleri de bu etkiyi artırıyordu. Objektif olarak bakıldığında muhteşemdi. Bunu herkes görebilir, dedim kendi kendime.

Kadın temkinli bir şekilde gülümsedi ve sandalyesine geri yaslandı. "Ah, tabii. ED'de işler nasıl?"

"Evet, iyiyim. Sadece geçen gece için özür dilemeye geldim. Dürüst olmak gerekirse bana ne oldu bilmiyorum."

Penny uzandı ve gözlüklerini çıkardı, bana kurnaz bir bakış fırlattı ve elini uzatarak boş sandalyeye oturmamı işaret etti.

"Öyle değil mi?" Sesi gerçekten meraklı geliyordu.

Omuz silktim. "Uzun saatler oldu ve uyuyamadım. Bu bir mazeret değil ama böyle seni rahatsız etmek istememiştim."

Başını yana eğdi. "Rahatsız ettiğin aslında ben değilim, Heath."

"Şey, sen benim randevum olarak oradaydın ve bu yüzden-"

"Öyle miydin?" Penny'nin mükemmel biçimli kaşları şaşkınlıkla kalktı.

"Evet, tabii ki."

"Bana öyle gelmedi."

"Biz çıkıyoruz," dedim kararlı bir şekilde, şimdi kasıtlı olarak anlamazlıktan gelmesine sinirlenmişim. Penny iç çekti.

"Heath, beni uzaktan bile çekici bulmuyorsun."

Konuşma gücümü yeniden önce bir an bocaladım. "Bu... bu doğru değil."

Penny bana kurnaz bir bakış fırlattı ve ayağa kalktı. "Tamam o zaman," dedi masasının etrafından kişisel alanıma doğru yürürken. "Öp beni."

"Ee... ne?"

"Madem beni bu kadar çekici buluyorsun, o zaman öp beni." "Şey, ben-"

"Çünkü şu ana kadar beni öpmek için hiçbir harekette bulunmadın.

Elimi tutuyorsun ya da kolunu omuzlarıma doluyorsun. en üstünkörü şekilde, sanki hareketleri gibi. İlk çıktığımız andan beri bana cinsel olarak hiç ilgi duymadığını biliyordum. bana çıkma teklif etmeye devam etti. Bu arada senden etkilendim. Sen fark etmedin tabii."

Ona kaşlarını çatarak baktım ve nefesimi üfledim. "Benimle gerçekten ilgilenmediğime bu kadar eminsen neden benimle çıkmayı kabul ediyorsun ki?"

"Heath, sen harikasin. Büyüleyicisin, eğlencelisin - tabii ki seninle çıkmayı kabul ettim. Biraz kafa karıştırıcıydı ama bu eğlenceli olmadığı anlamına gelmiyor."

"Ama ben-"

"Hadi o zaman, öp beni." Penny ellerini kalçalarının üzerine koydu. Sesi meydan okur gibiydi, sanki bir şey yapmam için bana meydan okuyordu.

"|-"

"Görüyorsun ," dedi, sanki haklılığını kanıtlamış gibi kendini beğenmiş bir tavırla. "Sen bile-"

Cümlesinin ortasında kestim. Onu belinden kavradım, kendime çektim ve sertçe öptüm. İçimde eridi, elleri saçlarıma gitti ve ben... hiçbir şey hissetmedim. Ayrıldığımızda hızlı bir adımla geri çekildim ve ellerimi ceplerime soktum. Bana baktı. Boğazını temizleyip eteğinin önünü düzeltmeden önce bir an için şaşkın bir ifade takındı.

"Kanıtlanmış bir nokta." Ses tonu kırılmıştı ve o anda kendimi devasa bir piç gibi hissettim.

"Penny, çok üzgünüm. Bana oluyor bilmiyorum. Gerçekten, gerçekten istiyorum-"

Penny'nin ifadesi yumuşadı. "Benden gerçekten hoşlanmak istiyorsun. Neden bilmiyorum ama benden ya da en azından bana benzer birinden hoşlanman gerektiğini düşünüyorsun. Sanırım zihninde bir kadının flört malzemesi olarak kabul edilmesi için yerine getirmesi gereken bir tür liste ya da kriter var."

"Hayır, öyle değil-"

"Eminim kendinize göre sebepleriniz vardır ama dünya böyle işlemiyor."

Gerçek şu ki Penny gerçeğe rahatsız edici derecede yaklaşmıştı. Elimde bir kriter listesi vardı. Aslında bu zihinsel bir liste bile değildi.

Dizüstü bilgisayar. Üniversitede ve hatta yirmili eğitimim boyunca Liste ile pek ilgilenmemiştim. O zamanlar yuva kurmakla ilgilenmiyordum, bu yüzden birlikte olduğum kadınların buna uyması gerekmiyordu. Ama şimdi, son zamanlarda

Birkaç yıl sonra, eğer bir aile kurmak ve yuva kurmak istiyorsam Liste'yi tekrar çıkarmam gerektiğine karar verdim. Sebeplerim vardı. Tanrım, nedenlerim vardı. Ama Penny ile bu konuya girmeyecektim.

İçimi çektim. "Senden gerçekten hoşlanıyorum Penny. Ama haklısın, senden o şekilde hoşlanıyor gibi görünmüyorum. Çok özür dilerim - inanılmaz bir otuzbirci gibi davrandım."

"değil," dedi elini havada sallayarak. "İyi vakit geçirdim - eğlenceli bir adamsın. Benden etkilenmiş olsaydın bile, bu asla işe yaramazdı."

"Neden olmasın?"

"Heath, sen başkasına aşıksın."

Resus'a gitmek için departmanda ilerlerken göğsümü ovuşturdum. Bu ağrı son birkaç aydır artarak devam ediyordu. Gastrit olabileceğini düşünmüştüm ve antiasitler, diyet değişikliği gibi her şeyi yaptım. Hatta kardiyolog arkadaşlarımdan birinden kalp trasesi ve stres ekokardiyogramı yaptıracak kadar ileri gitmiştim ama

her şey yolundaydı. Sadece bu korkunç hissi üzerimden atamıyordum. Göğsümdeki tuhaflığın yanı sıra, başka bir tuhaf his daha ortaya çıkmıştı - neredeyse düşüyormuşum gibi bir his. Sanki kontrolden çıkmış gibiydim. Çocukluğumdan beri böyle hissetmemiştim ve yeniden deneyimlemekten hoşlandığım bir şey değildi. Uyuyamadığım gerçeği de yardımcı olmuyordu.

Ne zaman uyuklamayı başarsam, kıvrıcık sarı saçlar, yeşil gözler, yırtık kot pantolonlar, yumuşak dudaklarla dolu canlı rüyalar görüyordum... Ter içinde sırlıklam uyanıyordum, gülünç bir şekilde

hayal kırıklığına uğramış ve suçluluk duygusuyla kıvranıyordum. Yaz'ın stüdyosundaki o günden bu yana iki hafta geçmişti ve ona olan saplantım giderek artıyordu. Pennygate hiç yardımcı olmamıştı. Tabii ki Penny yanılıyordu. Ben mi aşıktım? Yaz ile mi? Ah, bir de şu vardı.

Yine kanlı bir ağrı. Belki de gastroskopiye ihtiyacım vardı?

"Tamam, ana dallardaki bir vaka için endişeleniyorum. Ben yapabilir miyim?

Seni atlattı mı?" diye sordu Josh, tedirgin ve endişeli kıdemli kayıt memuru. Bu adam acil tıbbi uygun değildi. Geçen hafta Josh'un olası bir kangren vakası olduğunu düşündüğü şeyi gözden geçirmesi için bir vasküler konsültan istemişti. Meğer hastada bir verruca varmış. Vasküler danışman hiç eğlenmemişti. Josh'un yanıtı, çok dikkatli olamayacağıydı.

Görünüşe bakılırsa

benzer bir şekilde başlayan nekrotizan fasiit vakası ("Sonunda adamın topuzunu kesmek zorunda kaldılar, dostum," bana endişeli bir ses tonuyla). Tekrar tekrar denedim.

Onu kendi klinik muhakemesini kullanmaya teşvik edin - aslında bunu bir kenara bırakın, sadece klinik muhakeme değil, sağduyu.

"Devam et o zaman," dedim, masaya yaslanıp kendimi dolambaçlı bir hikayeye hazırlayarak, muhtemelen Hastanın son on yıldaki tüm evcil hayvanlarının bir listesi de dahil olmak üzere (şaka bile yapmıyorum - Josh'ın yaptığı tam olarak buydu bana sunduğu son astım hastası).

"Tamam, tekrarlayan düşmeler, doksan bir. Bugün

düştüm.

Bilincini kaybettiğini inkar ediyor, ama ben gerçekten kaybetmiş olabileceğini düşünüyorum..." Josh'un notlarını elinden kaptığım gibi devam etmesine izin verdim.

ve hasta kabinine doğru yöneldim. Josh'un çeşitli tıbbi teoriler öne sürdüğü ve çoğu zaman konuyu tamamen kaçırdığı bitmek bilmeyen monologlarını dinlemektense, hastadan öyküyü kendim almanın daha iyi olduğunu acı bir deneyimle öğrenmiştim. Ama köşeyi dönmeden önce Josh koluma elini atarak beni durdurdu

ve sesini alçalttı. "İçeri girmeden önce seni uyarayım. İçeride onunla birlikte bir kadın var ve o... şey, ne demek istediğimi anlayacaksınız. Her zaman profesyonel olmaya çalışıyorum. Bunu biliyorsun."

"Evet, Josh. Profesyonelliğinizin farkındayım." Josh, değerlendirme için öğrenme günlüğüne bir sağlık hizmetleri asistanıyla yaşadığı olası bir aşırı yakınlaşma olayı hakkında beş sayfalık bir yazı yazmıştı. Bir sağlık asistanıyla "konumunu kötüye kullandı" - zavallı kız ona sadece bir içki içmek için çıkma teklif etti. Bu yarım akıllı sadece evet demeli ve gururu okşanmalıydı. Ama hayır, eğitim danışmanı olarak beni var olmayan etik ikilemiyle sıkmak zorunda. Bu gidişle asla biriyle yatamayacak. Boğazını temizledi. "Pekala. Bayan ..." alnından aşağı bir ter damlası süzüldü ve kaşlarımı çattım.

"Sana zor anlar yaşattı, değil mi?"

"Hayır, hayır... sadece-" devam etti ve çaresizce omuz silkti.

Hemşirelerden biri olan Tim beni "Tamam dostum," diye selamladı ve ben de ona el salladım. Ama o uzaklaşırken, kabinlerden birinde bir şey dikkatini çekti ve iki kez. Hâlâ şeye odaklanmış olan Tim neredeyse önündeki flebotomi tepsisine takılıp düşüyordu.

Masaya bir göz attığımda, bir çift

Ortopedi danışmanları da Tim'in yanından geçip aynı odaya bakıyorlardı. Biri diğerine bir şeyler mırıldandı ve yüzüne yavaşça bir gülümseme yayıldı.

"Bütün bu herifler neye ?" Mırıldandım. "Göreceksin,"

dedi Josh peşimden koşarken karanlık bir sesle köşeyi dönünce. Sonra onu gördüm ve her şey anlam kazandı.

Her yerde sarı bukleler var, sanki kurumaya bırakmış gibi. Deniz. Bronzlaşmış bir omzundan düşen ve neredeyse transparan olacak kadar eski, bol beyaz Billabong tişörtü ve altındaki parlak bikiniyi saklamak için hiçbir şey yapmıyordu. Parmak arası terlikler ve tabii ki daha iyi günler görmüş yıpranmış kot şortu bronzlaşmış bacaklarının çoğunu ortaya çıkarıyordu. Çömelmiş, sandalyede oturan yaşlı bir adamla konuşuyor, ona gülümsüyor ve tüm departmanı enerjisiyle dolduruyordu. Ben yaklaşırken başı döndü ve gülümsemesi kayboldu. O ağrıyan his tekrar göğsümdeydi.

OceanofPDF.com

Bölüm 8

Ne tür bir adamsın sen?

Heath

"Harika," dediğini duydum Yaz'ın nefesinin altından, ses tonu buradaki varlığımın hiç de öyle olmadığını ima ediyordu.

"Burada ne yapıyorsun?" Ben talep ettim.

Ses tonumdaki suçlama karşısında sertleşti ve ben de Hemen kelimeleri geri almak istedim. Herkese karşı çok gibi görünen doğal, zahmetsiz çekiciliğim neredeydi?

"Bayan Hardcastle'ı tanıyor musunuz?" Josh bana biraz da saygıyla sordu.

"Josh, bana Yaz demeni sana beş kez söyledim." Josh'a sabırlı bir gülümseme verdi ve bana baktığında gülümsemesi tekrar düştü. "Buradayım çünkü Bryn benim arkadaşım ve onu ben buldum. Benim dairem altındaki dairede yaşıyor."

"Hey! Seni tanıyorum," diye bağırdı Bryn bana, sopasını havada sallayarak. "Yaz'ımı dairesine kadar taşıyan herif sensin. Ondan faydalanıyorsun."

Bölüm şüpheli bir şekilde sessizleşti. Yaz kalktı ve sabır arayışıyla tavana baktı.

Arkamdaki bir ortopodun mırıldandığını duydum, "Tipik. O reçelli piç her zaman ayaklarının üzerine düşer." Josh bakıyordu

korku ve saygı karışımı bir duyguyla bana baktı.

"Bay Pickering," dedim zoraki bir gülümsemeyle. kabine doğru ilerledi ve hâlâ sallanan sopadan kaçınmak için eğildi. "Daha önce de açıkladığım gibi, Yaz'ı sadece yaralı ayakları nedeniyle taşıyordum. Sizi temin ederim ki hiçbir uygunsuzluk yoktu."

Bryn homurdandı. "Muhtemel bir hikâye. Aylak birini gördüğümde tanırım."

Tüm departmanın hala bu baktığını fark edince, başımı sıkıntıyla salladım, Josh'u kabine soktum ve meraklı gözleri kapatmak için perdeyi çektim.

"Aylak faaliyetlerim bir yana, Bay Pickering. Bugün neden burada olduğunuzu konuşabilir miyiz? Ben Dr. Markham, ama lütfen bana Heath deyin."

"Bryn'e alışverişini getirdim ve onu yerde buldum."

"Doris'e takılıp düştüm," diye homurdandı Bryn, hâlâ bana şüpheyile bakıyordu.

"Onun kedisi," diye açıkladı Yaz.

Bryn, Yaz'ı işaret ederek, "Bu taşındığında ayaklarımın üzerine düştüm," dedi. "Bana göz kulak ol, değil mi aşkım? Bugün gelmeseydin ne yapardım emin değilim."

"Tam bir kız, Bay Pickering," diye kabul ettim ve ifade bana karşı önceki kaş çatıklığından yumuşadı.

"En azından aptal değilsin," dedi. "Şimdi Gadabout - bu genç delikanlı çok titiz davrandı. Burada bir sürü , değil mi Yaz? Her türlü makine bana bağlandı. Kan testleri. Bir sürü şey. Bunların hepsi iyi hoş ama Doris'i beslemek için eve gitmem gerekiyor."

"Bryn yorgun," diye açıkladı Yaz. "Sadece eve gitmek istiyor. Josh çok titiz davrandı ama Bryn iyi. Bize bir taksi çağırabilirim."

"Ben de tam Bayan Hardcastle'a diyordum ki," diye araya girdi Josh ve Yaz onun soyadını tekrar tekrar kullanması karşısında gözlerini devirdi, "keşfedilmesi gereken bazı güvenlik sorunları var ve- "

"Şimdi iyi misin Bryn?" diye sordum.

"Yağmur gibi. Beni eve götürmek isteyen güzel bir kız var. Bir fincan çay ve bisküvi içtim. Ben hazırım."

"Bana bir iyilik yapıp benim için yürüyebilir misin?" Kabin perdesini geri çekerken sordum.

Bryn sopasını tuttu ve ayağa kalktı. Yaz bir an havada asılı kaldı ama dengesini bulmasına izin verdi. Yanında Yaz'la birlikte merkeze doğru yavaş ama istikrarlı bir şekilde ilerledi. Beni çok kızdıracak şekilde, ortopedik cerrahların hepsi konuşmalarını kesip onu izlediler. Josh ve benimle birlikte geri yürürken gözleri onun kışına kaydı.

İçlerinden birinin nefesinin altında "Markham'ın reçelli bir piç olduğunu söylemişim" diye mırıldandığını duydu.

"Henüz görmediyseniz, panoda iki NOF daha var beyler," diye seslendim gözlerini yakaladığımda. NOF, 'femur boynu kırığı' anlamına geliyordu ve acil durum listeleri bunlarla doluydu. "Neden devam etmiyorsunuz?"

Ruben, ünlü oyuncu ve her yönüyle hıyar, bana göz ve ikisi de bölüme doğru yola çıkmadan önce kayıt memuru bana belli belirsiz bir başparmak işareti yaptı.

Bu arada Bryn tekrar geri döndü ve sandalyesine oturdu.

"Pekala, Yaz'a katılıyorum. Seni kedine geri götürmenin tam zamanı."

Bryn bana rahatlamış bir gülümseme verdi, soluk mavi gözlerinin köşelerindeki kırışıklıklar çoğalıyordu. "Serserinin teki olabilirsin ama özünde hâlâ iyi bir çocuksun."

"Ama evde güvende değil," diye Josh. "Bu onun ilk düşüşü değil. Kedinin tehlike oluşturmaması meselesi var. Evine gitmeden önce bir ergoterapi değerlendirmesi yaptırmalı-"

"Yaz, kedi için bir zil alabilir misin?" diye sordum ve o da hemen başını salladı. "OT yarın Bryn'e gidebilir. Sorun çözüldü."

"Gerçekten çok yorgun," diye girdi Yaz.

"Telaşlanma şimdi," dedi Bryn ama elini onun elinin üzerine koydu ve tekrar yanına çömeldi.

", seni inatçı ihtiyar. Seni eve götürmeliyiz."

Josh, Yaz ile göz teması kurmaktan kaçınmaya çalışırken telaşlı bir ifadeyle, "Yine de önemli bir risk olacak," dedi.

Ne yazık ki, bakışları kızın göğsüne yerleşmeden önce irkildi ve çok daha güvenli olan benimkine çevirdi - ama kıpkırmızı kızarmadan önce değil, şüphesiz beni sıkmak için profesyonellikle ilgili başka bir günlük kaydı düşünmeden önce. "Ona izin verilmemeli-"

"İzin veriliyor mu?" Tamamen Josh'a döndüğümde kaşlarım havaya kalktı. Josh'u kabinden çıkarıp merkeze götürmeden önce Yaz ve Bryn'e "Bize biraz müsaade ," dedim. "Bryn'in bizim ona izin vermemize ihtiyacı yok. Hiçbir şey," dedim Josh'a alçak bir sesle. "Eve gitmek istiyorsa, bu kararı kendisinin verme hakkına sahip olduğunun farkındasın değil mi?"

"Evinin onun için ne kadar güvenli olduğunu belirlerken ve riski en aza hastaneye yatırılmasının daha güvenli olabileceğini düşündüm."

"Bryn bir çocuk değil. Bilişsel bir bozukluğu yok. Evine, kedisinin yanına gitmek istiyor ve bizim de bunu kolaylaştırmamız gerekiyor."

"Ama risk-"

"Onu kabul edersek Bryn için nasıl bir risk oluşacağını düşünüyorsunuz?"

"Şey-"

"Hastane kaynaklı enfeksiyonlar, kondisyon kaybı, bağımsızlık kaybı. Hastaneye kabul edilmesi onun için kedisinden daha büyük bir risk."

"Doğru," diye mırıldandı Josh, yüzü biraz kızarmıştı. "Ben sadece... şey ben-"

Gözlerimi devirdim ve Josh arkamdan gelirken kabine doğru geri dönmeye başladım.

Bryn'in önüne döndüğümüzde, "Tamam," dedi. "Bunun için üzgünüm. Elbette eve gidebilirsin."

Bryn, bir çocuğa güven verir gibi Josh'un elini okşayarak, "Bu konuda kendini üzme, delikanlı," . "En azından ben iyi bir MOT geçirdim."

"Tamam, taburcu evraklarını hallederim," dedi Josh, şimdi her zamankinden daha telaşlıydı. Alnından aşağı bir ter damlası daha . "Kendi seçimini yapabilecek kapasiteye sahip olmadığını ima etmek istememiştim." Zavallı adam şimdi gözyaşlarının eşliğinde görünüyordu. "Sadece... Ben riskle arası iyi ve-"

Yaz, Josh'a doğru ilerleyip elini onun koluna koyarken, "Bryn'le harika bir iş çıkardın," dedi. Josh dondu kaldı ve nefes almayı tamamen kesti. Kadın ona tekrar gülümsüyordu. Josh bayılacakmış gibi görünüyordu. "Sakinleşmen gerek tatlım. Onun iyi olduğundan emin olacağım. O istemiyor kal. Özgürlük ruh için oksijendir. Bryn bundan vazgeçmek istemiyor. Henüz değil."

"Doğru, doğru. Teşekkürler. Ben gidip bunları yazayım." Kabinden dışarı fırladı ve neredeyse koşarak merkeze geri döndü.

"O iyi mi?" Yaz zavallı Josh'un ardından kaşlarını çatarak sordu. "Biraz fazla görünüyor. Aurası çok tuhaf. Belki de ona bazı nefes egzersizleri önermeli ya da ücretsiz bir yoga seansı vermeliyim-"

Bryn kıkırdayarak, "Kedi kadın kılığınızla size hayatta kalamazdı, genç bayan," dedi. "Bırakın zavallı delikanlıyı Tek başına. Neredeyse ona kalp krizi geçirtiyordun. En azından bu Doris'e geri dönmemize izin verecek." Bryn bana başını salladı, ben de onun gülümsemesine karşılık verdim. Yaz bana isteksizce minnettar bir bakış fırlattı. Bak.

"Evet, teşekkürler," dedi hiçbir şekilde minnettar görünmeyen düz bir tonda.

"Vay canına," dedi Bryn başka bir kıkırdamayla. "Onun en sevdiği kişi sen değilmişsin gibi görünüyor, Gadabout. Yaz'ımın bu tonda konuştuğunu daha önce hiç duymamıştım."

"Oldukça," diye cevap verdim gergin bir sesle, gülümsemeyi başararak

Bryn.

Yaz, Bryn'in yorumlarını görmezden geldi ve toparlanmaya başladı

eşyalarını bir taşıma çantasına doldurdu. "Twitchy Twitcherson, Bryn'in geceyi evde geçirmesi için hazırlanıyordu," dedi. "Onu eve götürdüğümde iyi olacak. Sadece yaşlı adamın kalçasını kırmış olabileceğinden endişelendim."

"Kalçamı kırmak için bir hatadan fazlası gerekir, seni arsız kısırak."

"Bryn, ben geldiğimde yerdeydin. Telefona ulaşamadın."

"Lanet olası kedi," diye mırıldandı Bryn ve Yaz gözlerini devirdi. "Her neyse," dedi tekrar bana dönerek. "Ben minnettarım. Bryn burada kalmak zorunda kalırsa ölür."

Yaz muhtemelen gerçeğe ne kadar yakın olduğunu bilmiyordu. Hastaneler Bryn gibi insanlar için güvenli yerler değildi.

"Hadi o zaman aşkım," dedi Bryn'e, beyaz saçlarını düzeltip papyonunu düzelterek. "Seni eve götürelim ve bir şeyler içelim."

"Vardiyam bitmek üzere. İkinizi de ben alırım."

Yeşil gözler ve soluk mavi gözler bana - biri dehşete düşmüştü, diğeri hala muziplikle parıldıyordu.

"Kulağa hoş geliyor," dedi Bryn, aynı anda Yaz da kesin bir "Hayır!" .

"Taksiye binmeyeceğim. Kişisel bilgilerimi bilmelerini istemiyorum."

"Bryn, bir taksi şoförüne hangi kişisel bilgileri vereceksin?"

"Adresimi biliyordur."

Yaz kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Senin adresini umursamayacaktır."

"Gündüz merkezindeki Mavis'in kimliği, bankadan olduğunu söyleyen bir dolandırıcı tarafından çalındı. Keskin Bayan Mavis. Onun başına geldiyse, herkesin başına gelebilir. Bir taksici piçin adresimi bilmesi riskini göze alamam."

"Çok dikkatli olamayız," diye Bryn'e katıldım ve Yaz gözlerini bana dikti.

Bölümden Bryn'in hızıyla çıktık, bu da meslektaşlarıma ve o ortopedik züppelere bana bilerek sırtımları ve pek de belli etmeden başparmaklarını kaldırmaları için bolca zaman verdi. Hatta yanından geçerken radyograf Chris'in alçak sesle mırıldandığı "Yüce İsa "yı bile yakaladım. Elimi sallayarak Yaz'ın göğsüyle olan göz temasını kestim ve sonra ona tek parmakla selam verdim, o da kahkahasını bastırdı.

"Vay canına, delikanlı," dedi Bryn, ben arabayı park ederken.

Porsche'nin girişinde. "Senin bir avare olduğunu . Eğer

Bu araba sizi kızların külotlarına sokmak için tasarlanmadı, o zaman ben bir maymunun amcasıyım."

"Bryn!" Yaz, Bryn'in ön koltuğa oturmasına yardım ederken onu uyardı.

"Ben sadece gördüğümü söylüyorum, aşkım," dedi Bryn. "Her neyse, bu tür saçmalıkların sende işe yaramayacağını biliyoruz. Değil mi?" Yaz arkaya tırmanırken bana döndü. "Yaz arabaları sevmez." Kıkırdadı. "Korkarım onu etkilemek için başka bir şey gerekecek."

"Bu onun ikinci arabası," diye mırıldandı Yaz karanlık bir sesle.

Birden fazla kullanılabilir araca sahip olmak toplu cinayete benziyordu. "Belli ki bir şeyleri telafi ediyor." Ona aynadan sinirli bir bakış attım ama beni görmezden geldi. "Hem zaten Heath'in beni etkilemek gibi bir derdi yok, seni yaşlı Şeytan," dedi Yaz, arka koltuktan omzuna hafifçe vurarak.

"Ne tür bir adamsın sen?" Bryn şaşkınlıkla sordu.

"Yetmiş yaş daha genç olsaydım, Yazmin'im gibi genç bir bayanı etkilediğimden emin olurum."

"Günün o kadar sarsıldığınız ve bir kez olsun çenenizi kapattığınız kısmına geri dönmeye dersiniz? Hey?" Yaz söyledi ve Bryn homurdandı.

"Beni için kediye çelme takmaktan fazlası gerekir, genç bayan."

Beş dakikalık rahatsız edici sessizlik ikisini de eve bırakırken izlediğim yol acı vericiydi. Yaz'ı hiç bu kadar sessiz tanımamıştım. Ağrıyan göğsümü ovuşturdum.

binalarının önünde durdu. Ben daha tam olarak durmadan Yaz arka kapıyı açtı ve yola atladı. Bryn'in kapısını açmış ve ben daha emniyet kemerimi çıkarmadan arabadan inmesine yardım etmeye başlamıştı. Ben

Yaz'ın Bryn'i çıkarmasına yardım etmek için diğer tarafa geldiğinde, alçak spor bir arabanın dezavantajlarını görmeye başlamıştım - doksan bir yaşındayken yumuşak bir çıkışa pek elverişli değil. Bryn ayağa kalkıp sopasını aldıktan sonra bizi uzaklaştırdı.

"Benim için yaygara koparma. Üç savaşa katıldım - kendi piç kapıma kadar gidebilirim." Yaz'ın kaşlarını çatmasına ve gitmemi işaret etmesine aldırmadım ve onları binaya kadar takip ettim. Bryn'i bir fincan çay ve bisküvi ile zemin kattaki dairesine yerleştirdik. Görünüşe göre akşam yemeğini getirmek için saat yedide bakıcıları gelecekti. Bryn onu birkaç kez kovdu ama Yaz'ın üzerine titremesinden hoşlandığı belliydi.

Sonunda televizyonun sesini antisosyal bir seviyeye çıkarmak için kumandayı eline aldı ve ağzının yarısına kadar bisküviyle sandalyesinde uyuyakaldı. Yaz bisküviyi aldı, bacaklarının üzerine bir battaniye örttü, koltuğunu düzeltti.

Daireden çıkmadan önce çılgın saçlarını geriye attı ve alnına bir öpücük kondurdu ve kapının yanındaki küçük anahtar kasasına koyduğu anahtarla kapıyı kilitledi. Bu iş bittikten sonra, ben

Konuşmak için ağzımı açtım ama Yaz çoktan dairesine doğru koşmaya başlamıştı.

"Ne yapıyorsun?" Ben onu takip ederken Yaz merdivenlerde bana döndü.

"Konuşmamız gerek."

"Hayır, . Bu yapmamız gereken son şey. Aslında, bence sen ve ben mümkün olduğunca konuşmaktan kaçınmalıyız."

"Lütfen Yaz, aramızdaki eritem. Birbirimizden sonsuza dek kaçacak değiliz ya. Kız kardeşim ve erkek kardeşin -en iyi arkadaşım- birlikte bir iş kurdular. Bu konuda yetişkin gibi davranabilir miyiz?"

"Benim kapasitem hakkındaki fikrini Son yıllarda yetişkinlik oldukça açık, Heath. Beklentilerinizi yine karşılamamam için bir neden göremiyorum." Kapının kilidini açtı ve onu durdurmak için elimi uzattığımda kapıyı suratıma çarpmak üzereydi.

"Bunun için üzgün olduğumu söyledim. Dinle, Bryn konusunda yardımcı olabilirim. Ona yardım etmeleri için fizyoterapist ve OT'lerden oluşan toplum ekibinin iletişim bilgilerini aldım." Gerçek şu ki, Josh'u çoktan Hastaneden ayrılmadan önce Bryn hakkında multidisipliner bir ekiple görüştüm.

Ama acımasız bir piç olduğum için Yaz'ın bu aşamada bunu bilmesine gerek olmadığına karar verdim.

İç çekti. "Beş dakika."

Başımı salladım ve onu daireye kadar takip ettim.

OceanofPDF.com

Bölüm 9

Bu , değil mi?

Heath

Koku beni yine etkiledi - lavanta ve diğer uçucu yağlar havayı hafifçe kokulandırıyor. Sanki doz konsantre Yaz gibiydi ve düşünmekte biraz zorlanıyordum. Sehpa hala kristaller, şifalı bitkiler ve diğer çeşitli ıvır zıvırlarla kaplıydı. Benim evim tamamen düzenle ilgiliydi - temiz çizgiler, tek tip renkler. Her şeyin yerli yerinde olduğundan emin olan bir hizmetçim vardı. Gömleklerim her zaman Mükemmel bir şekilde ütülenmişti, mutfak yüzeylerim tamamen eşyasızdı - ekmek kızartma makinesi bile akıllıca saklanmıştı. Yaz'ın sahip olduğu yetersiz mutfak yüzeyleri aletlerle, eski moda tartılarla, renkli pasta standlarıyla doluydu. Dağınıklıktan ziyade parlak, renkli, dağınık, çok küçük ve kaos kokan ortam vardı.

Duvarlar bile eşyalarla kaplıydı - çoğunlukla aile ve arkadaşların fotoğraflarının bulunduğu çerçevelerden oluşan bir karmaşa. Bodhi bunlardan birinde kolunu Yaz'a dolamıştı - sahilde, rüzgar sörfü ekipmanlarının önünde yalınayak duruyorlardı .Yaz doğrudan kameraya bakıyor, her zaman her ortamı aydınlatan o kocaman, ışıltılı sırtışıyla gülümsüyordu ama Bodhi sanki onun donuna girmeyi çoktan başarmış gibi yüzünde kendinden memnun bir sırtışla Yaz'a bakıyordu. Onu duvardan söküp almak için içimde mantıksız bir dürtü vardı. Üç yaşında bir çocuk gibi üzerine bas.

"Eee?" Yaz çaydanlığı ocağa koyup duvardaki geniş koleksiyonundan iki fincan indirirken şöyle dedi

Boğazımı temizledim ve gözlerimi o kanlı fotoğraftan ayırdım.

"Tamam, tam bir piç gibi davrandım. Son zamanlarda bana ne oldu bilmiyorum. Penny bana bir hak verdi sen o gece gittikten sonra. Ve sonra ben denediğimde

Stüdyonuzda özür dilerim, onu da ve..." Ayaklarımı kaydurdım ve yan tarafa baktım. "Ben sana karşı tamamen uygunsuzdu. Bu affedilemezdi. Ancak son zamanlarda uyuyamıyorum ve sanırım muhakemem pek yerinde değil, ki bu bir mazeret değil. Ben bahane uyduruyorsun. Ben sadece-"

"Heath, bunu bir kez daha söyleyeceğim." Yaz'ın Ses tonu tam bir bıkkınlık tonuydu, sanki benimle olan ilişkisinin sonuna gelmiş gibiydi. "Eğer kendimi tekrar etmek zorunda kalırsam, gerçekten kendimi kaybedebilirim. Ben bir yetişkinim. Uygunsuz davranmadın. Sana karşılık verdim, seni aptal herif.

Çekilmez bir gibi davrandığın için özür dile, ama benden faydalandığın bir çocukmuşum gibi özür dileme.

Saçmalamayı keselim, tamam mı? Senin hakkında fanteziler kurduğumu bildiğini biliyorum.

Yıllardır. Tüm ergenlik dönemim seninle birlikte olmak hakkında ateşli ve yoğun fantezilerle doludur. Sanırım şunu rahatlıkla ki, seni öpmek için herhangi bir fırsat sunulduğunda ya da aslında

Seninle sevişirken, vücudum evet demeye hazır. Olsa olsa benden korkman gerekir. Seni bu şekilde düşünmek için harcadığım zamanların sayısı, muhtemelen şansım olsa seni canlı canlı yerdim."

Ağzım tamamen kurumuştı ve kulaklarımda hafif bir çınlama vardı. Kemerimin güneyine o kadar çok kan gitmişti ki bayılacağımdan korktum. Yaz her zaman açık sözlü olmuştu ama odadaki bu filin üzerine gideceğini hiç düşünmemiştim.

"Doğru," dedim ve sesim çok gergin olduğu için boğazımı temizlemek zorunda kaldım. "Ben... şey, doğru."

Başka bir şey söyleyebilecek durumda değildim. Bu noktada olması gereken şey daireyi terk etmemdi. Ama her nasılsa ayaklarım

Beynimin onları çıkışa doğru hareket ettirmeye yönelik zayıf girişimiyle işbirliği yapıyordu. Yaz hâlâ çayı dolduruyor ve karıştırıyordu, sanki insanlara düzenli olarak tüm filmlerinde rol aldıklarını söylüyormuş gibi

Gençlik fantezileri ve aslında onları canlı canlı yiyeceği. Bu kadın tarafından canlı canlı yenme ihtimali ve

bunun gerektirebileceği şey benim için neredeyse çok fazlaydı fizyolojisinin üstesinden gelemezdi. Ona doğru birkaç adım attım. Fincanlardan başını kaldırıp bana baktı, sonra dondu kaldı.

"Heath?" sesi kararsızdı, fısıltının biraz üzerindeydi. Bir adım daha attım - vicdanım oradan defolup gitmem için bağıırıyordu ama tüm varlığım pervane gibi ona doğru çekiliyordu. Birkaç adım daha attım ve tam önündeydim, hafifçe titreyen elim yüzünün yan tarafına gelecek ve başparmağım dudaklarında gezinecek kadar yakındım. Titrek bir nefes verdi, gözbebekleri o kadar büyümüştü ki kenarlarında sadece ince bir yeşil halka vardı.

"Hâlâ beni mi düşünüyorsun?" Onun güzel yüzüne bakarken sesim kısık ve boğuk çıkıyordu. Başını salladı, yanağı elime değiyordu ve ben de alnım onunkine değecek şekilde eğildim. Bu

Göğsümdeki ağrı ona yaklaştıkça hafifliyor gibiydi, sanki mesafemi korumak fiziksel bir zorlukmuş gibi şimdiye kadar fark edilmemişti. "Ben de seni düşünüyorum. Her zaman. Geceleri seni düşünüyorum, gündüzleri hayal ediyorum. Tenin ne kadar yumuşak , bedenin benimkinin altında nasıl hissederdi."

Bana bakarken dudaklarından küçük bir ses kaçtı, yüzü kızardı ve vücudu bana doğru hafifçe hareket etti. Ve işte bu . Sahip olabileceğim her türlü kontrol yok olmuştu. Tüm varlığım bu kadına yakın olmaya odaklanmıştı. Elimi kullanarak yüzünü geriye doğru eğdim ve dudaklarım onunkilerin üzerine düştü. Daha önce stüdyosunda olduğu gibi hafif ya da nazik değildi. Hayır, bu sefer vahşi, çılgın ve tamamen kontrolden çıkmıştı. Ellerimden biri sırtına, diğeri de kalçasının altına giderek onu mutfak tezgâhının üzerine kaldırdı, böylece yüzü benimkiyle aynı hizaya geldi. Dudaklarından boynuna doğru öptüm.

Sırtımın derisini hissetmek için elini tişörtümün altından geçirirken köprücük kemiği boyunca ilerledi.

"Oh, Tanrım," diye mırıldandım tenine karşı.

"Duramıyorum.

Tanrı yardımcım olsun, duramıyorum."

"Sakin durayım deme," dedi, sesi ihtiyaçtan gerilmişti. "Şimdi durursan ölürüm." Kızarmış yüzünü tarayabilecek kadar geri çekildim ve ifadesindeki şiddetli arzuyu fark ederek, ince tişörtünü hızlı bir hareketle başından çektim, saçlarını tepesindeki düğümden kurtardım ve omuzlarından sırtına dökülmesine izin verdim. Bikinili gövdesine baktım - o mükemmel göğüsler ve o düz, bronzlaşmış karın ve nefesim beni bir anda terk etti.

"Çok güzelsin," diye mırıldanmayı başardım. Boynunun arkasındaki bikini üstünün iplerine uzanırken boğuk bir sesle "Bunu yapmayı o kadar çok düşündüm ki kez." Fiyongu çektim ve o da arkadaki kayışı çözdü. Tişörtümü kafamdan çekip bikini üstüyle birlikte kenara fırlatmadan önce önümdeki mükemmelliğe bakacak zamanım bile olmamıştı. Birkaç dakikasını göğsümde gezinerek geçirdi ve yumuşak bedenini benimkine bastırıp öpmeden önce dokunuşuyla ürperdim. Yine ben.

Öpücükler arasında "Yatak odası," dedi ve bacaklarını kalçalarımın sararak onu kaldırdım. Kristallerinden birkaçı yere düştü ama ikimiz de fark etmedik. Tavanı hiçbir şekilde iki metreden uzun bir adamı alacak şekilde tasarlanmamış olan yatak odasına giderken çok fazla rastgele mobilya parçasıyla pazarlık etmek zorunda kaldım. I Onu yatağa yatırdım ve kalçalarımın bacaklarının arasına düşerken üzerine çıktım. Bana karşı hareket etti ve ben de kısık bir inilti çıkardım.

"Tanrım, Midge, yapma bunu. Yapamam-"

"Sana ihtiyacım var." Sonunda sesi çatallaştı, sanki bir tür fiziksel acı çekiyormuş gibiydi. Ve yine beynimdeki sigorta kısa devre yaptı. Onun güzelliğine karşı hareket ettim. Odada duyabildiğim tek şey onun vücudu ve sığ nefes alışığıydı. Giysilerimizin geri kalanı, sonunda ten tene kalana kadar çılgınca bir ortak çabayla çıkarıldı. O zaman vücuduyla ilgili her şeyi öğrenmek için zaman ayırdım: nereden

baskıya ihtiyacı vardı, tam sınırdaki olduğunu anlayana kadar ellerimle ve ağzımla dokunulmaya ihtiyacı vardı. Öyle bir durumdaydı ki beni üzerine çekti. "Lütfen Heath," diye yalvardı. "Şimdi. Seninle birlikte olmak istiyorum. Sensiz değil. Sensiz olmaktan çok yoruldum."

Saçlarını güzel yüzünden geriye doğru itmek için iki elimi kullanarak onun üzerinde durdum. Yanakları kızarmış, yüz ifadesi ihtiyaçla keskinleşmişti. Cüzdanımdan bir prezervatif çıkarmak için atılmış pantolonumun cebine uzandım. Hazır olduğumda ona döndüm ve ağırlığımı tekrar ona doğru bastırdım.

"Emin misin?" Sesim sordum.

"Heath, şimdi!" diye bağırdı ve ellerinden biri boynumun arkasına, diğeri de sırtımdaki kaslara gitti. Kalçalarım ileri fırlarken dudakları aralandı ve ben onu tekrar öptü. Sonunda, nihayet böyle onun bir parçası olmanın verdiği rahatlama. Sonunda vücudumun uzun zamandır arzuladığı kadar ona yakın olmak. Bunun verdiği rahatlama neredeyse eziciydi. Yüzüne bakmak için geri çekildim ve onun ifadesinde de aynı duyguları görebiliyordum - huşu, coşku, ihtiyaç. Birlikte hareket ettik, gözlerimiz hala kilitliydi.

hareketlerimiz gittikçe daha çılgınca ve ilkel hale geldi. Onun sınırı zorlamasını ve izledim, aynısını yapmam için beni tetikledi. Bu en yoğun olanıydı. hayatımın deneyimi.

Üzerine yığıldım, bir an için tüm ağırlığımı almasına verdim, sonra nefes almasına izin vermem gerektiğini fark ettim, yana kaydım ve gevşek bedenini topladım Böylece kolunu göğsüme yanıma sokuldu. Orada uzanırken, olağanüstü bir içimi huzur kapladı. Demek böyle hissetmek gerekiyordu? Düşündüm ki. Başından beri ihtiyacım olan şey buydu. Buna karşı koymanın hiçbir anlamı yoktu. Tamam, belki en iyi arkadaşımın küçük kız kardeşi idi ve belki de kendime kaçınmam gerektiğini söylediğim her şeyi temsil ediyordu - ama

bir türlü kurtulamadığım gerçeğinden bu kadından uzak durmalıyım. Onun benim geleceğim olduğunu kabul etmek zorundaydım. Bazı kusurlarını görmezden gelebileceğimden emindim ve zaten artık geri dönüş yoktu. Max kız kardeşiyle yattığımı ve gittiğimi öğrenirse derimi yüzerdi. Elimden en iyisini yapmalıyım. Ve onun yumuşak bedenini benimkine yaslanmış hissetmek, omzuma muhteşem saçları ve göğsüme değen nefesini hissetmek kesinlikle darbeyi yumuşatıyordu. Aslında, kendimi kapana kısılmış hissetmek yerine, aniden ezici bir aylardır ilk kez iyi hissediyordum. Göğsümdeki o acı hissi tamamen hafiflemişti. Yaz'ın omzunu sıkarken tavana doğru gülümsedim.

Yaz bir nefes verdi ve daha önce kemiksiz ve uyumlu olan vücudunun benimkinin yanında sertleştiğini hissettim.

"Bu... şey... ben-"

"Bu ," dedim ona, şimdi hafifçe direnen bedenini daha çok kendime çekerek.

"Sen - sence?" Sesinde bir belirsizlikten daha fazlası vardı.

"Değil mi?"

"Evet, tabii ki istiyorum. Ama o zaman tüm ergenlik fantezilerimi bir çırpıda tepetaklak ettin. Sadece... peki, buradan nereye gideceğiz?"

"Evet, kadar, değil mi?" Sert bir ses tonuyla söyledim. "Birlikteyiz."

"Ee... ne?"

Bölüm 10

Elinizden gelenin en iyisini yapın

Heath

"Artık geri dönüş yok." Sesim teslim olmuş gibiydi ama yüzümdeki gülümsemeyi engelleyemiyordum. "Tabii ki Max ve Verity'ye bir an önce söylememiz iyisi . Başka türlü öğrenmelerini istemem. Muhtemelen Max'e bir yüzük ver-"

"Kardeşimi arayıp az önce arsızca mi söylemek istiyorsun?" Sesi inançsızlıkla yükseliyordu. "Delirdin mi sen?"

"Yaz, ona böyle bir şey söylemeyeceğim. Ona birlikte olduğumuzu söyleyeceğim. Bir çift olduğumuzu. Birbirimiz hakkında ciddi olduğumuzu bildiği sürece kızmayacaktır. Muhtemelen memnun olacaktır."

"Bir çift mi?"

"Evet."

"Yani... artık bir çift miyiz?"

Sesi mutluluktan kaynaklanan şaşkınlıktan çıkıp kızgınlıkla karışmaya başlamıştı.

"Elbette öyleyiz," diye açıkladım büyük bir sabırla "Ben tam bir piç değilim, biliyorsun. Beş yaşından beri bana aşık olan en iyi arkadaşımın küçük kız kardeşiyle yatıp sonra da çekip gitmem."

"Yani, bu kararı sen , öyle mi?"

Durakladım ve ona doğru dönerek dirseğime yaslandım ve yüzünü görebildim. Kızarmıştı ve dudakları öpücüklerimden dolayı şişmişti. Gözbebekleri hâlâ iriydi ama alnında çatık kaşların başlangıcı vardı.

"Gerçekten tek karar bu. Ama elimden gelenin en iyisini yapmaya hazırım."

"Elinden gelenin en iyisini yapmak istiyor musun?"
Şimdi gözlerinde gerçek bir öfke parlıyordu ve ben belki de

Bunu en gurur verici terimlerle ifade ediyordum. Kendimi savunmam gerekirse, hayatımda yaşadığım en akıl almaz seks beynimi tamamen karıştırmıştı. Tüm silindirleri tam olarak ateşlemememe şaşmamalı.

"Yani, şey... şimdi yaptık. Yapabiliriz de..." "Olabilir mi?"

Benden geri çekildi ve ben geri çekilmesini durduracak kadar hızlı.

"Yaz, buraya gel. Ne yapıyorsun?"

Ona doğru uzandım ama o yatağın diğer tarafına geçti ve kıyafetlerini çekiştirmeye başladı. Şunu söylemeliyim ki, artık onunla birlikte olmaya ve bu çekime karşı koymamaya karar vermiştim, uzun bir süre ikimiz için de kıyafetlerin anlamını göremedim.

"Biliyor musun, Heath?" Şortunu yukarı çekmişti ve şimdi kafasına bir tişört geçiriyordu. Bu Az önce yanaklarında artan renk geri çekilmiş, bronz teninin altında solgun görünüyordu. "En büyük büyücü olarak ün salmışsın. Kadınların en büyük büyücüsü. Burada buna dair pek bir kanıt görmediğimi söylemeliyim. "Birine, bir kadınla evlenebileceğini söylemek

Kendinizi onlarla sevişmekten alıkoyamadığınız için onlarla ilişki kurmak benim kitabımda pek de çekici bir şey değil."

İçimi çektim ve bir şey söylemek üzereydim ama ben konuşmadan odadan çıktım. O ağır peşinden koşmak için kot pantolonumu çektiğimde göğsümdeki ağrı geri gelmişti. İçimden bir ses işi berbat ettiğimi söylüyordu. Ama o bana aşıktı, kahretsin. Yıllardır öyleydi. Küstahlığımla, onu geri kazanabileceğimden oldukça emindim.

Yatak odasından çıktığımda onu mutfak tezgâhının üzerine eğilmiş, sırtı bana dönük ve ellerini granit yüzeye dayamış halde görebiliyordum.

"Dinle, özür dilerim, tamam mı?" Yumuşatmaya çalışarak dedim ki

ve hayal kırıklığının içine izin vermedim. "Bunu doğru şekilde ifade edememiş olabilirim ama şunu anlamalısınız... şey, bu asla planımda yoktu. Bazı şeyler var ki..." Onunla birlikte olmanın bana ne kadar

beni korkuttu. Gerçekten ihtiyacım olan şey, tüm bu duyguları uyandırmayan biriydi. Güvenli, güvenilir, istikrarlı biri. Bunun nedenlerine ve niçinlerine , oldukça korkunç yollara girmem gerekecekti. Ve bunu yakın zamanda yapacak değildim. "Yeni geldiğim zaman benden tam ve çekici halimi bekleyemezsin.

Bir çift olarak 'biz' fikrine. Bu benim için biraz şok oldu ama artık gerçekleştiğine göre, ben-"

"Benden hoşlanmıyorsun bile." Yaz'ın sesi o kadar boştu ki

ve duygudan yoksun olması, aslında tüylerimi diken etti.

"Neden bahsediyorsun, Midge?" Ona doğru ilerlerken gergin bir kahkaha attım. Hâlâ bana bakmak için arkasını dönmemişti. "Elbette senden hoşlanıyorum. Sanırım az önce senden ne kadar çok hoşlandığımı kanıtladım. iyice."

"Tek kanıtladığın şey, seninle seks yapmaktan hoşlandığın.

Ben.

" "Hayır, hayır, öyle değil-"

Dönüp arkasına baktı ve benim sesim kesildi. gözyaşı dolu yüzünü.

"Nasıl görüldüğümün farkında olmadığımı mı sanıyorsun Heath?" "I-"

"On üç yaşımdan beri erkekler bana bakıyor. Kötü Tavlama cümleleri ve erkeklerin ilgisi benim için bir yaşam biçimi. Ben nasıl görüldüğümün farkındayım. Sadece hoşuna gitti diye Benimle seks yapman ve fiziksel çekim benden uzak duramaman beni seninle bir ilişki kurmaya ikna etmiyor. Hem de hiç."

"Demek istediğim bu değildi. Bunu tamamen yanlış anlıyorsun. Ben-"

"Benden hoşlandığın için mutlu olacağımı mı sandın? Kendinize ve uygun bir iş bulma niyetinize rağmen Kadın mı? Belli ki senin ideallerine uymuyorum, ama kötü bir işi en iyi şekilde yapmaya istekli olduğunu mu? Eskiden senin tam bir beyefendi olduğunu düşünürdüm. Çok havalı, çekici,

Mükemmel. Bir centilmenden başka her şey olduğunu şimdi görebiliyorum. Gerçek bir centilmen benimle asla az önce konuştuğun şekilde konuşmazdı."

Midem bulandı ve bir an için hasta olabileceğimi düşündüm. Doğruydı, insanlara, özellikle de kadınlara nasıl davrandığımı konusunda kendimle gurur duyuyordum. Kaldırımın trafik tarafında yürüyen, randevum için sandalyeyi çeken, kapıları açan adam bendim. Ama bunların hepsi saçmalıktı, değil mi? Benim için Yaz kadar değerli olan bir kadını incitebiliyorsam, o zaman ben bir centilmen değildim. Hiçbir zaman da olmadım.

Yaz'la böyle konuşabileceğimi bana düşündüren neydi? Beni geri çevireceği hiç aklıma gelmemiştir. O kadar uzun zamandır bana aşık ki, bunun onun için mümkün olabileceğini bile düşünmemiştim. Sadece bugün değil, son birkaç yıldır sergilediğim davranışların bana karşı olan hislerini öldürmüş olabileceğini anlamaya başlamıştım. Tam onun benim için yaratılmış kadın olduğu gerçeğine Benim, dünyada birlikte olmak isteyeceği son erkek sonucuna varıyordu.

"Yaz, lütfen. Açıklamama izin ver."

"Söyleyeceğin hiçbir şey bana ne olduğunu unutturamaz. bana söyledin. Bunu asla unutmayacağım. Bunu hayatımın sonuna kadar yanımda taşıyacağım. Asla ve asla gerçekleşmeyecek olan şey bizim bir çift olmamız. Bu fikrini ve inanılmaz kibridi güneşin parlamadığı bir yere sokabilirsin."

"Midge, konuşalım." Birkaç adım daha atarak aramızdaki mesafeyi kapattım ve elimi tutmak için kaldırdım, ama benden ürkererek uzaklaştı, geri sıçrarken başı bir o yana bir bu yana sallandı ve kalçasını granit tezgaha çarptı. Yüzü acıyla buruşurken irkildim. "Lütfen, Midge," dedim, ileriye doğru adım daha attım ama beni savuşturmak için elini kaldırıncaya durdum. Beni gerçekten savuşturmak zorunda kalmıştı. Kendimi daha önce hiç bu kadar Hayatımdaki en inanılmaz piç.

"Defol. Dışarı." Gözyaşları artık kurumuştı ve sesi öfkeyle titriyordu.

"Eğer bana izin verirsen-"

"Çık dışarı. Çık dışarı. Çık dışarı!" Yaz sonuncuyu o kadar yüksek sesle bağırdı ki yüzü kıpkırmızı oldu. Onu hiç duymamıştım.

daha önce sesini yükseltti.

"Tamam, ," dedim usulca, bir adım geri çekilerek ve Ellerimi teslimiyetle önümde tutuyordum. "Biraz zamana ihtiyacın olduğunu görebiliyorum. Daha sonra konuşabiliriz."

"Bu konu hakkında bir daha asla konuşmayacağız." O Sanki az önce olanları silebilecekmiş gibi elini havada gezdirdi. "Ve eğer kardeşime ya da başka birine söylersen, seni asla affetmem." İçimden bir ses Max'e anlatsam da anlatmasam da Yaz'ın beni affetmeyeceğini söylüyordu. Artık solgun olan yüzünün ve gergin hatlarının görüntüsü hiç hoşuma gitmiyordu. Onu kesinlikle bu şekilde bırakmak istemiyordum. Ama şimdi söyleyeceğim her şeyin durumu daha da kötüleştireceğini görebiliyordum. Bu işi nasıl bu kadar berbat etmiş olabileceğimi değerlendirebilmek için gitmem ve yeniden toparlanmam gerekiyordu. "Şimdi, burası benim alanım. Dairem benim alanım. Kimi içeri alacağıma ben karar veririm. Eğer gitmeni istiyorsam, hemen şimdi git. Bu benim vereceğim bir karar, sizin değil. Anladın mı?"

"Evet, elbette." Kapıya doğru geri döndüm.

Giderken gözlerimi ondan ayırmadım. Ağzı sıkıydı.

Kollarını iki yana açmış, küçük yumruklarını o kadar sıkı sıkıydı ki parmak eklemleri bembeyazdı.

Sonunda ön kapıya varıp kendimi dışarı attığımda ve kapıyı arkamdan kapattığımda, koridorda bir dakika durakladım.

Tahtanın diğer tarafından duyabildiğim belli belirsiz hıçkırık içimi bıçak gibi kesti. Ne yapmıştım ben? Ve bunu nasıl düzeltecektim?

Bölüm 11

Onsuz daha
güzel On beş yıl önce

Yaz

"Ama ben on sekiz yaşındayım!" Mızımızlandım.

Max kıyafetime baktı ve gözlerini devirdi. "On bir yaşında gösteriyorsun. Aslında, hayır, sözümü geri alıyorum. Yüzündeki annemin makyajıyla on bir yaşından bile küçük görünüyorsun."

Bu utanç verici yorumun ardından Heath terasa çıktı, hemen arkasından da Verity geldi. İkizler dergilerden fırlamış gibiydiler: Beyaz keten gömleği ve chino pantolonuyla Heath'in koyu bir bronzluğu ve koyu kahverengi saçlarında açık ela çizgileri vardı; Verity ise uzun beyaz yazlık elbisesi ve parlak siyah saçlarıyla Kadın meslektaşları - aynı madalyonun hem erkek hem de kadın yüzleri. Burada, göz alıcı Saint Tropez'de, olmaları gerektiği gibi evlerinde gibi görünüyordlardı - sonuçta hepimizin kaldığı bu ev, ailelerinin birçok tatil evinden sadece biriydi.

Heath bana gülümseyerek, "Hey, Midge," dedi ve bir saatten fazla uğraşarak sofistike bir "kabarıklık" haline getirdiğim saçlarımı karıştırdı. Onun karıştırması Dağınık bir topuzdan daha fazlası değildi. Ama o Saçlarıma dokunmak bir ayımı geçirmek için yeterliydi. "O sıksa kışını vitesine taktığında bugün iyi iş çıkardın."

Daha önce sahilde Heath bana sörf yapmayı öğretmek için zaman ayırmıştı. Bunun benim için üzüldüğünden olduğunu biliyordum, çünkü o öğleden sonra beni bulduğunda kumların üzerinde üzgün bir çuval gibi tek başıma oturuyordum. Annem ve babam Heath'in Saint Tropez'deki aile villasında kalma teklifini kabul edeceğimizi söylediklerinde çok heyecanlanmıştım. Daha önce hiç yabancı bir tatile gitmemiştik.

Ama gerçek şu ki, annem ve babam bunu bir çeşit ikinci balayı. Max ve Verity sadece

Yerel mimari ve galerilerle ilgileniyordum ve birlikte oynayabileceğim benim yaşında kimse yoktu. Bronz tenli, heykel gibi bir Heath, elinde birkaç sörf tahtası ve Bana ders vermeyi teklif etmesi o zamana kadar hayatımın en güzel anlarından biriydi. Ve onu etkilemişim. Beni övmüştü. Güçlü bir yüzücüydim ve sörf yapmaya çabucak alışmışım. Bana doğuştan yetenekli olduğumu söylemişti. Normal hayatımda kimse bana bu kadar sık övgü yağdırmazdı. Akademisyenlik benim güçlü yanımdı değildi (Max için olduğu gibi değil) ve okulda kazıyarak geçtim. Hayal kurmak ailemin bir beceri olarak gördüğü bir şey değildi. Heath'in alaycı övgüleri, onun Ben çaresizce kıkırdarken beni başının üzerine kaldırıp havadan suya fırlatması ya da sörf tahtamdan düştüğümde beni içine çeken bir dalganın içinden çekip çıkarması, onu şimdiye kadarki hayatımın kahramanlarından biri haline getirmişti.

"Yazmin, sevgilim. Yüzüne ne yaptın böyle?" Verity gözlerini kısarak bana bakıyordu. "Sana bir senin yaşında biraz daha nötr bir ton."

Yüzümün hissettim. Annemin sahip olduğu tek ruj buydu.

Verity daha yumuşak bir ses tonuyla, "Kahretsin, özür dilerim," dedi. "Seni utandırmak istememişim. Dinle, belki sana nasıl makyaj yapılacağını öğretebilirim. Bende çok daha iyileri var-"

Heath kız kardeşine kaşlarını çatarak, "Yaz'ın senin taktığın o tokatlara ihtiyacı yok, V," dedi. "Onsuz daha güzel." Bana göz kırptı ve ben neredeyse eriyip yere düşecektim. On bir yaşındayken erkeklerle ilgili belli belirsiz duygular hissetmeye başlamışım. Ama tüm bu filizlenmekte olan farkındalıklar

Heath'e duyduğum mutlak ve çaresiz özlemle boğulmuştum. Benim yaşında bir çocuğa henüz aşık olmamış biri için, bu duygu yoğunluğu bakımından neredeyse korkutucuydu. Aklımda, ondan daha nazik, daha komik, daha güzel kimse yoktu. Ne bir müzik grubu üyesi, ne bir film yıldızı, ne de gerçek hayatta tanıdığım başka biri. Ve insanlara yardım edebilmek için doktor olmak üzere eğitim alıyordu. Daha mükemmel olabilir miydi?

"Yazmin!" Annemin sesi Heath'in mükemmelliği hakkındaki düşüncelerimi böldü. ", aşkım. Restorana geç kalacağız."

"Gitmiyorum anne," dedim çenemi inatçı bir açığa getirerek. "Max ve diğerleriyle dışarı çıkacağım."

Babam annemin peşinden terasa çıktı, diğerlerini selamladı ve Heath ile Verity'ye standart "çok teşekkür ederim" cümlesini kurdu. Babam, Heath ve Verity'nin Villadaki lüks ya da burada bedava kalıyor olmamız. Minnettarlığı ikizleri rahatsız etmişe benziyordu.

"Saçmalama canım," dedi annem gergin bir kahkaha atarak. "Sütyenini istediğin kadar doldurabilirsin, ama sen hâlâ bir çocuksun - senin takılmana ihtiyaçları yok. Benimle ve babanla birlikte geleceksin."

Utanç duygusu yüzüme vururken bir sıcaklık hissettim. Gerçek şu ki, o yaşta sütyene bile ihtiyacım yoktu, bu yüzden daha yetişkin görünmek için annemi M&S'den bana almaya ikna ettiğim tek dolgulu sütyeni giymiştim. Bütün gün yüzme kostümünün içinde gözleme gibi dümdüz için bu çabanın ne kadar şeffaf olduğunu yeni fark ediyordum. Gözlerim acıdı ve tehditkâr gözyaşlarımı kırıştırmak zorunda kaldım. Max'in kahkahalara boğulması duruma yardımcı olmadı. Hatta Verity bile

normalde çok nazik olan bu kadın, gülmemek için kendini zor tutuyordu. Ama Heath ne gülüyor ne de gülümsüyordu. Ona mahcup bir bakış fırlattığımda kaşlarını çatmış anneme bakıyordu. Gözlerimi yakaladığında ifadesi yumuşadı.

"Dinle, Midge neden bizimle kalmıyor?" Heath birkaç utanç verici saniye geçtikten sonra konuştu. "Dışarıda bir gece daha geçirmek istemiyorum zaten. Paket servis sipariş edebiliriz.

paella ve Monopoly oynayabiliriz."

"Ne demek istiyorsun?" Max tersledi. "Kulüpte insanlarla buluşacağız. Hatırladın mı?" Max'in hangi 'insanlardan' bahsettiğini iyi biliyordum. O ultra göz alıcı, bikini giymiş kadınlarla flört ediyorlardı.

sahilde. Heath, sanki bugün onu baştan aşağı süzen süper model, hayatı boyunca gördüğü en güzel kadın değilmiş gibi omuz silkti.

"Eh, bana uyar," dedi Verity, balkondaki hasır sandalyeye çökerek. Erkekleri hiçbir zaman çabalamaya değer bulmazdı ve uygun olanları bulmak için de kendi yolundan çıkmasına gerek yoktu.

"Sana gerçekten izin veremeyiz-" Babam söyledi, ama Heath onu kesti.

Kapalı.

"Gerçekten, Aubrey," dedi. Babamın ilk isim sadece onun ne kadar yetişkin olduğunu vurguluyor ve kendimi daha da aptal bir çocuk gibi hissetmeme neden oluyordu. "Sorun değil. Siz ikiniz dışarı çıkın ve biraz yalnız zaman geçirin. Midge bizimle iyi ."

Ailem biraz daha gönülsüzce itiraz ettikten sonra sonunda gittiler. Yerin beni yutmasını istedim. Max bana kaşlarını çatmıştı. Bir bira almak için mutfağa girmeden önce nefesinin altından horoz engelleyici küçük bir bok olabilecek bir şey mırıldandı.

Verity hâlâ sandalyesinde uzanıyordu, ne yaparlarsa yapsınlar onun için fark etmiyordu ve Heath bana ve kırmızı yüzüme acımaya benzeyen bir ifadeyle bakıyordu.

Max birasıyla döndüğünde hepsine "Burada kalmak zorunda değilsiniz, biliyorsunuz," dedim. Heath'e ya da V'ye bir içki getirmek. "Ben bebek değilim. İyi olacağım

kendi başıma." Bu gece onlarla çıkabileceğim fikrinden vazgeçmiştim. Daha önceki güvenim tamamen yok olmuştu.

"Annem derimi canlı canlı yüzerdi," diye mırıldandı Max, Verity'nin yanındaki sandalyeye çökerek.

"Ben olsam bir şey demezdim."

Max homurdandı. "Muhtemel bir hikaye. Dartford Tüneli'nden daha geniş bir ağzın var." Aksanının kalınlaşmasından Max'in geceyi birkaç bira içerek geçirdiği anlaşılıyordu. Bu bizi ayıran şeylerden sadece biriydi: Max

Annem gibi kuzeyli bir aksanı vardı, on yaşına kadar Yorkshire'da yaşamış ve ancak annem babasını terk edip benimkiyle evlendikten sonra güneye taşınmıştı. Onun babası kötü davranırken benimkinin hiç öyle olmadığı düşünülüyordu, benim olmadığım bir şekilde sertleşmişti. Max aynı zamanda pratik biriydi, neredeyse hatalıydı, oysa benim aklım bulutlardaydı. Max'in beni sevdiğini biliyordum, ama aynı zamanda hayatımın bu şekilde olmasına içerlediğini de biliyordum.

nispeten daha kolaydı. Şımarık küçük kız kardeşi onun iyi vakit geçirmesini engellediği için bir suçluluk dalgası hissettim.

Heath, Max'in huysuzluğunu görmezden gelip bana bakarak, "Dinle, Midge," dedi. "Dışarı çıkmaya cesaret edemiyorum.

Her neyse. Hepimiz Monopoly oynayarak çok daha iyi vakit geçireceğiz." Max yine homurdandı ve Heath bana göz kırptı ve gözlerini devirdi.

"Hayatında hiç dışarıda yemek yemedin. Ya da paket servis yemedin," diye araya girdi Verity.

"O zaman ailemizin mahzende çok iyi Rioja stoku olması ve benim de köşedeki Michelin yıldızlı restoranın sahibiyile arkadaş olmam büyük şans, değil mi?"

Ve sonra, tüm cazibesi ve rahat arkadaşlığı, sipariş ettiği iyi yemekler ve mahzenden çıkardığı şarapla, Max'in tavrını öyle bir noktaya kadar çözdü ki, hepimiz birlikte Monopoly oynadık. Hatta Max daha sonra bana biraz zoraki bir şekilde "Üzgünüm, hıyarlık ettim" diye mırıldandı.

ne kadar itiraf etti. Gecenin sonunda, Heath'ten özür dilemek için cesaretimi topladım. Koridorda bana dönmüş ve o bakışlarla bana bakmıştı.

nefesimi bir film yıldızı gülümsemesi.

"Seninle o Fransız kuşlarından herhangi biriyle eğlenebileceğimden çok daha fazla eğlendim, Midge." Sonra eğilip yanağımdan öpmeden önce saçlarımı karıştırdı. Hâlâ koridorda duruyordum, yüzüm sıcacıktı ve ellerim Annemle babam birkaç dakika sonra kapıdan telaşla içeri girdiğinde.

Mevcut

Yaz

Yatağıma yüzüstü uzanıp yastiğıma hıçkır hıçkır ağlarken, o zamanlar benim için her şeyin bu olduğunu fark ettim. Aşık . Umutsuzca ve tamamen aşık. Ve o zamandan beri hiçbir erkek

Heath'in yıllar önce yanağıma kondurduğu o hafif öpücükle boy ölçüşemezdi. Ta ki bu öğlene kadar. Yatakta doğruldum ve bir türlü bastıramadığım gözyaşlarımı sildim. Tamam, Heath bana çocukken nazik davranmıştı ve bu da ona karşı anormal bir saplantı duymama neden olmuştu.

Ama kabul etmeliydim ki ya aşık olduğum adam tanınmayacak kadar değişmişti ya da belki de hiç var olmamıştı. Bu kadarı . Kendime biraz saygı duymam gerekiyordu.

Planımda hiç yoktu.

tipte bir kadın değil. "Biz" fikrine yaklaşıyorum.

Heath'in sözleri beynimde dolaştı ve bir hıçkırığımı daha bastırmak zorunda kaldım. Bu adamın bana olan sonsuz aşkını ilan etmesiyle ilgili yıllarca süren hayallerim, o korkunç sözlerle paramparça olmuştu.

Daha iyi bir karar vermesine rağmen, sırf benden uzak duramayacak kadar etkilendiğı için bir ilişkiden vazgeçmiş gibi görünmesinin gerçekliğı. Tek gecelik bir ilişkiden sonra beni ortada bırakmayacak kadar Max'e saygısı olduğunu söyledi. En azından benim bir üyeme saygısı var.

Çünkü benimle konuşurken kesinlikle çok azdı. Max için endişelenmesinin de bir anlamı yoktu. Bunu Max'e asla söylemeyecektim. Bundan kimseye bahsetmeyecektim. Heath de fedakâr kışını kaldırıp gerçekten aradığı türden bir kadın bulabilirdi,

Çünkü bu kadın onunla bir daha asla konuşmayacaktı.

Bölüm 12

Daha önce hiç engellenmedin mi?

Heath

"Bir mesaj gönderdiğinizde ama altında teslim edildi yazmadığında bu ne anlama geliyor?"

Josh'ın son açıklamasını yarıda kesmiştim. portfolyosunda kaygıyla karışık yansıtıcı bir yazı vardı. Notlarından başını kaldırdı ve kaşlarını çatarak bana baktı.

"Er-"

"Sanırım lanet olası telefonum ," diye mırıldandım. Yaz'a bir dizi mesaj gönderdim, sonunda teslim edildi mesajı yoktu. Josh gergin, hızlı ve boğuk bir kahkaha attı ve ben de telefonuma bakmayı bırakıp gözlerimi ona diktim.

"Telefonda bir sorun yok," dedi, dudakları nedense seğiriyordu.

"O zaman neden hiçbir mesajımı ?" "Daha önce hiç engellenmedin mi?"

"Engellendi mi? Ne demek istiyorsun? engellendi mi?"

Josh omuz silkti. "Demek istediğim, bir mesaj birinin telefonuna ulaşmıyorsa, bu seni engelledikleri içindir. Numarayı çaldığınızda ne oluyor? Sadece çalıyor mu? sonra da sesli mesaja mı geçiyor?"

Öfkeyle kollarımı kıpırdatırken sıcaklığın ensemden yukarı tırmandığını hissettim. "Ben engellenmedim! Bu... sapıkların ve tuhaf tiplerin başına gelen bir şey."

Josh bu sefer güldü ama ben ona öldürücü bir bakış attığımda aniden durdu.

"Pekâlâ," diye durakladı Josh ve boğazını temizledi, Gergin bir ifadeyle bana bakıyordu. "Bunu sana söylemekten nefret ediyorum ama bu biz normal erkeklerin başına çok geliyor. Eski sevgilim ayrılmak istediğini söylemek yerine beni engelledi."

Beni hayalete çevirdi. Ve son çıktığım kişi tarafından yollarımız ayrılır ayrılmaz engellendim - yani onu sadece Nando's yemeye götürmüştüm, ki bu bir hata olabilirdi.

Elbise ve topuklu .

Bunu biraz yanlış değerlendirmişim. Hatta büyükannem bir keresinde çok muhtaç olduğum için beni engelledi. Her neyse, benim dünyama hoş geldin."

Telefonuma baktım ve boynumdaki sıcaklığın yüzüme doğru sızdığını hissettim. Kadınlar beni engellemiyordu. Hayatım boyunca bir kadının beni reddettiğini hiç düşünmemiştim.

Kadınlar mesajlarıma geri döndüler, aramalarıma cevap verdiler. Dürüst olmak gerekirse, beni arayanların onlar olması daha yaygındı.

"Kahretsin," diye mırıldandım telefonuma bakarken Josh'un olduğunu unutarak. "Şimdi onunla nasıl konuşacağım?"

"Ee..." Josh çekingen bir şekilde girişimde bulundu.

Josh'a sinirli bir bakış attım ve o da sinirli bir şekilde yutkundu. Cidden, adamın omurgasını geliştirmesi gerekiyordu.

"Eğer seni engellediyse, muhtemelen seninle konuşmak istemiyordur. Eski bir engellenen olarak söylüyorum, onu rahat bıraksanız daha iyi olur."

"Bir kuş seni engelledi mi, dostum?" Ruben.

Ortopedi danışmanı, orta masaya doğru yürürken şöyle dedi. Kulaktan kulağa sırtıyordu, piç kurusu. "Dokunuşunu kaybediyorsun, değil mi?"

"Defol Ruben," diyerek telefonumu arka cebime soktum ve taburemden kalktım. "Bu karmaşık."

"Eğer bir kadın seni engelliyorsa, buna gerçekten saygı duymalısın, biliyorsun," dedi meslektaşım Liz, yaklaşırken Ruben'in arkasındaki masaya.

"Ben lanet olası bir sapık değilim," dedim dişlerimi sıkarak.

Dişler.

"Bunu ima etmiyorum. Ben sadece senin sınırlara saygı duymalısın. Yapamazsın-"

"O bana aşık, tamam mı!" Ben , sonra Ruben'in gülümsemesi genişlediğinde ve Liz'in kaşları çatıldığında hemen pişman oldu.

"Bunu göstermenin komik bir yolu, Casanova," diye araya girdi Ruben.

Bundan büyük keyif alıyordu. Üç yıl önce kurtarma ekibinin beni "en sikilebilir" seçmesinden dolayı hâlâ kin tuttuğunu biliyordum. Yakası açık gömlekleri, utanmaz flörtleri ve grotesk kol kası gösterileriyle elinden geleni yapmasına rağmen unvanımı korumuştum. Hatta birkaç kez bisiklet likrasıyla departmanda caka satmıştı - eğer bir şey varsa, bu onları uzaklaştırdı.

Liz bana ciddi bir tonda, "Bazen sinyaller kafa karıştırıcı olabiliyor," dediğinde inledim. Liz'in evinde gençler vardı. Ve benimle onlardan biriymişim gibi konuşuyordu. "Ama diğer insanların kararlarına saygı duymalıyız, aksi takdirde tüm rıza çizgileri bulanıklaşır ve biz-"

"Aman Tanrım. Ben ürkütücü bir sapık değilim. Anlamıyorsun."

Liz özür dileyen bir omuz silkmeye, "Sadece şunu söylemek istiyorum - bu tam da ürkütücü bir sapığın söyleyeceği türden bir şey," dedi.

"Vay canına. İyileşme ekibine söylemek için sabırsızlanıyorum, dostum," dedi Ruben. "Bundan sonra onaylanma derecen boka batacak."

Gözlerimi devirdim ve taburemden kalktım. "Liz, hastayı teslim edelim mi?"

"Doğru, tabii ki. Bunu daha sonra konuşabiliriz."

Çenemi kapalı tuttum. Liz'le daha sonra özel hayatım hakkında konuşmayacaktım ya da bir ders daha almayacaktım ama tüm departman benim hayır cevabını kabul etmeyen bir tür sülük olduğumu düşünmeden önce onu ana kattan çıkarmam gerekiyordu.

"Hadi ofise gidelim." "Ama-"

"Josh, sen de gelebilirsin. Orada son güven krizini dinleyeceğim."

Liz ve ben ofise doğru ilerlemeye başladık, Josh da peşimizden geliyordu. Biz ilerlerken Ruben'in kahkahaları departmanda yankılanıyordu.

Engellendi. Engellendim! Hardcastles'a ilk haftamı anlattığımda on üç yaşındaki Yaz'ın bana modern dünyanın kurtarıcısıymışım gibi baktığını hatırladım. koğuşlarda doktor olarak çalışıyordu. Max'i almak için evine vardığımda odayı aydınlatan gülümsemesini; limonatadan vazgeçmediği sürece bara izin vermeyi teklif ettiğimde yüzünde beliren sevinci; ya da Max'in film izlemesine ve bizimle pizza yemesine izin verdiğimde yüzünde beliren ifadeyi hatırladım. Bir de on bir yaşındayken ona Saint Tropez'de sörf yapmayı öğrettiğim gün vardı - villaya dönmeden hemen önce bana dizginlenemez bir hayranlıkla bakmıştı, küçük elini sörf tahtasının üzerine koyarken yüz ifadesi çok ciddiye.

"Sen hayatımda tanıdığım en nazik, en... en harika adamsın" dedi. Daha sonra kıpkırmızı oldu ve ben cevap veremeden koşarak uzaklaştı ama bu sözler aklımdan çıkmadı.

O on bir yaşındaki çocuğun büyük saygısı benim için her zaman bir anlam ifade etti. Gerçek şu ki, her zaman iyi bir insan değildim. Özellikle de 21 yaşındayken. Çoğu zaman aşırı ayrıcalıklı, hak sahibi bir bok kafalıydım. O zamanlar kadınlara bok gibi davranırdım. Hırslıydım ve kariyerimi her şeyin önüne koyuyordum. Evet, çocukluğum göz önüne alındığında kendim için üretebileceğim bahaneler vardı. Duygusal kopuş için sebepler. Verity ile geçirdiğimiz çocukluk döneminde başarılı bir ilişki kurabilmemiz bile mucizeydi. Yıllar geçtikçe bunun geliştiğini düşünmüştüm.

Ama Yaz'la olan son etkileşimlerimde kesinlikle rekor düzeyde küstahlık, duygusal aptallık ve duyarsızlık sergilemişim.

Ona "birlikte olabileceğimizi" söyledikten sonra yüzünde beliren ifadeyi aklımdan çıkaramadım. Sanki benimle ilgili olarak gözlerindeki perde nihayet kalkmıştı ve beni ilk kez bir erkek olarak görüyordu.

korkunç duygusuz bir insandım. Bu kaideden gerçekten de düşmek tahmin ettiğimden daha zordu. Daha da kötüsü, onunla birlikte olduktan sonra ona duyduğum saplantılı özlemin azalacağını düşündüysem, fena halde yanılmışım. Ondan uzak kalmak, onunla iletişim kuramamak bile artık gerçek bir fiziksel acı kaynağıydı. Yemek yiyemiyordum, uyuyamıyordum, hiçbir şeye konsantre olamıyordum. Onu görmem gerekiyordu. Her şeyi yoluna koymalı ve yüzündeki o korkunç ifadeyi silmeliydim. Ama lanet olası bir şekilde engellendiğim için onu aramak bir seçenek gibi görünmüyordu. I yaratıcı olmak zorundaydım. Hayatımda daha önce hiçbir şey için çalışmak zorunda kalmamıştım. Tamam, kadınlar benim açımdan fazla çaba gerektirmemişti ama bunu kapasitedeydim. Sadece çaresiz görünmeden onunla konuşmanın bir yolunu bulmalıyım.

Bodhi sırtarak, "Biraz çaresiz görünüyorsun, dostum," dedi.

Cidden bu piçin suratına yumruk atacaktım. Yaz'ın beni engellemesinin üzerinden bir haftadan fazla zaman geçmişti ve ona yaklaşmak tahmin ettiğimden de zor oluyordu. Dairesini iki kez ziyaret etmişim - ikisinde de başarılı olamamıştım. Hatta ikinci ziyaretimde Bryn koridora çıkıp sopasını yüzüme doğru sallayarak bana defolup gitmemi söylemeyi bile kendine görev edinmişti. İhtiyar delikanlının Son seferden sonra bana ısınmıştı, ama görünüşe göre oldukça aşırı bir fikir değişikliği yaşamıştı.

"Sizi rahatsız için çok özür dilerim Bay Pickering," dedim, "ama Yazmin'e uğradığımı söyleme nezaketini gösterirseniz, ben sadece-"

"Yaşlanmış olabilirim ama hâlâ aklım evlat," diye sözümü kesti. "Bizi eve getirdiğinden beri iyi değil. Genç bir delikanlının Yaz'ımı üzmesine izin vermeyeceğim. Bana bebeğimi getirdiğinde bir kez bile gülmedi. bu hafta alışveriş. Geri sayım için bile kalmak istemedim.

ve o her zaman Countdown için kalır. Sanki içindeki hayatı çekip almışsın gibi. Şimdi, defol git."

O zamandan beri oraya gitmemiştim. Bryn o sopayı daha fazla sallarsa kendini gerçekten yaralayacakmış gibi görünüyordu - kırık kalçasını üzerimde istemedim. her şey gibi vicdan da. Yeni taktığım Max ve Verity'nin ofisinde takılmak ve Max'e uğramaktı.

ve Mia'nın evine gittim. Ama şüpheli görünmeden bunu yapabileceğim çok fazla zaman vardı. Dün gece Akşam yemeği için kalmıştım. Sanırım Mia moralimin bozuk olduğunu anlamıştı (neyse ki nedenini bilmiyordu - bilseydi bana tavuk servis etmeyeceğinden oldukça emindim güveç ve bana sempatik bakışlar atarak) ve o daha iyi hissetmemi sağlamaya çalışıyordu. Karısı kadar nazik olmayan Max, ilk birkaç gece bana katlandı ama Mia'nın yemeklerini üst üste üçüncü gece yedikten sonra sabrını kaybetti. Yemekten sonra Mia'nın elinden tuttu ve merdivenlere doğru yöneldi.

"Bu akşam ne yapıyoruz çocuklar? Film mi?" Ben sordum.

"Yapacağımız hiçbir şey yok, seni sersem. Karımla birlikte yukarı çıkıyorum," diye tersledi Max.

"Max!" Mia ciyakladı ve yüzü renkten renge koluna vurdu.

"Bunun benim olduğunu sanmıyorum, bu yüzden burada kalacağım ve belki biz-"

"Evimden defol!" diye bağırdı öfkeyle. "Max," diye tısladı Mia, arkasından çekiştirilirken onu merdivenlerden yukarı çıkardı. Doğrusunu söylemek gerekirse, mücadele ediyor gibi görünmüyordu.

"Aşkım, sen daha önce istediğin bir şey olduğunu söylemiştin. için-"

"Kapa çeneni!" Mia uzandı ve elini onun elinin üzerine koydu.

Ağzını. Yüzü hâlâ kızarmıştı ama gülümsemesini bastırıyordu.

"Sende hiç nezaket yok, seni koca sersem."

"Bu koca hödüğü seviyorsun," diyerek ona gülümsedi, sonra eğilerek onu yerden kaldırdı ve hamile haliyle merdivenlerden yukarı taşıdı. "Bırak kendini, sik kafalı," dedi. arkasından bağırdı.

"Üzgünüm Heath," Mia'nın sesi, onlar gözden kaybolurken kıkırdamaya dönüştü.

Görünüşe göre Max ve Mia'da takılmak bir seçenek değildi. Farklı bir potansiyel Yaz'la koşma yeri seçmem gerekiyordu. Bu da beni limandaki sahile, Point Break özentisi Bodhi'nin yanında durmaya götürdü. ve Yaz'ın sudan çıkmasını bekliyordum.

"Senin dışarıda yardım ediyor olman gerekmiyor mu?" Ona sordum.

Yaz şu anda rüzgâr sörfü yapan yaklaşık beş çocuğu denetliyordu. Bazıları alışmaya başlamıştı ama çoğu bocalıyordu. Bir çocuğun yalpalamasını izledim ve yelkeni üçüncü kez indirdi. Yan yatıp bordadan tamamen düşerken attığı kızgınlık çığlığı kıyıda duyulacak kadar yüksekti. Yaz rüzgar sörfçüsünü hemen ona doğru yönlendirdi. Ona ulaştığında yelkenini suya bıraktı ve tahtasının üzerine oturdu. Çocuk denizden çıktı, hareketleri öfkeliydi. Sonra geri tırmanmadan önce suyu tokatladı. sörf tahtasının üzerine. Tekrar ayağa kalktı ve yelkeni sudan çıkarmaya çalıştı ama yine aynı şey oldu. Bu sefer tekrar bordasına çıktığında Yaz eğildi ve armayı kendisine doğru çekti. Ağzının hareket ettiğini görebiliyordum. Çocuk sarsak sarsak başını sallıyordu. Tekrar bağırdığını duydum ve Yaz'ın ona da tahtasına oturması için işaret ettiğini gördüm. Oturmak için yere yığıldı ve tahtası altında sallandı. Yaz tahtasını sabitlemek için iki elini de kullandı. ve birbirlerine bakacakları şekilde manevra , sonra ellerini onun omuzlarına koydu. Çocuk birkaç dakika gergin göründü ama Yaz'ın söylediklerini dinledikçe sert duruşunu gevşetmiş gibi görüldüğünü söyledi. Birkaç kez daha başını salladıktan sonra Yaz ona gülümsedi. Gözleri kocaman açılmıştı ve o anda gördüğü tek şeyin bu olduğunu biliyordum

güzel bir kadın onun dünyasını aydınlatıyordu. Çok geçmeden omuzları titremeye başladı ve onu güldürmeyi başardığını fark ettim. Kadın uzaklaşırken çocuk kayığının üzerinde ayağa kalktı. Hareketleri artık öfkeyle sarsılmıyordu, bu yüzden eskisinden daha iyi denge kurabiliyor, yelkeni yukarı çekiyor ve limanda sallana sallana ilerliyordu.

Bodhi, "Onlara nasıl katlandığını bilmiyorum," diye yorum yaptı. "İşte bu yüzden cankurtaran olarak kıyıda kalıyorum, kurtarma botunu yönetmeye hazırım. Küçük piçlerin hepsi çok mızımız. Maaşları da bok gibi. Arkadaşlarını ekstrem spor becerileriyle etkilemek isteyen zengin piçlerle takılsak çok daha iyi olur. Ama Yaz'ı bilirsiniz. Çocuklara bayılır. Burada onlar için daha iyi bir akademi olmamasının utanç verici olduğunu söylüyor. Dürüst olmak gerekirse, o küçük piçlerin suyumdan uzak durmasını tercih ederdim. Gerçi bunu Yaz'a söyleyemem."

Tabii ki Yaz çocuklara rüzgar sörfü öğretmek istiyordu. Sörfü yaptıktan sonra onun minnettar, ciddi yüzünü hala hayal edebiliyorum.

Yıllar önce sörf yaparken onun için de aynısını yapmıştım. Bir kez daha midem bulandı ve kendimi biraz hasta hissettim. Ondan bu düzeyde bir saygıyı geri alabilmem ne kadar sürerdi? Bu mümkün müydü?

"Yani bunların hiçbirini ona söylemiyorsun, öyle mi?" Bir kıza doğru ilerleyen Yaz'a bakarak sordum kim tack yapmaya çalışıyordu. Yaz'ın giydiği dalgıç kıyafeti sıcak pembe ve siyahtı. Uzun kolları vardı ama bacakları bronzlaşmış kalçalarının üzerinde bitiyordu. Islak saçları başının üstünde toplanmıştı. İnanılmaz görünüyordu.

Bodhi bir kahkaha attı. "Hiç şansın yok dostum. Onu tatlı tutmalıyım. O iş için iyi. İşin çocuk tarafına geçmeyi planladığımı bilseydi, benimle çalışacağından şüpheliyim." Omuz silktili. "Benden önce yeterince teklifi geri çevirdi ve o zavallı piçler şimdi tüm işlerini bize kaptırıyorlar. Eğer çocuk meselesini kabul etselerdi, şimdi tamamen mahvolmazlardı."

"Bunun biraz samimiyetsiz olduğunu düşünmüyor musun?"

"Çok şaibeli ama onunla çalışmanın başka yolu yok ve kesinlikle onunla rekabet içinde olmak istemiyorum."

"Az önce söylediklerini ona söylememden endişelenmiyor musun?"

Bodhi bir kahkaha attı ve sırtıma bir tokat attı. Tekrar suratına yumruk atmak için karşı konulmaz bir istek duydum. "Bu konuda endişelenmeme gerek olduğunu sanmıyorum. Senden nefret ediyor, dostum. Sana ne söylediğimin bir önemi yok - söylediğin tek kelimeye bile inanmaz. Söylemeliyim ki, biraz hıyar olabileceğimi biliyorum, ama ödülü gerçekten aldın, değil mi?"

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve gözümü denize diktim. Nasıl olmuştu da kendimi bu acınası insanlık örneğinden ders alacak bir konuma getirmiştım?

"Her neyse, onu Brezilya konusunda ikna ettiğimde, zaten yılın altı ayı ülke dışında olacağız, bu yüzden fark etmeyecek."

"Ne?" Sesim şaşkınlıkla yükseldi ve bana kendini beğenmiş küçük bir gülümseme attı.

"Sana söylemedi, değil mi? İşler bu yönde ilerliyor. Brezilya'da büyük dalgalar. En iyi rehberli rüzgar sörfü maceraları. Boktan Poole Limanı'nda çocuklarla uğraşmak yok. Finanse edilen yüksek hayatı yaşayacağız. süper zenginler tarafından."

Kollarımı açtım ve bir adım geri attım. Yapabilirdim Aslında yüzümdeki rengin çekildiğini hissediyordum. Yaz, dairesinde gördüğüm broşürden yine bahsetmemiştii. artık kaynamadığını varsayıyordu. "Brezilya'ya gidemez."

"Neden gidemez? Onu buraya bağlayan bir şey yok."

"Ailesi burada. Tüm arkadaşları. Önemsediği insanlar. Peki ya yoga dersleri ve alternatif terapiler?"

Bir kahkaha daha attı. "Tüm bu saçmalıkların askıya alınması gerekecek. Yoga dışında - güçlenme ve denge için ona ihtiyacımız var. neyse, bundan kazandığı para, aldığı ücretlerle kıyaslandığında cepte keklik.

rehberlik için ücret alacağız. Zaten o saçmalıkların çoğunu bedavaya yapıyor."

"Bedavaya mı?"

"Yaz'ın bir sürü yaşlı emekliden yoga dersi için tam ücret aldığını mı düşünüyorsunuz gerçekten? Ya da her gün koca kıçlarını oraya sürükleyen o nefis olmayan mummyalar hafta?" Adam homurdandı. "Onun tek derdi topluma geri vermek. Şimdiye kadar karşılaştığım en az bilgili iş zekası. Ama artık benimle iş yapıyor, yani tüm bunlar değişecek."

"Ondan faydalanıyorsun."

"İkimizi de zengin edeceğim, seni aptal. Onu bir çalışan olarak sömürüyorum - benimle yarı yarıya iş yapacak. Ve çok para kazanacağız, bu sözümü unutma. Eylül'de alacağımız fiyatlara inanamazsın."

"Eylül mü?"

"İşte o zaman Brezilya'ya gidiyoruz. Orada altı ay geçirdikten sonra yeniden düşüneceğiz."

"Yaz Brezilya'yı çoktan kabul etti mi?"

"Henüz tam olarak kabul etmedi. Para onu motive edecek bir şey gibi görünmüyor. Bu konuyu son konuştuğumuzda ne kadar tatmin edici merak ediyordu." Bir kahkaha daha attı. "Yani tatmin edici, ne şaka ama. Su sporları için dünyanın en iyi ortamına sahipsiniz. Güzel sahil şeridinde yetkin rüzgâr sörfçülerine rehberlik edecek. Sürekli adrenalin, sürekli suda sevdiği şeyi yapmak. Bir sürü para. Sorun ne peki? Bu hafta bu fikre biraz ısındı, yani umut var."

Harikaydı. Bu gerçekten harikaydı. Yaz, Brezilya'ya gitmek için yola . Altı ay boyunca. Ve tam olarak ne olduğunu tahmin etmek için çok fazla zeka gerekmiyordu. ayrılma konusunda fikrini değiştirmesine neden oldu.

"Hey! Bodhi!" diye bağırdı bir adam koşarak yanımıza gelirken. O da uzun saçlara sahipti ve tahta giyiyordu.

şort ve yelek giyiyor. "gelen fırtınada dışarı mı çıkıyorsun? Çok çılgin olacak."

"Lanet olsun," diye mırıldandım adamın işaret ettiği yönü takip ederken. Denizden ciddi kara bulutlar geliyordu. Rüzgâr da şiddetini artırıyordu.

"Artık gitmemiz gerekiyor dostum," dedi yelekli adam. "Sahil tarafından kalkış yapabiliriz."

Bodhi hâlâ çocuklarla birlikte olan Yaz'a bir bakış attı. "Ah, o haklı olacak," diye mırıldandı nefesinin altında. "Tamam, Roach, hadi onu öldürelim."

Roach'u takip etmek için döndüğünde, onu durdurmak için kolundan tuttum. "Yaz'a yardım etmen gerekmiyor muydu?"

"Zaten zamanını aştı. Çocuklar her an gelebilir."

"Fırtına şimdi geliyor. Her şeyi almak zorunda kalmamalı-"

"Benim sorunum değil, kardeşim. Onun için çok ateşlisin, çocukları içeri almaya çalışıyorsun."

"Vay canına, güzel tavır."

"Bakın, ona yağ gereken ben değilim. Tek yapmam gereken onunla iş yapmaya devam etmek. Pantolonuna girmeyi denedim ama o amcık kardeşlere kapalı."

Gözlerimi devirdim. "O lezbiyen değil."

"Hmm-tamam, her neyse. Pek çok heteroseksüel kadın bunu çevirmez." Yüzünden vücuduna doğru bir hareket yaptı, sanki herhangi bir heteroseksüel kadının böyle muhteşem bir adam örneğini geri çevirmek için deli olmak . Vay canına, bu adam gerçekten korkunçtu. Nasıl oldu da

Yaz'dan saklamayı başardı mı? Barda karşılaştığımızın tam tersiydi bu. Omzuma bir tokat attı. "Onun kekini yağlamaya çalışarak zamanını boşa harcamak istiyorsan, harca. Benim binmem gereken dalgalar var."

Bölüm 13

Lütfen, bana bir şans ver.

Heath

Bodhi'nin gidişyle, yağmur başlayıp rüzgâr arkamdaki ağaçları hışırdatırken, Yaz'a ve çocuklara bakarken yalnız kaldım. Sadece birkaç dakika önce her şey . Uğuldayan fırtına ve bardaktan boşanırcasına yağan yağmur, çocukları seçmeyi bile zorlaştırıyordu. Gözlerimi yağmurdan koruyarak, Yaz'ın üç teçhizatı, yanlarında çocuklarla birlikte kıyıya doğru sürüklediğini gördüm. İki çocuk daha vardı. arkadan takip ediyor.

"Onu yine mi terk etti?" Yanımda rüzgâra karşı bir bağırış duydum ve döndüğümde Dee'nin omzunda uçurtma çantasıyla dalgıç kıyafeti içinde kıyı şeridine doğru gördüm.

"Öğretmenlik yaparken sık sık terk eder mi?" Yanımda durduğunda ben de ona bağırdım.

"Yaz'ı son bir ay içinde sayamayacağım kadar çok kez tüm ekipmanı tek sürüklerken gördüm," dedi. "Bana sorarsanız tembelin teki."

"Bu konuyu Yaz ile konuşmadın mı?"

Dee omuz silkti. "Bu kızın kendine güveni yok. Ona daha fazla katkıda bulunması gerektiğini söyledim, ancak ondan çok fazla şey isterse işi bırakacağından endişeleniyor. O yapmayacak

İnan bana, onun yardımına hiç ihtiyacı yok.

Kimse buraya Bodhi için gelmiyor. Ona bu saçmalığı kabul etmesi gerektiğini kim hissettirdi bilmiyorum." Dee bu noktada bana anlamlı bir bakış attı. "Ailesinden ya da diğer destekçilerinden de pek destek görmüyor gibi görünüyor, bu yüzden Bodhi olmadan biraz kaybolacağını hissediyor."

Göğsüm sıkışmıştı. İlk kez Yaz'ın kendi başına olduğunu görüyordum. Ailesinin ve bu konuda benim yaptığımız tek şey, onun kendine olan saygısını 'saçmalıkları kabul etmesi' gerektiğini düşündü.

Dee suya girmeden önce, "Kahretsin, girsem iyi olacak," dedi ve beni suyun kenarında bıraktı. Bir an tereddüt ettim ve sonra içimden küfrederek ayakkabımı çıkardım.

ayakkabılarını giydi ve onu takip etti. Poole Limanı'nın rüzgar sörfü öğrenmek için bu kadar iyi olmasının nedeni suyun ne kadar sığ olduğudur. Kıyı şeridinden elli metre uzakta bile sadece belime kadar. Yağmur ve rüzgâra karşı teçhizatını kaldırmaya çalışan en uzaktaki çocuğa ulaştım. Yaz'ın arkadaşı olduğumu bağırarak söyledim ve ona tahtayı söyledim. Teçhizatını ve tahtasını bir sonraki ve ona da aynısını söyledim. Sonra iki tekneyi de çocuklarla birlikte kıyıya çektim. Yaz benimle yarı yolda buluştu. O ve Dee

diğer çocukların çoğunu ve teçhizatlarını kıyıya çıkarmayı çoktan başarmıştı - şimdi Dee ile gölgelik.

"Burada ne işiniz var?" diye bağırdı rüzgâra karşı, bir yelkeni tutarken, bana kaşlarını çatmadan önce iki çocuğa da gülümsüyordu. Rüzgâr artık hızlanmıştı ve bir armanın yelkeni aniden bordanın üzerinden takla atarak Yaz'ın omzuna çarptı.

"Midge! İyi misin?" Tek yapmak istediğim yanına gidip kanlı kolunun kırık olup olmadığını kontrol etmekken umutsuzca iki tahtayı da tutmaya çalışıyordum.

"Ben iyiyim," diye bağırdı. Gerçi direk inerken acıdan görmüştüm. İyi değildi ve şimdi O kolunu kullanmadığını görüyorum. Ama tüm dikkati çocukların üzerindeydi. Beni geçti ve her iki kıza da manevra yaptırdı, böylece her biri teçhizatlarının ayak kayışlarını tutuyordu. Sonra teçhizatlardan birini benden aldı. Rüzgâr o kadar güçlüydü ki, onu almasına izin vermek zorunda kaldım ya da onları kaybetme riskini göze aldım. Her iki halatı ve çocukları kıyıya kadar sürükledik. Oraya varır varmaz, diğer ikisini havlulara ve gölgelik altındaki kuru bornozlara sardı ve Dee'ye teşekkür ederek uçurtma uçurmaya gitmesi için ısrar etti. Aileler de gelmeye başlamıştı. Yaz onlarla konuşuyordu. Babalardan biri çoğunlukla göğsüyle konuşuyordu. Kollarımı kavuşturdum ve sapıklaşana kadar onlara baktım.

Babam beni fark etti. Bunu yaptığında çenesini yukarı kaldırdı ve çocuğunu aceleyle uzaklaştırmadan önce bana zayıf bir gülümseme verdi. Bir kez

Son çocuk da gittikten sonra Yaz bana ve armaya doğru yürüdü. Yağmur artık neredeyse yataydı ve rüzgâr saçlarının bir kısmını elastik banttan kurtarmıştı.

"Omzun nasıl?" İçgüdüsel olarak eklemin iyi olup olmadığını kontrol etmek için ona doğru uzandım ama benden uzaklaştığında donup kaldımO boşluk hissi geri gelmişti.

"Bodhi nerede?" diye çıkıştı, bir yandan da çocuğun rüzgâr sörflerinden birinin donanımıyla .

"Kaçtı - 'biraz dalga yakalamaya' gitti. Birlikte iş yaptığınız gerçekten güvenilir bir adam."

"Onu tanıyorsun." Bana kızgın bir bakış fırlattı ve yaptığı işe geri döndü ama ıslak yanaklarındaki kırmızı lekeyi görebiliyordum.

Onunla Bodhi hakkında tartışacak değildim - bu ters etki yaratırdı. Omzunu bir tur döndürdü.

Rüzgârda savrulan yelkeni açmak için eğilmeden önce birkaç kez.

"Bunu yapmamalısın, Yaz. Yaralısın."

Yaptığı işten doğruldu ve yelkenin uçmasını engellemek için ayağını yelkenin üstüne koydu. "Dinle, kızları içeri almama yardım ettiğin için teşekkür ederim," dedi dişlerini sıkarak, sesi minnettarlıktan başka bir şey değildi.

"Ama gidebilirsin. Şimdi."

Rüzgâr artık dinliyordu ama yağmur hâlâ üzerimize yağıyordu. "Bunları yardım edeceğim. O zaman omzuna bakmama izin vermelisin."

"Hiçbir şey yapmama gerek yok. Sen neden buradasın ki? Negatif enerjinin çakralarımı istemiyorum. Defol git."

Göz devirmemi bastırdığım ve kısa bir kahkaha attığım için kendimle gurur duydum. Yaz dilinde, "olumsuz çakralarını etkilemek" ciddi bir hakaretti.

"Seninle konuşmak istedim ama telefonlarıma cevap vermiyorsun."

"Dinle, Max'e olanları anlatacağımdan endişeleniyorsan - sana tek kelime etmeyeceğimi söyledim. Onun bilmesini istediğim son şey benim senin yatağının direğinde bir çentik olduğum."

"Sen benim yatak direğimde bir çentik değilsin! Ben-"

"Aman Tanrım, lütfen beni bağışla. Git ve saçmalıklarını dinlemek isteyen birine sat. Yani, seks yaptık. Aman ne önemli."

"Bu büyük bir . Sana söyledim-"

Yaptığı işi bıraktı ve bana bakarken gözleri parladı.

"Eğer acınası ilişki teklifinden bir daha bahsedersen, son gündönümünde ettiğim şiddetsizlik yeminini unuttur ve taşaklarını uçurtma sörfüme asarım."

"Yaz-"

"Ciddiyim, Heath." Artık sesindeki öfke azalmıştı, bu da onu daha da yürek burkucu bir hale . "Buna daha fazla katlanamam. Bir daha oraya gitme. Bunun bana ne kadara mal olduğunu bilemezsin."

Derin bir nefes aldım ve yavaşça dışarı verdim. Yağmur üzerimize yağmaya devam ederken yüzünden aşağıya doğru su nehirleri akıyor, burnundan ve kirpiklerinden damlıyordu. O kadar güzel görünüyordu ki neredeyse nefesim kesilecekti.

Görünüşe göre kendi , elim yavaşça yüzüne uzandı. Bu kez irkilmedi, sanki elimin ilerleyişini izlerken şok içinde donup kalmıştı. Başparmağım elmacık kemiğindeki suyu süpürürken parmak uçlarım yanağından çene çizgisine doğru sıyrıldı. İlerlemiştim ve aramızda sadece bir santim vardı. Sanki bir Dış güçler bizi bir araya getiriyordu. Sanki ikimizin de kontrolü dışındaydı.

"Lütfen," diye fısıldadım. Bu tek kelimede mutlak bir çaresizlik vardı. Gözlerimin içine bakarken dudakları aralandı. Bir an için öpüşeceğimizi sandım. Biz

İkisi de birbirlerine doğru bir parça sallandılar ama sonra Yaz gözlerini kırıştırdı. Kaşları çatılmış, alnında bir gölge belirmişti. kendine geldi. İki eli de göğsüme gitti ve sertçe benden uzaklaştı. O geri çekilirken, elim havada, yüzünün olduğu yerde öylece kalakaldım.

"Sakin bana dokunayım deme. Bir daha asla."

Sözleri o kadar soğuk, o kadar kesindi ki neredeyse yağmurun altında titreyecektim. Bir adım uzaklaştım ve iki elimi de teslimiyetle havaya kaldırdım. "Tamam, özür dilerim. Gerçekten özür dilerim. Sadece... lütfen toparlanmana yardım etmeme izin ver. Hepsi bu."

İsyankâr bir ifadeyle bana baktı, yüzünden sular akıyor ve saçları başına doğru kayıyordu.

Bir yelken ters dönüp tahtayı da çekmek için o anı seçti. Önce o tarafa, sonra da hâlâ toplanması gereken yelkenlere baktı ve omuzları yenilgiyle düştü.

"Peki," diye kestirip attı, ayaklarının dibindeki yelkeni açmak için eğilirken beni görmezden gelmeye devam etti. Omzunu tekrar döndürdüğünü gördüm ve ona gölgelik altına girmesini emretme dürtüsüne direndim.

Bütün bitirmemi. O noktada, ona bir şey yapmasını emredebileceğimden şüpheliydim. Tüm yelkenlerin açılması yarım saat kadar sürdü.

ve tahtalar . Yaz'ın boyunun en yüksek raflara ulaşacak kadar uzun olmadığı açıktı. Son tahtayı da kulübeye sürüklerken "cinsiyetçi lanet depolama sistemleri" hakkında mırıldandığını.

"Bana bırak," dedim, arkasından yaklaşıp tahtaya uzandım ve onu kolayca yukarı kaldırdım. Kolum Sanki tenini yakmışım gibi sıçrayarak uzaklaşmadan önce kısa bir süre onunkine değdi.

"Peki, tekrar teşekkürler," dedi, son yelkenleri yerleştirirken göz teması kurmadı. "Ben sadece-" I yoluna çıkmak için hızla hareket etti, onun alanına çok girmemeye dikkat etti.

"Yaz, lütfen, seninle bir dakika konuşabilir miyim?" Benim Sesinde daha önce hiç duymadığım bir yalvarış vardı.

daha önce kullanmamıştım. Yine de hiç bu kadar çaresiz olmamıştım.

"Söylememiz gereken her şeyi söyledik." Sesi donuktu ve hâlâ göz teması kurmaktan kaçınıyordu. "Ne yapmaya çalıştığını bilmiyorum ama burada telafi edilecek bir şey yok. Olanlar ikimizin de hoşuna gitti. Sona geldik. Gitmekte ve kendine uygun bir hayat arkadaşı bulmakta özgürsün - tüm özelliklerini taşıyan ve razı olmak zorunda kalmayacağın bir hayat arkadaşı."

"İstediğim bu değil, Midge." Her tarafımda yazılı olan mutsuzluğu göremiyor muydu? Onu hayal etmeden uyuyamadığım için gözlerimin altındaki koyu halkaları, parmaklarımın arasından kayıp gidebileceğine dair sesimdeki dehşeti. "Tek istediğim sensin. Tek düşünebildiğim sensin."

"Bunu atlatacaksın." Elini uzattı küçümseyerek etrafımdan dolaşmaya başladı, ama ben de onunla birlikte hareket ettim.

"Bunun üstesinden gelemeyeceğim. Sen de hissetmedin mi?" İnançsızlık ve çaresizlik sesime geri dönmüştü. "Hayatımda hiç kimseye karşı böyle hissetmemiştim. Senin yanında değilken nefes alamıyormuşum gibi hissediyorum. Sanki suyun altındayım ve yüzeye çıkamıyorum. Sen benden bu kadar nefret ederken yanında olmak bile son iki yıldır hissetmediğim kadar canlı hissettiriyor bana. haftalar."

Konuşmam sırasında gözleri büyüdü ve ağzı hafifçe aralandı. Bana göz kırptı ve kirpiklerinden birinden bir su damlası elmacık kemiğinin üzerine düştü. I Daha fazla yaklaşma dürtüsüne direndim, içgüdüsel olarak bana gelmesine izin vermem gerektiğini . Göz bebekleri büyüdü ve gözleri tanıdığım o donuk ifadeyi aldı. Yavaşça, çok yavaşça, eli göğsüme geldi ve göğsümden fırlayacakmış gibi atan kalbimin üzerine koydu.

"Heath," diye fısıldadı nefes verirken, bana doğru sallanırken diğer eli boynuma gitti.

"Evet," diye fısıldadım, dudakları dudaklarımla buluşmadan hemen önce nefesim onunkine karıştı. İlk başta hafif bir fırçalamaydı ve her şeyin kontrolüm altında olduğunu düşündüm, ama sonra

0

parmak uçlarına kalktı, dili ağzıma girdi ve hepsi bu kadar. Kontrol geçmişte kaldı. Kollarım

etrafında kenetlenmiş, ben vücudunu benimkine çekerken öpücüğü derinleştirdi. Kulübenin yan duvarındaki kayıklara dayanana kadar yavaşça geri çekildik. Elini sırtıma ve tişörtümün altına kaydı. Tenini hissetme arzusuyla, dalgıç giysisinin fermuarını bulmak için boynunun arkasına kadar uzandım. Ama cırt cırt sesini duyunca fermuarın açılmasıyla dondu kaldı. Bir an sonra dudakları aralandı.

benden uzaklaştı ve o da benden koptu. Kalbim yerinden çıkacakmış gibi hissetmeme rağmen hemen geri adım attım. vücudumdan söküldü.

"Ne yapıyorum ben?" Yaz fısıltıyla baktı kulübenin etrafında biraz çılgınca dolaştı. Fermuarı çekmek için arkasına uzandı ama elleri titriyordu ve onunla uğraşıyordu. Ona doğru bir adım , ama beni engellemek için elini kaldırdı. "Geri çekil," diye , gözleri yaşlarla dolmuştu.

"Sorun yok," dedim, sesimi sabit ve sakin tutmaya çalışarak. "Sadece... izin ver sana yardım edeyim." Yavaşça ona yaklaştım ve o da içini çekerek saçlarını yana doğru savurdu, böylece fermuara ulaşip yukarı çekebildim. Cırt cırtlari iyi bir önlem için üzerine sabitledim, sonra kanoların yanında yerde duran Kuru Bornoğunu almak için döndüm. Onu giymesine yardım etmeme ve hatta fermuarını boynunun altına kadar çekmeme izin verdi. Ağzı sıkı bir çizgi halindeydi ve göz temasından kaçınıyordu. Bir kez fermuarı çenesinin altına kadar geliyordu ve dalgıç kıyafetinin hiçbir

Alt bacakları dışındaki vücudu , bir adım geri çekildim ve boğazımı temizledim.

"Midge, birlikte biraz zaman geçirebilir miyiz? Sadece konuşarak. Aramızdaki bu şeyi görmezden gelemeyiz. Az önce olanlar bunu kanıtladı."

"Tüm bunlar birbirimizden uzak durmamız gerektiğini kanıtlıyor." Sesi daha da uzaklaştı ve geri çekildiğini hissedebiliyordum. O çaresizlik beni tekrar yakaladı.

"Lütfen, Midge." Sesim artık boğuk çıkıyordu. "Sana yalvarıyorum. Lütfen, bana bir şans ver."

Bakışları yumuşadı ve ellerinden biri Bana doğru birkaç santim. Bir an için, onu geçebileceğimi düşündüm. Ama sonra yine yüzünü buruşturdu ve eli yanına düştü. "Bunun bana ne kadara mal olabileceğini anlamıyorsun. Hiçbir zaman anlamadın." Gözleri benimkilerle buluşmak için kalktı, kararlılıkla parlıyordu. "Beni incittin, Heath. Beni hayal kırıklığına uğrattın. Sadece şimdi değil, son birkaç yıldır. Sen düşündüğüm adam değilmişsin. Daha fazla riske girmeyeceğim seninle ilgili. O tavşan deliğine girmeyeceğim. Senden tek istediğim buna saygı duyman ve beni." Konuşmak için ağzımı açtım ama ben daha kelimeleri çıkaramadan o oradan uzaklaştı ve çocukluğumdan beri ilk kez kendimi tamamen kaybolmuş hissettim.

OceanofPDF.com

Bölüm 14

Orada nefes alamadım.

Yaz

Beni yanlış anlamayın - annemi ve babamı seviyorum. Ama şu anda ihtiyacım olan son şey onlarla öğle yemeği yemektir.

Heath ile son karşılaşmamızdan sonra, kendimi içim dışıma çıkmıştı. Duygularım allak olmuştu. Her zaman zihnimi sakinleştiren açık su bile şu anda beni kesmiyor gibiydi. Rüzgâr muhteşemdi.

Geçen hafta. Uçurtma sörfçümle daha önce yaptığım her şeyi geride bırakan atlayışlar ve kaldırışlar gerçekleştirdim. Bodhi aldığımız sponsorluk teklifleri konusunda giderek daha fazla heyecanlanıyordu. Yani ücretsiz kit ve iş için teşhir harikaydı ve Brezilya'yı kabul etmeye karar verirsem mükemmel bir yan iş olacaktı. Ama benim için tüm bunlar satmak. Sponsorlar sadece uçurtmayı filme almakla kalmadılar, benimle röportaj yapmak bile istediler. Marka için mükemmel olduğumu söylediler. Her şey çok kurumsaldı. Ama ben kendimi buna kaptırıyordum çünkü bunun benim için doğru olup karar verecek zihinsel enerjiye sahip değildim. Bütün enerjim Heath'in dudaklarını dudaklarımda ezmekle meşguldü. En tuhaf zamanlarda aklımdan onun sözleri geçiyordu.

Hayatımda hiç kimseye karşı böyle hissetmemiştim.

Dün havada uçarken duyduğum şey buydu, en az on fit yukarıda - şimdiye kadar duyduğum en yüksek suyun üstüne çıkmayı başardı.

Senin yanında olmadığım zaman nefes gibi hissediyorum.

Yere indikten sonra görüşüm bulanıklaştı ve neredeyse uçurtmanın kontrolünü kaybediyordum. Yanaklarımdaki ıslaklığın tamamının deniz suyundan kaynaklanmadığını anlamam biraz zaman aldı

yüzden, ailemi sevmeme rağmen, onlarla uğraşmak için doğru ruh halinde değildim. Annem ve babam

belli bir seviyede zihinsel dayanıklılık gerektiriyordu. Beni seviyorlardı ama bana ya da yaşam tercihlerime gerçekten saygı duymuyorlardı.

Annem Yorkshire'da büyümüştü. Çocukluğu nispeten zor geçmiş ve sonra ilk kocasıyla evlenmiş (Max'in babası - çiftliğini ve evini yöneten sert, acımasız bir adam).

demir yumruklu ev) daha da sertti. O ve Max, Max'in hayatının ilk on yılında onunla birlikte yaşadılar.

Sonunda canına tak etti ve gitti. Max'lerden uzaklaşmak için güneye taşındıktan sonra tanışmış.

Buna karşın babam nazik bir adamdır, sessiz ve şefkatlidir. Yerel bir pratisyen hekim. Annem fen bilgisi öğretmeni ve Max bir mimar. Hepsi profesyonel. Hepsinin ciddi işleri var ve ciddi hayatlar yaşıyorlar. Öte yandan ben okulda hiç akademik olamadım. Üniversite bana cazip gelmedi; gerçekten beni denizden uzaklaştırabilecek hiçbir şey bana cazip gelmedi. Ve ailem hiçbir zaman benim hayattaki amaçsız yolum olduğunu düşündüklerini anlıyorum.

Belki de annem ve Max'in Yorkshire'dan taşınmadan önce zor ve tavizsiz bir hayatları olduğu için benim daha özgür yaşam tarzımı anlamsız buluyorlardır. Uzun zaman önce ne yaptığımı açıklamaya çalışmaktan vazgeçmiştim.

Beni neyin motive ettiğini. Sadece anlamıyorlardı.

Maneviyattan, reikiden, yogadan, denizin iyileştirici gücünden... gerçekten önemseydiğim herhangi bir şeyden bahsetmeye başladığımda gözleri parlıyordu. Onlar ciddi insanlardı ve ben... değildim. Ama eminim her türden insana yer vardır? Hepimiz ciddi profesyoneller olmak zorunda değiliz.

Birlikteyken kasıtlı olarak kırııcı olmaya çalışmıyorlardı - sadece tüm o küçük

Küçük iğnelemeler, kendime olan saygımı kağıt kesiği gibi kesen o küçük yorumlar. Ailemi görmeden önce genellikle deniz kenarında meditasyon yapardım, böylece kendimi merkezde hisseder, olaylara sakin bir şekilde tepki verebilir, anlamadıklarını kabul edebilir ve beni etkilemelerine izin vermezdim. Ama şu anda meditasyon bir seçenek değildi. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, Heath'in sesini zihnimden silemiyordum. Ve eğer bilinçaltıma

boşluk bırakmadan, tekrar onun altına girdim, onu her yanımda hissediyordum, bedenim hayatımda hiç hissetmediği kadar canlıydı. Yani hayır, bugün Zen durumuna ulaşma ve merkezde olma şansım yoktu. Hiçbir hazırlık yapmadan bir aile buluşmasını atlatmam gerekecekti. En azından Mia orada olacaktı. Mia için Tanrı'ya şükürler olsun. O yanımdayken aile yemekleri çok daha katlanılabilir oluyordu.

Max'in evinin büyük kapısına , kapının arkasından yüksek bir gümbürtü duydum, ardından Roger'ın çılginca havlıyor ve mızızlanıyordu. Altmış kiloluk aşırı heyecanlı Alsatian ayaklarımı yerden kesmeden önce kapıyı kimin açtığını görecektim zamanım olmadı. Patilerini omuzlarıma koyarak tüm yüzümü yalamaya başladığında güldüm ve ona kalın, tüylü boynundan sarıldım.

"Hadi dostum," dedim onu başını öpüp kulaklarını okşayabilmek için iterken. "Dokuzdan önce dil yok." Bana bir el uzatıldı ve tüylerim diken diken oldu. I

Elimi kaslı ön koluma doğru takip ettim ve orada kimin durduğunu fark ettiğimde boğazım düğümlendi.

"Heath." Adını nefes verirken söyledim. Sanki içimdeki tüm rüzgâr yok olmuş gibiydi. "Burada ne işin var?"

"Annen ve baban beni ve Verity'yi davet etti. Onları yıllardır görmemiştim." Eli hâlâ bana doğru uzanıyordu ama ben onu görmezden geldim ve onun yerine kendimi yukarı ittim. Ayağa kalktığımda sesini alçalttı. "Seni rahatsız ediyorsa gidebilirim."

" etme, annemle babam çok üzülür. Senin her zaman harika biri olduğunu . Dürüst olmak gerekirse, burada benden çok senin olmanı tercih ederlerdi."

"Midge, bu doğru değil. Seni özlemişler. Son birkaç aile buluşmasında meşgul olduğunu söylediler."

Gözlerimi devirdim. "Her neyse," diye mırıldandım nefesimin altında. Annemle babamla etkileşimin neden en az düzeyde tutulması gerektiğini açıklamakla vakit kaybetmeyecektim. En son bir araya geldiğimizde, Heath onlarla aynı fikirdeydi, çünkü onlar sevgi dolu sataşma alışkanlıklarını sürdürmüşlerdi.

Kısacası hayattaki seçimlerime bok ve bana yer israfı diyordu. Neden böyle bir şey yaptığına dair hiçbir fikrim yoktu. Bu tür özgüven kırıcı davranışlara maruz kalmamı sınırlandırmak isteyebileceğimi söylemesi onu şaşırttı.

"Ciddiyim Yaz. Eğer gitmemi istiyorsan, ."

Heath'in sesi hâlâ kısıktı. Koluma dokundu.

Onu geçtim, ama irkildim ve kapıdan içeri daldım.

"Kal," dedim omzumun üzerinden. "Gidersen annemle babamı hayal kırıklığına uğratırsın."

O daha bir şey söyleyemedi koridorun sonundaki kapıyı açmış ve çift katlı, açık planlı devasa yaşam alanına girmiştin. Işık, ikinci kata kadar uzanan cam duvardan içeri giriyor ve mutfak adasında oturan annem, babam ve Verity'nin üzerine düşüyordu.

Karşısında Max ve Mia vardı, Mia gülümserken yemek yapıyordu.

"Yaz!" Mia makarna sosunu karıştırmak için kullandığı tahta kaşığı bıraktı ve bana sarılmak için adanın etrafında başladı. Gülümsedim ve ben de ona sarıldım. heyecan verici bulduğum sarılmaları gerçekten engellemeye başladı.

Mia en sevdiğim insanlardan biriydi. Kardeşimin onu bulmasına çok sevinmiştim. Uzun bir yol kat etmişti. Eski kocasından uzun yıllar boyunca gördüğü kötü muameleden sonra kendiliğinden gelen şefkat ona doğal gelmiyordu. Ama artık ağabeyim sayesinde ve Mia'ya göre benim sayemde bu durum değişiyordu (spontane şefkat kesinlikle en sevdiğim şeylerden biriydi).

güçlü noktalar). "Seni yıllardır görmedim. Nerede saklanıyordun?"

Güldüm. "Saklanmıyordum." Bu tam olarak doğru değildi. Bir dereceye , ne pahasına olursa olsun Heath'ten uzak durmak için Max ve Mia'dan kaçıyordum. Bu Mia'ya haksızlıktı ama kendimi koruma içgüdülerim devreye girmişti. "Ben sadece

Şu anda her şeyle meşgulüm."

"Selam yabancı," dedi Verity, her zamanki gibi zahmetsizce göz alıcı görünüyordu - saçları rahat bir topuzla toplanmıştı,

Güzel bir yüz, mükemmel bir makyaj, ayaklarında beş santimlik topuklu ayakkabılar. Verity'yi daha önce hiç düz ayakkabılarla gördüğümü sanmıyorum. Bugünün sözde rahat bir Pazar günü olmasıyla ilgili tek imtiyazı kot pantolon giymesiydi. Bana o standart iki öpücük ve bir sarılma. Geri çekildiğinde, makyajına rağmen gözlerinin altında bazı koyu halkalar olduğunu fark ettim. Ona iyi olup olmadığını sormak için ağzımı açtım ama annem söyleyeceklerimi kesti.

"Rüzgar iyiydi, değil mi tatlım?" Annem dedi ki taburesinden kalktı. Verity beni bıraktı, böylece önce anneme sonra da babama sarılmak için hareket edebildim.

"Şey, sadece o değil. Ben-"

"Max bize bu son videoyu gönderdi, tatlım," dedi babam beni sıkarken, sonra da kaşlarını çatarak bana baktı. "Her şey çok tehlikeli görünüyordu. Annen ve ben biraz şok olduk."

"Bu televizyon ekipleri seni her türlü şeyi yapmaya teşvik edecek, canım," diye araya girdi annem. "Sadece güzel yüzünü kameraya çekmek istemelerine şaşırmadım, ama eminim sen suda o şeyleri yapmadan da mayo satabilirler."

"Ne yaptığımı biliyorum," dedim zoraki bir gülümsemeyle.

Annem iç çeken babama baktı.

"Belki bildiğini sanıyorsun ama çok fazla risk alıyorsun-"

"Dinle, hadi yemek yiyelim, olur mu?" Mia, her zamanki barışçı tavrıyla araya girdi. Annem tekrar konuşmak için ağzını açtı ama saçımı karıştırmak için arkamdan gelen Max, anneme doğru ilerledi ve onu masaya doğru yönlendirdi. Neyse ki sohbet Max ve Verity'nin yeni çevre dostu uygun fiyatlı konut projesine geldi. Geçen ay Better Homes'a geri dönmüşlerdi. Annem neredeyse gururdan patlayacaktı.

"Kadın Enstitüsü'nde konuşuluyor," dedi. "Carole Taylor her zaman insan hakları avukatı kızından bahsediyor ve burada benim oğlum ulusa ev sahipliği yapıyor ve

çevreyi kurtarmak." Max'e gülümsedi ve Max sandalyesinde rahatsız bir şekilde kaydı. "Ve onunla çok gurur duydum Sen de Verity, canım. London School of Economics için yapılan devasa kampüs binasını duyduk. Max bana o projenin arkasındaki itici gücün sen olduğunu söyledi." Verity kampüs binasından söz edilince irkildi.

Londra'nın merkezinde. Annemin sıcak gülümsemesine karşılık verdi ama gözleriyle buluşmadı. Dürüst olmak gerekirse tüm yemek boyunca dikkati dağınık görünüyordu ve yemeğine neredeyse hiç dokunmamıştı.

Max, Verity'ye dikkatle bakarak, "Dürüst olmak gerekirse, bunun arkasındaki adam tam bir baş belası, anne," diye mırıldandı. "Onunla hiçbir şey yapmasak daha iyi olur, küstah herif."

Verity kucağına baktı. Yüzünün bütün rengi solmuştu.

"Ah canım," dedi annem, Verity'nin omzunu ovmak için uzanarak. "Saçma sapan şeylerle uğraşma canım. Bir sürü başka proje var."

Verity boğazını temizledikten sonra, "Teşekkürler Fern," dedi. "Ama endişelenme - aptal milyarderlerle başa çıkabilirim."

"Tabii ki yapabilirsin. Gelmiş en iyi müzakereci. Kimse benim Verity'mle boy ölçüşemez. Milyarder olsun ya da olmasın," dedi annem gururla. Verity ona zayıf bir gülümseme daha verdi. "Ve sen, Mia, yaptığın şey çok cesurcaydı - böyle konuşmak."

Mia kısa süre önce bir konferansta aile içi şiddetle ilgili deneyimleri hakkında konuşmuştu.

Mia sessiz bir sesle, "Önemli bir şey değildi," dedi ve omuz silkti.

Biraz.

"Böyle söyleme Mia," dedim, ses tonum o kadar hararetliydi ki

Kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Bu çok cesurca ve çok önemliydi. Yaptığın şey hayatların değişmesine yardımcı olacak. Bunu küçümseme."

"Tamam. Tamam, tatlım." Masanın üzerinden uzanıp elimi sıktı, dudaklarında küçük bir gülümseme ama kaşlarının arasında da bir çatıklık vardı. Başımı salladım, sonra fark ettim ki

Patlamamdan sonra tüm masa bana bakıyordu. Belki biraz sert çıktım ama Mia'nın kendini ve başarılarını bu şekilde aşığılamasına katlanamıyordum. Bu sadece Aile içi şiddetle mücadele eden hayır kurumları için yaptığı çalışmaların yanı sıra kardeşimin şirketindeki teknoloji sihirbazıydı ve o olmasaydı kardeşimin pek çok projesi geçirilemezdi.

"Ee Heath," dedi babam rahatsız edici bir sessizlikten sonra. "Acil serviste işler nasıl gidiyor? Geçen gün hastalarımından biri senden övgüyle bahsetti."

Ve böylece Heath'in başarılarına geçtik. I makarnamı tabağımanın etrafına ittim, iştahım geçmişte kaldı. Görünüşe göre masanın etrafındaki herkes ya Hayat kurtarmak, çevreyi korurken ihtiyaç sahibi insanları barındırmak ya da aile içi şiddet mağdurlarını savunmak. Kendi ailem içinde kendimi yabancı gibi hissediyordum. Bunun tek nedeni onların değerli çabaları değildi. hayatları hiç kolay olmamıştı. Annem, Max ve Mia çok şey atlatmışlardı. Ben şımartılmış bir çocukluk geçirdim ve o zamandan beri sadece rahat bir yaşam sürdüm. Onları dinlemek bana kendimi değersiz, şımarık bir velet gibi hissettirdi. Ruh halim daha da kötüleşti.

"Yazmin, onu yiyecek misin?" Annemin sert ses tonuyla başımı kaldırdım. "Sadece kilo vermişsin. Israrla giydiğin o giysiler üzerinden sarkıyor. Yıpranmış ve yırtık pırtık olmaları yeterince kötü, ama en azından tam oturmaları gerekir."

"Anne," dedi Max uyarı tonuyla.

"Ne? Başka kimse bir şey söylemeyecek mi? Bir deri bir kemik kalmış - kendine bakmadığı çok açık." Bana geri döndü. "Tüm zamanınızı suda geçirip kristallerle uğraşmamalısınız genç bayan. Sağlıklı beslenmeli ve kendine de dikkat etmelisin, biliyorsun."

"Fern, sanmıyorum-" Babam söyledi ama annem araya girdi.

"Birinin bunu söylemesi lazım, Aubrey. Kendisi için biraz sorumluluk alması gerekiyor. Dinliyor musun, Yazmin?"

"Elbette," diye mırıldandım tabağıma bakarken. "Sen nasıl istersen anne." Bakışlarım evin büyük cam cephesine gitti. rüzgârın hızlandığını görebiliyordum - ağaçların dalları hareket ediyordu. Burada daha ne kadar oturmam gerektiğini merak ediyordum.

ve buna katlandım. Denize gittiğimde tüm bunlar ortadan kalkacaktı. Kendimi yeterince iyi hissetmediğim için endişelenmeme gerek kalmazdı. Düşünmek zorunda kalmayacaktım.

hiçbir şey.

"Farkında mısınız bilmiyorum ama Yaz aslında nitelikli bir rüzgar sörfü ve yoga eğitmeni ve sertifikalı bir reiki uygulayıcısı."

Başımı pencereden çevirip Heath'e odaklandım ve ağzım bir karışık kaldı.

"Ne?" Annem sordu, ses tonunda açık bir inançsızlık vardı. "Bunlar internetten aldığın sertifikalar mı? Aşk mı?" Babam kıkırdarak sordu ve o tanıdık aşağılanmanın işlediğini hissettim. Lanet Heath benim aptal, alakasız niteliklerimi gündeme getirdi. Tıp, mimarlık ve mühendislik diplomalarına sahip profesyonellerle aynı masada oturuyordum.

hesaplama dereceleri. Beni utandırmaya mı çalışıyordu?

"Hayır, aslında bu nitelikler büyük bir iş miktarı. Ve anladığım kadarıyla tüm bunları tam zamanlı çalışırken yapmış." Heath'in sesinde adil bir sinirlenmeye başladım. Neyi başarmaya çalıştığını bilmiyordum ama ailemin benim sıra dışı 'niteliklerimden' etkileneceğini sanıyorsa fena halde yanılıyordu.

"Bu harika, canım," dedi babam. "Evet..."

şey, aferin," diye araya girdi annem.

Böyle eminim, ancak sözleri ukalaca geldi.

"Reiki mi?" Annem söyledi. "Bu insanların ayaklarını kurcalamak, değil mi?"

Bir an için gergin bir sessizlik oldu. Heath'i yumruklayabilirdim. Babam kıkırdayarak sessizliği bozdu.

"Tam zamanlı iş mi diyorsun Heath? Yaz'a göre bu yeni bir şey." Yine kıkırdadı. Artık tanıdık bir zemine geri dönmüştük. "Max'in resepsiyonunu doldurmadığın zamanlarda, biraz yoga yaptığını, insanlara kristallerini salladığını, sonra da birkaç bikini satmak için su üzerinde numaralar yaptığını sanıyordum, aşkım."

"Hepsi bu değil-" Mia her zamanki gibi beni savunmaya başladı.

Çok tatlıydı, ama dürüst olmak gerekirse gerçek bir fark yaratmadı. Ama herkesi şaşırtan bir şekilde, Heath onun sözünü kesti.

"Yaz profesyonel bir rüzgar sörfçüsü ve uçurtma sörfçüsü. Ulaştığı yüksek standartlar sayesinde sponsorluk alıyor. Bu yüzden kullandığı malzemeleri satabiliyor - sadece bikini içinde iyi görüldüğü için değil."

"Bütün bunlarda iyi olduğunu biliyoruz ama... bu tam olarak bir kariyer sayılmaz."

"Bunun bir kariyer olması dışında. O bir işletme sahibi. Limandaki sağlık merkezine hiç gittiniz mi?"

Herkes oturmuş Heath'e bakıyordu. Annemin başı yana eğikti ve gözleri kısılmıştı. Ben gençken bir şeyler olduğunu ilk tahmin eden kişi her zaman annem olurdu. Fern Hardcastle'dan bir şeyler saklayamazdınız - o çok anlayışlıydı.

"Yoga için kullandığın küçük stüdyo bu mu?" Babam sordu. İçimden iç çektim. Bu konuyu onunla tartışmak istemiyordum. Babam boğazını temizledi, rahatsız olduğu belliydi. "Özür dilerim tatlım," dedi. "Seninle eşyaların hakkında dalga geçerken hiçbir şey kastetmediğimizi biliyorsun. Ve ne kadar sıkı çalıştığını bilmiyorduk."

Annem delici bakışlarını Heath'ten bana çevirerek, "Bir şey söylemeliydin," dedi.

Boş bir kahkaha attım ve tabağımı ittim. "Ne anlamı olabilir ki? Max ya da herhangi birinizle tam olarak rekabet , değil mi? Kıyaslandığında benim hayatımın ne kadar aptalca görüldüğünün farkındayım."

Max kaşlarını çatarak, "Yaz, bu hiç adil değil," dedi. masada bana. "Sen öyle davrandığın halde sana kazma gibi davrandığımız için bize kızamazsın."

Bir pul. Bikini ve parmak arası terliklerin üzerine sörf kıyafetleri giymek, okyanusu ve sevmek ve alternatif terapilere inanmak beni bir serseri yapıyordu. Hiçbiri beni anlamamıştı. Hiçbiri benim nasıl Su sporları piyasası rekabetçiydi. Hiçbiri bir esenlik merkezini Max'inki gibi düzgün bir iş olarak . Her şey benim için önemliydi ve onlar bunu büyüyünce unutacağım bir hobi koleksiyonu olarak görüp geçıştirdiler. Denize olan tutkumun büyüyünce geçecek bir şey olmadığını anlamadılar. Hayatımda başka ne olursa olsun, bundan asla vazgeçmeyecektim. Tek gördükleri lapa lapa, yönsüz, aşırı şımartılmış Yaz'dı. Bundan bıkmıştım.

"Döndüğümde beri senden hiç para istemedim. On sekiz," dedim aileme, sonra Max'e döndüm. "Sen de aynısını söyleyebilir misin?"

"Ama... Max tam zamanlı eğitim alıyordu Yazmin," diye savunmaya geçti babam.

"Ve mimarlık uzun bir ," diye ekledi annem.

İç

nd "Yedi yıl," dedim. "Yedi yıl oldu." "Şey... evet,
e. öyle," diye devam etti babam, "ama -"

"Biz bunu her zaman açıkça belirttik," diye sertçe araya girdi annem,

"Tam zamanlı eğitimde sürece ikinizi de destekleyeceğimizi söyledik."

"Bu senin beni kontrol etme yöntemindi! Benim üniversiteye gitmeyeceğimi bildiğin halde beni üniversiteye göndermeye çalışıyordun. aranıyor."

"Daha ileri bir eğitim alma fırsatın vardı," dedi babam, bu eski yara açıldıkça yüzü kızarıyordu. "Ve sen bunu suda ve bu esenlik saçmalığıyla uğraşmak istediğin için boşa harcadın. Bunu yapmalıydın."

eğitimine daha fazla odaklanmalısın, böylece iyi nitelikler kazanabilirsin."

Suyun üzerinde dolařmak. Refah saımalıđı. Benim hakkımda dūřındūkleri buydu - üniversitede çalıřmak için zahmete giremeyeceđimi dūřınıyorlardı. İçimi tanıdık olmayan bir öfke kapladı.

ve ayağa kalkmak için sandalyemi şiddetle masadan geriye ittim. Herkesin gözleri fal taşı gibi açılmıştı ama ben henüz bitirmemiştim.

"Orada nefes alamadım, baba!" Bağırdım ve iyi hissettim - sonunda bunu içimden atmak çok ama çok iyi geldi. Yıllardır bu duyguları gömüyordum, ama Heath'le yattığımdan beri her şey çok daha çiğ geliyordu. "Okuldan nefret ediyordum. İime kapanmaktan nefret ediyordum. Her gün yavaş yavaş boğuluyormuşum gibi hissediyordum. Artık bunu yapamazdım. Bu bir seçim bile değildi. Kırımı ödeyebilmen için pes edip boktan bir diploma alsaydım daha kolay olmaz mıydı sence? O dairenin depozitosunu ödedikten sonra banka hesabımda 60 sterlinle evinden taşındım. İki yakamı bir araya getirmek için altı ay boyunca erişte ve tost yedim. Ama bu denizde olabileceğim anlamına geliyordu ve orada olmam gerektiğini biliyordum.

"Kullandığım kitin ucuz olduğunu mu dūřınıyorsun? Ben bedavaya alıyorum.

şimdi. Sponsorluğum var ama bu noktaya gelebilmek için çok çalışmam gerekti. Rüzgar sörfünü seviyor olabilirim ama bu kariyer yapmak için zor bir yol olmadığı anlamına gelmiyor. ıkık omuzlar, resiflerde kendimi parçalamak, kafa yaralanmaları - bunların hepsi işin bir parçası. Hâlâ aldığım eğitimden bahsetmiyorum bile.

formda kalmak için ne yapmalıyım? Sizce benim yaptığım şeyi yapmak için ne kadar dayanıklılık ve üst vücut gücü gerekir? Ben bir

Her gün bir saat kardiyo, bir saat ağırlık ve bir saat yoga. Neden yogaya başladım sanıyorsunuz? Bana verdiği güce, esnekliğe ve odaklanmaya ihtiyacım var. Yani hayır, sadece suyun üzerinde takılmıyorum. Refah merkezi de insanlara yardımcı oluyor. Alternatif saımalıklar dediğiniz bu şeylerin bir değerı var. İnsanların hayatlarını değiştiriyor. Yaptığım işin benim için bir anlamı var. İşim söz konusu olduğunda

azimliyim, tek başıma-
düşüncelidir."

O zaman sesim alçak bir fısıltıya dönüştü.
biriktiğini hissettiğim gözyaşlarını uzak tutabiliyordum.
"Benimle gurur duymadığını biliyorum. Yıllar boyunca bunu
açıkça belirttin ama sakın bana yönsüz deme. Nereye gittiğimi
çok iyi biliyorum. On iki yaşımdan beri
yaşlı." Bununla birlikte, topuklarımın üzerinde döndüm ve
kapiya doğru koştum.

OceanofPDF.com

Bölüm 15

Bunu bir daha asla yapmayacaksın.

Yaz

Çıkıntının üzerinde durup suya baktım ve kalp atışlarımın hissettim. Her zaman, her zaman denize ulaşabilirsem kendimi daha iyi hissedeceğimi bilirdim. Açık bir gündü, rüzgâr yoktu, dalga yoktu. Su bir gölet kadar durgundu ve o kadar berraktı ki neredeyse buradan deniz tabanını görebiliyordum. Kapanış
Gözlerimi açtım, ağzımdan derin bir nefes aldım ve burnumdan verdim. Orada kontrolümü bu kadar kötü kaybettiğime inanamıyordum. Ailemle hiç yüzleşmemiştim. Ama Heath'le aramızdaki tüm bu şeyler başladığından beri, sanki içimde bir ateş yanmış gibiydi ve Artık ezilmeye tahammül edemiyorum.

Bir öfke dalgası daha hissettim ve ufka odaklanmak için gözlerimi tekrar açtım. Lanet Heath, ortalığı karıştırıyor. Ailemle yüzleşmenin bir anlamı yoktu. Tek yaptığı çatışma yaratmaktı. Hâlâ benim bir serseri olduğumu düşünüyorlarsa ne olacaktı? Ailemin işleyişi böyleydi: Max profesyonel ve sorumluluk sahibi olandı; ben ise boş gezenin boş kalfasıydım. Buna karşı çıkmamanın gerçekten bir anlamı yoktu. Annem ve babam cevap vermeden önce oradan ayrıldığım için mutluydum. Onlara söylediklerim sanki ruhumun derinliklerinde bir yerden kopup gelmiş gibiydi ve onların bana karşı çıkmaya çalışmasına dayanabileceğimi sanmıyordum.

Beni yatıştırmak ya da daha büyük olasılıkla söylediklerimi küçümsemek için. Özellikle annemin beni küçük hissettirmek için olayları tersine çevirmek gibi bir hüneri vardı. Bunu yine başaracağından emindim.

Bu yüzden oradan kaçmak en iyi seçenektir. Neyse ki bisikletimi zincirleme zahmetine katlanmamıştım, böylece hemen atlayıp Max'in evinin yanından uçurumun tepesine inen patikayı kullanabilirdim. Heath'in adımı haykırdığını duyduğumda, arabanın görüş alanından çoktan çıkmıştım.

için başımı salladım. Değiştiremeyeceğim fikirler hakkında bu kadar düşünmek yeter. Çok fazla zaman harcadım

Duygusal enerjim zaten bunun . Uzandım ve tişörtümü başımın üzerinden çektim, şortumun düğmesini açtım ve bacaklarımdan aşağı indirdim. Kenara doğru adım atarak, kendimi havaya fırlatmadan önce son bir derin nefes aldım. Rüzgâr kulaklarımdan dibinden hızla geçerken Adımı tekrar duydum, ama sonra suyun yüzeyini kırdığımda ve nefis soğuğu hissettiğimde her şey kayboldu. beni sarıyor. Burası zihnimin gerçekten berrak olabildiği yerdi. Burada, suyun içinde her zaman ruhumu buldum.

Aşağı doğru yüzdüm, su o kadar berraktı ki deniz tabanındaki kayaları ve deniz kabuklarını görebiliyordum. Sonra yüzeye çıkmamak için ellerimi kullanarak kendimi yüzeyin birkaç metre altına bıraktım. Aşağıdaki kayaları ve resifleri görebiliyordum, balıkları ve Deniz yosunları yüzerek geçiyordu ve yavaşça kafamın berraklaştığını hissettim - derin bir esenlik duygusu üzerime çöktü. Uzun zamandan beri nefesimi uzun süre tutmak için kendimi eğitmişim.

Sanki suyun altında meditasyon yapabiliyormuşum gibi. Bu kaslarımdaki oksijen kullanımını korumak için mümkün olduğunca az hareket etmeyi içeriyordu. Döndüm ve suyun içinden bir kez çektim.

tekrar aşağı yüzmek için, ama süzülürken bir ses duydum sessiz bir sıçrama oldu. Ne görmek için dönmeme fırsat kalmadan, çelik bir bant gibi hissettiren bir şey tarafından arkadan belimden yakalandım ve yukarı doğru çekildim. Çırpındım ama bant beni suyun yüzeyine doğru çekene kadar daha da sıktı. Gözlerimi tuzlu sudan temizlemek için kırıştırdım, çırpınmaya devam ederken çelik bant.

"Tanrım," Heath'in su dolu sesi kulağımda yankılandı ve dönüp ona bakmaya çalıştım ama beni göğsüne bastırıp yüzmeye başladı. Beni cankurtaran simidiyle kıyıya çalıştığını fark ettim. Gittiği yön ikimizi de parçalara ayıracak keskin mercanlarla doluydu. Burnun etrafından yüzerek küçük girişe ve oradaki plaja gitmemiz gerekiyordu. Ama Heath benim gibi kıyı şeridini bilmiyordu, ve açıkça hayatımı kurtardığını düşünüyordu. Ona ihtiyacım vardı.

Eğer onun incinmediğinden emin olmak istiyorsam, onu bu fikirden çabucak vazgeçirmeli ve zaten kötü olan hayatıma bir yenisini eklememeliydim.

çirkin yara izleri koleksiyonu.

"Heath!" Bağırdım. "Dur! Beni dinle!" Kolu gevşedi ve ben de kendi etrafımda dönmeyi başardım.

ona bakıyordum. Gözleri yüzümü ararken vahşiydi ve sanki her an suyun altına batacakmışım gibi beni tutmaya devam ediyordu, ki hala tüm kıyafetlerimi giyen ben olmadığım için bu çok saçmaydı. Güçlü bir yüzücü olduğunu bilmeme rağmen, bu mümkün değildi.

benden daha iyi olduğunu söyledi. "Ben iyiyim. ." "İyi değildin."

Sesi travma geçirmiş gibiydi. "I

senin batışını izledim ve sen . Düşündüm ki-"

"Ben her serbest dalış yaparım. Ne yaptığımı biliyorum." "Ödümü kopardın."

"Karaya çıkarım, tamam mı?"

"Ben de bunu yapmaya çalışıyordum." Heath beni tekrar mercanların olduğu yöne doğru sürüklemeye başladı.

"Heath, dur! Bizi kayalıklara doğru sürüklüyorsun. Bu şekilde çıkamayız. Gitmeme izin vermeli ve beni takip etmelisin."

Başını sallamaya başladı ve beni dinlemesine ihtiyacım vardı. Bu yüzden elimi kaldırdım ve yüzünün yan koydum.

"Güven bana. Tamam mı?"

Çenesi sıkıştı ama küçük bir baş sallama hareketi yaptı, sonra kolu gevşedi, böylece ondan ayrılabilirdim.

"Burnun etrafından yüzmeliyiz. Diğer tarafta küçük bir giriş var. Beni takip edin. Tam olarak benim yüzdüğüm yerde yüzün. Kayalıkların ve resiflerin nerede olduğunu biliyorum."

Heath

Başımı bir kez daha salladım ve dönüp yüzmeye başladım. Ön kulaçlarıma ayak uydurduğundan emin olmak için sürekli arkama bakıyordum. Kıyafetlerine rağmen yakınımda kalmayı başardı.

Girişe vardığımızda, onu karaya çekmesine yardım etmek için elimi uzatmak istedim - adam

ama gururunun daha fazla dayanabileceğini sanmıyordum.

daha fazla vuruş. Ben de kumların üzerine oturdum ve onun kendini dışarı atmasını izledim. Kumların üzerine yığılmak yerine doğrudan denizden bana doğru yürüdü, gömleği geniş göğsüne yapışmıştı. İçinde bulunduğumuz girinti ıssızdı ve bir taraftaki kum tepeleri ve diğer taraftaki uçurum yüzü tarafından plajın geri kalanından

"Ayakkabıların hâlâ ayağında, seni ucube," dedim ayaklarına bakarak. "Onları çıkarman gerekirdi. Bu Ayaklarınız kısıtlıyken yüzmek tehlikeli. Deri de artık mahvolacak." Oturduğum yerin önünde dizlerinin üzerine çöktü, kişisel alanımın çok içine girdi ve yüzümü ellerinin arasına aldı, bir o yana bir bu yana eğdi, sonra kollarımı kaldırdı ve sonunda bacaklarıma ve ayaklarıma baktı.

"Yaralanmadın," dedi nefes verirken ve o kadar büyük bir rahatlamayla ki kaşlarını çatıttım. Elleri tekrar yüzüme geldi ve çenemin iki yanına kaydı. "Tanrım," dedi tekrar, sesi titriyordu. yüz ifademi inceledi. "Bunu bana bir daha asla yapma." Sonra beni öptü.

Ağzı benimkiyle buluştuğunda, o rahatlama hissi tekrar içimi . Sanki bedenlerimizi birbirimizden ayrı tutmak kabul edilmeyen fiziksel acılara neden oluyordu. Bir tanesi Öpücüğe karşılık verirken ellerimi saçlarına doğru ittim, onunla olan bu teması arzuluyordum.

iki hafta boyunca ateşli rüyalar gördüm. Ama sonra tepemizden gelen sesler beynimi yeniden yarı işlevsel bir duruma getirdi ve donup kaldım. Uçurum yolundan geldiklerini fark etmem bir anımı aldı. Kocaman omuzlarını ittim ve o da

hemen geri çekildi. Ağırlığı beni terk ettiğinde, hiç vakit kaybetmeden ayağa fırladım ve o da beni takip etti takım elbise. İnsanlar geçip giderken sesler de kayboldu. Heath ve ben birbirimize baktık ve ellerimin yanlarımda yumruk haline geldiğini hissettim. Tam ona burada ne halt ettiğini sormak için ağızımı açmıştım ki, benden önce davrandı.

"Bir daha asla bu kadar tehlikeli bir şey yapma." Önce korku ve endişe, sonra da arzu kaybolmuştu. Heath şimdi açıkça öfkeliydi. Kaşlarım saç çizgime doğru kalktı ve ağzım bir karışık açık kaldı.

"Ben mi? Kanlı kıyafetlerimle denizde yüzen ve kayalıklarda ikimizi de paramparça etmeye çalışan ben değildim. Tehlikeli olacak ne yaptım ki?"

Heath iki elini ıslak saçlarında gezdirdi ve gözleri tekrar benimkilere gelmeden önce bir süre gökyüzüne baktı. Gözlerindeki o perili ifade geri gelmişti. Sesi de yine düzensiz ve inançsız bir hal almıştı. "Bir uçurumdan atladin-"

"Pfft. Birkaç metre yukarıdaydı ve-" "Lanet olası bir uçurumdu!"

"Sen de atladin!"

"Sadece suyun altında kaybolduğunu ve bir daha yüzeye çıkmadığını gördüğüm için. Düşündüm ki..." diye devam etti ve yüzü

Hatırladığı acıyla tekrar karardı. Konuştuğunda, fısıltının biraz üzerindeydi. "Gittiğini sanmıştım, Midge. Seni kaybettığımı sandım. Tanrım, sen gelmediğinde, yapamadım... yapamadım..." Mutlak ve sonsuz şokuma rağmen, sesi sonunda kırıldı. Dökülmemiş gözyaşlarıydı ve suyun altında kayboluşumu anlatırken yüzündeki kırık ifade beni ona doğru itti.

"Hey, ben iyiyim Heath. Söz veriyorum," dedim, ses tonum çok daha yumuşaktı, bir adım öne çıkıp eline uzandım. Parmaklarım onunakilere dokunduğunda, elimi sıkıca kavradı ve göğsüne doğru bir sarsıntıyla beni kendisine doğru çekti. Kolları beni sardı ve

beni sıkıca kucakladı. Heath'in kalbi kulağımın dibinde göğsüne çarpıyordu ve kocaman bir nefes aldı

O beni sıkıca tutmaya devam ederken. Yüzüne bakmak için biraz geri çekilmeye çalıştım ama beni olduğum yerde tuttu.

"Dürüst olmak gerekirse," diye mırıldandım, "bunu her zaman yapıyorum." Kolları

Bu ifade üzerine biraz esnedi ve havayı dışarı verdi.

"Bütün kayaların nerede olduğunu biliyorum. Tüm bu sahil şeridini avucumun içi gibi bilirim."

"Neden yüzeye çıkmadın?"

"Ben... Ben orada daha net düşünebiliyorum. Zihnimi temizlememe yardımcı oluyor, kendimi huzurlu hissetmemi sağlıyor sanırım."

Bir başka derin nefesle genişleyen göğsüyle birlikte başım da hareket etti. Yüzüme bakabilmek için elini gevşetti ama beni kollarının arasında tutmaya devam etti. "Sana ne yapman gerektiğini söylemeyi hak etmediğimi biliyorum."

"Ee... Bunu söylemekten nefret ediyorum koca adam, ama bana hıyarlık etmeseydin bile, yine de bana ne yapacağımı söyleyemezdin. Ben bir tür özgür irade hayranıyım."

"Tamam, anlıyorum ama bir iyilik isteyebilir miyim? Hak etmediğim halde mi?" "İyiliğin ne bağlı." "Lütfen, bunu bir daha asla yapma."

Kaşlarımı çattım. "Az önce sana ne yaptığımı bildiğimi açıkladım. Tüm kıyafetlerini ve o aptal ayakkabılarını giyerek tehlikede olan sendin. Ben güçlü bir ve bu sahil şeridini biliyorum."

"Hiç kimse bir uçurumdan atlamamalı-"

"Bu bir-" Kolları bir an için beni durdurmak için sıkıldı.

"Hiç kimse serbest dalış yapmak için bir uçurumdan suya atlamamalı, insanca olması gerekenden daha uzun süre yüzeye çıkmamalıdır.

Kendi başlarına mümkün değil. Özellikle de kimse nerede olduklarını bilmeden."

Gözlerimi devirdim. " değil. I-"

"Her şey olabilir Yaz. Denizi bu kadar iyi bilen sensin, bu yüzden doğruyu söylediğimi biliyorsun. Denizin sağı solu belli olmaz. Serbest dalış yaptığında birinin seni fark etmesi gerektiğini biliyorsun."

"Heath, gülünç oluyorsun-"

"Seni kaybettiğimi sandım." Yine o kırık ses tonu vardı. Yüz ifadesindeki acı o kadar büyüktü ki

Şok içinde keskin bir nefes aldım. "İçinde senin olmadığın bir dünyayı düşünmek bile istemiyorum. Düşünmeyeceğim."

O sesindeki harap olmuşluk ve gözlerindeki ıslaklığın kalıntısı beni etkiledi. Ona bakarken göğsümde bir sıcaklık oluştu. Bu yüzden "Tamam," diye fısıldadım ve bu yüzden yüzünü rahatlama kapladığında eğilmesine izin verdim.

Öne doğru eğildi ve gözlerini kapatırken alınını benimkine dayadı. "Beni artık istemediğini biliyorum," dedi usulca. "Daha önce olanlar sadece vücudumuzun verdiği tepkilerdi. Bunu hak etmediğimi biliyorum ama şimdi sana sarılabilir miyim? Sadece bir anlığına."

"Tamam," diye tekrar fısıldadım, beni göğsüne çekti ve çenesini başımın üstüne koydu. Kollarım otomatik olarak sırtına dolandı ve ona nazikçe

Hâlâ burada olduğuma, hayatta olduğuma dair ona güven vermek istercesine sıktı. Orada, onun kollarında dururken göğsümde bir şeylerin açıldığını hissettim. Konu ona geldiğinde kalbimin etrafına ördüğüm zırhın bir kısmı en küçük çatlağını göstermeye başladı.

Sonra gidip tekrar konuşmak zorunda kaldı.

"Bunu bir daha asla yapmayacağına karar için çok mutluyum."

İhtiyacı olan buysa beni tutabilirdi. Ama bana ne yapacağımı söyleyebileceğini düşünüyorsa, başka bir şey düşünüyor demektir. On sekiz yaşımdan beri ebeveyn desteği olmadan tek başıma olmak beni son derece bağımsız yapmıştı. Sadece kendime güveniyor ve sadece kendime cevap veriyordum. Erkek arkadaşlarımın hiçbirinin uzun sürmemesinin nedenlerinden biri de buydu.

(diğer bir neden de Heath ile onlar arasında sonsuz ve anlamsız karşılaştırmalar yapmamdı - bu benim takıntımdı). Kısıtlanmaya ya da tam bir özgürlükten daha azına . Bu nedenle, bu sözler üzerine gerildim ve geri çekildim.

"Bana ne yapacağımı söyleme, Heath." Öğleden sonra yaşadıklarım gözümün önünden geçerken ondan tamamen . "Ve benim için ailemle uğraşma. Ben kendim savaşıyorum."

kendi savaşlarını." Heath'in peşinden uçurumun basamaklarına doğru ilerliyordum, o ilerlerken ayakkabıları şıpır şıpır sesler ęıkartıyordu. O kadar kızgın olmasaydım gülerdim.

"Yaz bekle. Oh, siktir ." Omzumun üzerinden baktım ve ayakkabılarını ęıkardığını gördüm (ki bunu yapması gerekirdi). suya atlamadan önce çok iyi iş ęıkarmıştı) ve arkamdan koşabilmesi için onları merdivenlerde bıraktım. Hızımı artırdım.

"Bunları almayacak mısınız?" Ben de ona karşılık verdim. "Eminim o kadar İtalyan derisi ucuza gelmemiştir." Ayakkabıları muhtemelen benim bir yıllık giyim bütęemden daha fazlaydı, hatta belki de tüm yetişkin hayatım boyunca, çünkü kıyafetlerimin çoğunu sponsorluk anlaşmalarından elde etmişim.

"Siz kendi savaşınızı vermediğiniz için ben de sizinkilerle birlikte savaşa girdim."

Artık merdivenlerin tepesindeydik. Ondan kaçmanın haysiyetime yakışmayacağına karar verdim ve bisikletime ve kıyafetlerime doğru yürüdüm. Oraya vardığımda şortumu aldım ve düğmelerini iliklemeden önce bacaklarımın üzerinden geçirdim.

"Ailemle ya da Max ile tartışmanın bir anlamı yok. Aile anlatısına nasıl sağladığım konusunda sabit bir fikirleri var. Bunu değiştiremezsiniz."

Heath'in gözleri fermuarımdaki ellerime sabitlenmişti. Yutkunup boğazını temizlemeden önce kemiklerinin üzerinde iki bayrak rengi belirdi, bakışları gözle görülür bir çabayla göbeğimden kalktı.

"Ama anlatıyı değiştirebilirsiniz," dedi şiddetle. "zorunda değilsin." Bana doğru bir adım attı ve sesi yumuşadı.

"Yaptığınız işte ne kadar harika olduğunuzu bilmeliler. Kendini buna ne kadar adadığını, ne kadar disiplin gerektirir."

Gözlerimi kırdım. Heath benim hakkımda böyle mi düşünmüştü? Onun açık ifadesine bakarken zırhımdaki o çatlağın yeniden genişlediğini hissettim.

"Ne kadar iyi olduğum ya da ne kadar çok çalıştığım önemli değil.

Benim işimi bir meslek olarak görmüyorlar. Ve birkaç eğitmenlik vasfı ailemdeki kimseyi etkilemeyecektir."

"Bunu bilmiyorsun, Midge. Sen-"

"acıtıyor," dedim boğazım düğümlenerek ve Heath çenesini kapattı. "Onların tavırları beni incitiyor ve eğer ben Beni ciddiye almaları için onları ikna etmeye çalışıyorum. Bunu daha önce de denedim ve dürüst olmak gerekirse çok çok daha kötü.

Onlar dalga geçerken ben de gülüyorum. Kendimi ortaya koyduğumda ve beni reddettiklerinde, kendime verdiğim değerin kaydığını hissedebiliyorum. Ve kendime inanmaya ihtiyacım var - filme çekilmeyi ve sponsor olmayı hak ettiğime, sağlık merkezi için müşteriler edinmeyi hak ettiğime, sporu öğretmek için zengin yetişkinler tarafından astronomik miktarlarda ödeme almayı hak ettiğime inanmaya çocuklara eğitim vermek için yeterli param olsun diye seviyorum. Ailemin kendime verdiğim değerini fazla erozyona uğratmasına ihtiyacım yok. Onlar beni kendi yöntemleriyle seviyorlar. Bu yeterli."

"Ben de seni yanlış değerlendirmişim Midge, ama fikrimi değerıştirdim.

Tüm bilgilere sahip olduğumda aklım başımda olacaktı. Onların tüm bilgilere sahip olmasına izin vermiyorsunuz."

Aşağı uzandım ve tişörtümü kaptım.

başımın üstüne atıp aşağı çekti. "Beni yanlış değerlendirmedin, Heath. Hayat tercihlerim yüzünden beni aşağılamaya başlamadan çok önce bana karşı tavır . Yıllar önce seni bu kadar üzecek ne yaptım bilmiyorum ama beni yanlış değerlendirmekle ilgili değerildi." Bisikletimi ve bacağımı bisikletin üzerine attım. Heath önümde durdu ve ellerini gidonumun ortasına koydu. "Bisikletimden in."

"Ben sadece-"

"Ben ocukken, sen benim kahramanımdın. Aileme karşı beni savunmana .

Akademik dolayı umutsuzluğa kapılıyordum. Bu yüzden bana sırtını döndüğünde canım çok yandı Heath. Ve bu yüzden seni affedemiyorum ve bu yüzden seninle başa çıkamıyorum.

Aileme karşı yine beni savunuyorsun. Artık benim için böyle biri değilsin. Şimdi bisikletimden in."

Ellerini çekti ve ona tokat atmışım gibi bakarak hemen yana çekildi. Dudaklarımı birbirine bastırdım ve aşağıya doğru uçmak için yerden tekme attım.
yol.

Ne yazık ki denize geri dönemedim. Dönemedim.
zihnimi temizlemek için. Bu yüzden, Heath'in beni kaybetmekten bahsederken yüzünde beliren acı dolu ifadeyi aklımdan çıkaramıyordum.

OceanofPDF.com

Bölüm 16

Bu yüzden sana ihtiyacı var.

Yaz

"Verity?" Yumuşak bir sesle söyledim ve o da ofis masalarından birine yaslandığı yerden başını kaldırıp baktı. Gözleri biraz yabaniydi, her zamanki mükemmel makyajı lekelenmişti ve

Nedense ayağında sadece tek bir stiletto vardı. "Ee... bebeğim, iyi misin?"

"Ben... Ben yapamam..." Göğsü hızla inip kalkıyordu ve yüzü neredeyse doğal olmayan bir şekilde solgundu. Ofis alanından uçarak yanına gittim ve elimi sırtına koydum.

"Neyi yapamazsın, aşkım?" Sırtında küçük daireler çizerek söyledim. Ellerimin altında titrediğini hissedebiliyordum.

"Nefes alamıyorum," diye boğuk bir ses çıkardı. Arka cebimden telefonumu çıkarırken kaşlarımı çattım. "Birini arayacağım ambulans."

"Hayır!" diye bağırdı, elimi tutup beni çekerek telefonu kulağımdan indirdim. "Ambulans yok." Başını sertçe salladı.

"Ama V, eğer nefes alamazsan-"

"Panik," diye soluk soluğa nefeslerinin arasından çıkmayı başardı. "Panik atak." Solgun yüzü şimdi renkle doldu. Elimi yavaşça indirdim, onunki hâlâ elimdeydi.

"Tamam," dedim yavaşça.

"Korkuyorum," diye fısıldadı Verity nefes verirken, gözleri yaşlarla dolmuştu. Gözlerimi kırptım. Benim tanıdığım Verity hiçbir zaman gerçek bir zayıflık belirtisi göstermemişti. Ama endişe ve panik atakla başa çıkabilirdim.

"Pekâlâ," dedim, telefonumu yere bırakıp Verity'nin iki elini de aldım. "Şimdi oturacağız, V. Tamam mı? Benimle misin?"

Başını salladı, vahşi gözleri benimkilere sabitlenmişti ve göğsü hâlâ hızla inip kalkıyordu. Onu aşağıya doğru çektim.

en yakın sandalyeye oturdu ve gözlerimiz aynı hizada olacak şekilde önüne çömeldi. "Bana bak, tatlım." Ellerinden birini tutup göğsümün ortasına koyduğumda gözlerini dikip bana baktı. "Kalp atışlarımı hissedebiliyor musun?" Başını salladı. "Peki, tamam. Nefes alışımı hissedebiliyor musun? Göğsümün hareket ettiğini hissediyor musun?" Bir kez daha başını salladı. "Benimle birlikte nefes almanı istiyorum, V. Burada güvendesin. Nefes alışını yavaşlatmalısın. Benim için gözlerini kapat." V'nin göz kapakları kapanırken nefes alış veriş de yavaşlıyordu. "Kendini güvende hissettiğin bir yer hayal edebiliyor musun?" Başını salladı. "Şimdi orada olduğunu hayal et." Ben konuşurken ifadesindeki gerginlik azalmaya başladı ve elimin altında kalp atışlarının yavaşladığını hissedebiliyordum. "Orada kal. güvenli alan ve benimle nefes al, tamam mı? Bu andan başka hiçbir şey yok. Diğer her şeyi bırak." Bir dakika sonra omuzları gevşedi, sonra yavaşça gözlerini kırıştırarak açtı. Göz temasını kesip yere bakmadan ve elini göğsümden çekmeden önce bana baktı.

"Tanrım," diye fısıldadı. "Yaz, ben-" Geri çekiliyordu, ben de geri engellemek için iki elini birden tuttum. "Ne diyeceğimi bilemiyorum. Düşünmelisin-"

"Sanırım panik atak geçirdiniz. Korkunçturlar ve herkesin başına gelebilirler. Sen... Yani, bu daha önce de oldu mu?"

Önce başını salladı ve sonra yavaşça başını sallamadan önce bana baktı. "Yıllardır değil . O zamandan beri değil-"

"Ne zamandan beri?"

Verity yere bakmadan önce bir süre bana baktı. "Bunlar eski tarih, çocukluk şeyleri. Geçmişte kalması en iyisi. Sadece bazı hatırlatmalar oldu. Son zamanlarda. Hepsi bu kadar."

"Heath biliyor mu?"

Gözleri benimkilere kaydı ve iki elimi de sıktı. "Ona söyleyemezsin," dedi ısrarla. "Bana söz ver, Yaz. Lütfen Heath'e hiçbir şey söyleme."

Kaşlarımı çattım. "Ama o senin kardeşin. Ve eğer çocukluk meseleleri yeniden ortaya çıkıyorsa, bu onu da ilgilendirmiyor mu?"

"Hayır," sesi artık keskindi, bildiğim o eski saçmalamayan Verity'ye geri dönmüştü. "Hayır, bu işin içine çekilmeyecek. Bir daha olmaz." Ben daha açıklamasını isteyemeden sandalyeyi arkaya yuvarladı ve ayağa kalktı.

"Heath

Artık bundan kurtulmayı hak ediyor," diye fısıldadı ayakkabılarını giyip saçlarını düzeltirken. Önündeki masanın üzerinde birkaç kâğıt vardı ve aceleyle

Ben üzerlerinde bir şey okuyamadan toplandılar.

"Tamam, benimle konuşabileceğini biliyorsun, değil mi V?" doğru ilerledim ve elimi koluna koydum. "Çılgın Yaz'ın ağır işlerle başa çıkamayacağını düşündüğünü biliyorum.

ama söz veriyorum ben ağır şeylerle ilgileniyorum."

Gülümsedim. "Ve ametist endişe taşı, lavanta difüzörü ya da reiki terapisi almak zorunda değilsin... ama pişman olabilirsin."

Verity o zaman kendi gülümsemesiyle bana baktı.

Yıllar boyunca, belli belirsiz alternatif olan her şeye bile alerjisi olduğunu açıkça ortaya koymuştu. Bir keresinde Ofiste migreninden şikâyet ettiğinde, istediği parasetamol yerine ona lapis lazuli kristali ve bir difüzör getirmiştım. Londra'dan gelen bir grup yüksek profilli emlak geliştiricisiyle toplantı yaptığı için o sırada odayı tam olarak doğru okuyamamış olabilirim. Kristali kafama fırlattıktan sonra gitmişlerdi. ("Artık işi asla alamayacağız, seni deli," bağırıyordu. "Bizim bir avuç çılgın hippie olduğumuzu düşündükleri sürece olmaz!")

Bir de önemli bir sunumdan önce yangın alarmını çalıştırdığım ve ofisi negatif enerjiden arındırmak için biraz adaçayı yakıp ortalığa yaydığım zaman vardı. Belki biraz Adaçayının duman miktarını hafife almışım. Ondan sonra ofis bir hafta boyunca koktu. İyi tarafından bakarsak, bazı lezzetli itfaiyeciler çıktı. Her ne kadar V'nin

Ne kadar lezzetli olursa olsun o gün bir itfaiyeciyle birlikte olma havasında değildi. Seks hayatını güzelleştirmek için cebine koyduğum gül kuvars kristalini de kafama fırlattı. O kristale ihtiyacı olan Verity'ydi. Cinsel baskı onun göbek adıydı.

Verity elini benimkinin üzerine koydu ve sıktı. "Biliyor musun sevgilim," dedi Verity. "Belki de seni birazını al."

Ona gülümsedim ama o gözlerini devirdi.

"Yine de kimse ayaklarımı dürtmüyor," diye ekledi.

"Cumartesi günü burada ne işin var?" Topladığım rulo halindeki yoga matlarına baktı ve sonra tekrar kaşlarını kaldırarak bana baktı.

"Ah," dedim, önce minderlere sonra da ona bakıp zayıf bir gülümseme sundum. Zayıf gülümsemeler bugünlerde toplayabildiğim tek tür gibi görünüyordu, muhtemelen bunun içindi

En iyisi - hem Max hem de Verity beni birçok kez acımasızca neşeli olmakla suçlamıştı. Bu paspasları minibüse taşıdıktan sonra ofisimi işgal ettiğime dair hiçbir kanıt kalmayacaktı. Uçucu yağ difüzörlerini çoktan temizlemiştim.

ve etrafta bıraktığım tuhaf kristaller. Tamamen sterilize edilmiş, kasvetli ihtişamına geri dönmüştü. "Sonunda ipucunu aldım ve saçından çekileceğim." Bunu gülümseyerek söyledim,

Verity'nin rahatlayacağını düşünerek. O da neredeyse Max olarak sık sık yaptığım doğaçlama ofis ziyaretleri ve yoga seanslarından rahatsızdı. Ama o gülümsemedi, onun yerine kaşlarını çattı ve minderlere giden yolumu kapatmak için hareket etti.

"Artık gelmeyeceğim de ne demek?" "Şey... bu biraz kendini açıklıyor, değil mi?"

"Ama sen de ofisin bir parçasısın."

şaşkınlıktan bir karışık açık kaldı.

. Sonraki sözlerimi dikkatle söyledim, panik atak sonrası Verity'yi üzmem istemediğimi ama nasıl hissettiğim konusunda doğruyu söylemem gerektiğinin de . "Verity, ben

ofisin bir parçası değilim. Sen ve Max benim her şeyden çok bir baş belası olduğumu açıkça belirttiniz."

"Ama... ama öylece çekip gidemezsin. Elbette bu-?"

"Artık bana ödeme yapmıyorsun, V," dedim usulca ve o da

bana göz kırptı. "Artık senin çalışanın değilim. Londra'dan taşındıktan sonra ofis ortamına yardımcı olmak için haftada sadece birkaç saat resepsiyon işini kabul ettim. O zamanlar herkes çok gergindi, Max'in stres seviyesi tavan yapmıştı ve tüm bebek mimarlarına çemkiriyordu... Ben sadece hafif bir rahatlama sağlamak ve işleri biraz soğutmak istedi. Küçük kız kardeşinin gelip ofiste yoga yapması ve onunla dalga geçmesi Max'i insanlaştırdı. Ama resepsiyon saatlerimi yıllar önce durdurdum. Artık burada sadece yoga ve alternatif terapiler yaptığımı etmedin mi? Janice'e altı ay önce beni maaş bordrosundan çıkarmasını söyledim."

"Oh... şey, bu utanç verici."

Kaşlarım havaya kalktı.

"Gerçekten mi?"

"Evet, tabii ki öyle," diye tersledi Verity. "Personeli elde tutma konusunda harikaydınız. Bunu kabul ediyorum."

"Öyle mi?" Şimdi kaş çatma sırası bendeydi. "Verity, bana gülmediğin zamanlarda, aslında gitmemi söylüyorsun. Bunu bana nasıl çevirdiğini bilmiyorum. ofisin ayrılmaz bir parçası olmak."

"Sen benim küçük kız kardeşim gibisin," diye açıkladı ve ben şok içinde göz kırptım. "Dalga geçiyorum ama küçük kız kardeşlerle böyle yaparsın. Bu sana değer vermediğim anlamına gelmez."

"Ben senin kardeşin değilim, Verity," dedim ve yüz ifadesinin öfkeden incinmeye geçişini izledim. Verity'yi incitmek istemiyordum ama herkesin beni ezip geçmesine izin vermekten de bıkmıştım. "Küçük kız kardeşinle dalga , evet, ama günün sonunda ona saygı duymalısın - onu her fırsat buldukça. Belki onu desteklemeye, arada bir onun tarafını tutmaya bile çalışabilirsin. Ve artık bu ofiste bana ihtiyaç yok. Max artık Mia'ya sahip. Eskiden olduğu gibi huysuz bir pislik değil."

"Yanılıyorsun." Verity bana doğru bir adım attı, gözleri kararlılıkla doluydu. "Sana ihtiyacımız var. Ofisin, benim ve özellikle de Max'in."

Bakışlarını tuttum ve çenemi yukarı kaldırdım. "Üzgünüm V, ama artık burada olmam gerekmiyor. Seni ve Max'i seviyorum. Ofisi seviyorum ama kendime öncelik vermeye başlamalıyım."

"Heath'in de sana ihtiyacı var."

Tekrar kapıya doğru ilerlemiştim ki, bu açıklama beni olduğum yerde durdurdu.

"Sen neden ?" Omurgamda soğuk bir his kayarak sordum. Heath Verity'ye ne olduğunu söyledi mi? ne oldu? Ailelerimiz dahil kimseye bir şey söylememe konusunda anlaştığımızı sanıyordum.

"Biz ikiziz, Yaz." Verity'nin sesi yumuşamıştı ama yüz ifadesi gerginliğini koruyordu. "Benden bir şey saklayamaz. Pek değil. Sana nasıl baktığını görüyorum, yıllardır sana nasıl baktığını. Ama geçen haftaki yemekte sana verdiği tepkiyi... Heath'i hiç böyle görmemiştim. davranıyor, ondan hiç böyle bir yoğunluk görmemiştim. Neler olduğunu tam olarak bilmiyorum ama kardeşimi tanıyorum."

"Ben-"

"Ve ona aşık olduğunu biliyorum."

"Siz... Ne dediğinizi anlamıyorum." Boğazım , sesime gergin bir nitelik vermişti. Verity bana sertçe baktı.

"Çocukluğundan beri Heath'e aşıksın."

"Verity, ben-"

Sözlerim, yanıma gelip iki elimi de avuçlarının arasına alıp getirmesiyle kesildi. "Kardeşimin mutlu olmasını istiyorum," dedi, sesi çatallaşmıştı ve beni tamamen şaşırtacak şekilde gözleri buğulanmıştı. Verity nadiren ağlardı. O ve Heath, sosyetik insanlar olarak, üst dudaklarını çok sert tutarlardı. "Ben her zaman

onun mutlu olmasını istedim. Şimdiye kadar bunu yapabileceğinden emin ."

Yeteneksiz mi? Verity bununla ne demek istedi? Konuşmak için ağzımı açtım ama ellerimi daha sıkı kavradı ve devam etti.

"Çocukluğumuz..." diye sözünü kesti ve bir an için gözlerini kaçırdı. "Şimdi bu konuya girmek istemiyorum ama ikimizi de... temkinli yaptı. İnsanlara kolay kolay güvenmeyiz. Heath ihtiyacı olduğunu düşündüğü bir şeyi arıyor, oysa aslında ihtiyacı olan şey gözünün önünde duruyor."

"Verity, Heath'in bana ihtiyacı yok. Ben onun ideal kadınının tam zıttıyım."

"Pfft," dedi küçümseyerek. "Yıllar boyunca seri olarak tek eşli yaşadığı o 'ideal' kadınların hiçbirisi onun için bir şey yapmadı. Aptal listesinde kaç kutuyu işaretlerlerse işaretlesinler, her zaman fiyaskoyla sonuçlanıyor."

"Seninle bu konu hakkında konuşmayacağım, V." Sesimi olabildiğince sert ama nazik çıkarmaya çalıştım. "Heath'in elinde bir liste olması bile birbirimize ne kadar uygun olmadığımızı gösteriyor."

Verity inledi. "Anlamıyorsunuz. O sadece her şeyin düzenli olmasını istiyor. Düzenli. Hayatının bu şekilde olmasını istiyor. Seninle işler karışıyor: seni bir kutuya koyamıyor, ne yapabileceğini kestiremiyor - ve bu onu korkutuyor. Heath ve benim planlamacı olmamızın bir sebebi var. Kaosu sevmeyiz. Sevmiyoruz

kontrolden çıkmak. Ama o zaman iyi bir kaos var. tipimiz vardı..." Sözünü kesti ve bir an için gözlerini kapattı. "Seninle birlikteyken kontrol onda değil. Düzenli hayatına ve ondan ne istediğine odaklanmıyor. Seninleyken tek gördüğü sensin. Özgürdür. Işıldıyor. Bunu onun için istiyorum. Düzenli bir hayat yaşamasını istemiyorum. Sırf güvenli olduğunu düşündüğü için. Bu yüzden ondan vazgeçemezsin. Bu yüzden sana ihtiyacı var."

Verity'nin ellerini sıktım ve bir adım geri çekilmeden önce benimkileri yavaşça onun elinden çektim.

"Haklısın," dedim, sesim hâlâ biraz pürüzlüydü. "I Heath'i çocukluğundan beri severdi. Bir aşk gibi değil, ama

Tüm kalbimle, neredeyse acı çekerek. Bana göre suyun üzerinde yürüyebilir, ejderhaları öldürebilirdi - o insanüstü biriydi. Önemli olan sadece yakışıklılığı ve çekiciliği değil, nezaketi ve karakterinin gücüydü."

"Yani onu bir kaide üzerine koydunuz. Belki de şimdi o kaideden inmesi iyi oldu. Eşit olarak ilerleyebilirsiniz."

"Bu sadece onun kaideden inmesi değil. Son birkaç yıldır bana nasıl davrandığını gördünüz. O benim düşündüğüm adam değil. Söz konusu ben olduğumda o nezaket ve karakter gücü artık hiç yok." Verity'yle göz temasını kesebilmek için yere düşmüş bir yoga matını almak üzere eğildim. Yalvaran ifadesini biraz daha sürdürürse düşündüm. Doğrulurken ona tekrar baktım ve sesim fısıltıya dönüştü. "Ben onu artık sevmiyorum."

Yanından geçmeme izin vermek için kenara çekildi, tokat yemiş görünüyordu.

"Beni küçük kız kardeşin olarak görmen benim için çok şey ifade ediyor, V," diye ekledim. "Ama herkesin biraz aciz küçük kız kardeşim yaşıyor. Hayatımı kendi istediğim şekilde yaşamaya devam etmeliyim."

"Doğru," diye mırıldandı Verity. "Anlıyorum."

Ayrılırken ona küçük bir gülümseme göndermeyi başardım. Yüzündeki ifade hâlâ kararlı bir ifadeydi. Bunun benim için ne anlama geldiğinden emin değildim ama iyi bir şey olması pek mümkün değildi.

O gece yatakta yatarken Verity'nin Heath ve çocuklukları hakkındaki sözleri aklıma geldi.

Her zaman onun mutlu olmasını istedim. Şimdiye kadar, bunu yapabileceğinden emin değildim.

Çocukluğumuz... ikimizi de temkinli yaptı. İnsanlara kolay kolay güvenmeyiz.

Heath ve Verity'nin yetiştirilme tarzı hakkında bildiğim tek şey ne kadar ayrıcalıklı olduğuydu. Ailelerinin evi Tanrı aşkına, neredeyse bir kale. Babaları bir lorddu. Ülkenin en iyi okullarına -

Kesik cam aksanları ve bağlantıları bunun . Ama sonra, yatağımda uzanıp tavana bakarken hafızama başka küçük rahatsız edici gerçekler süzüldü.

Heath'in bir keresinde yeğenime şöyle dediğini hatırlıyorum: "Senin yaşındayken ben üç yıldır okulda yaşıyordum, dostum - en azından seninkine her gün altı saatliğine gelebilirsin." Teddy o zamanlar on yaşındaydı ve zaman zaman okuldan kaçıyordu - büyük olasılıkla annesinin dikkatini çekmeye çalışıyordu, ne yazık ki bu boş bir çabaydı.

Neyse ki Max'in eski sevgilisi taşındıktan sonra Teddy'nin ailesi olduk ve hepsi bu kadar. Heath yedi yaşında yatılı okula gitmiş olmalı. Kim çocuğunu

Yedi yaşında mı? Sonra bir zamanlar Verity'nin kolunda gördüğüm bir yara izini hatırladım. Yıllar önce ona bunu sorduğumda

Omuz silkti ve çocukken balık kroket pişirmeye çalışırken yaktığını ve beş yaşında sandviçlerle yetinmesi gerektiğini söyledi. Ama daha beş yaşındayken neden yemek yapmaya çalışıyordu ki? Neden onu durduracak kimse yoktu?

Yatılı okuldaki ilk gününde yedi yaşındaki güzel Heath'in görüntüsüyle uyudum.

Bölüm 17

Heath'in bir sorunu var.

Yaz

"Mia, ne oldu?"

"Seni Kum Torbacıları antrenmanına götürmeye geldim."

Kıyıya doğru süzülürken rüzgâr sörfümden indim. Mia elleri kalçalarında ve yüzünde kararlı bir ifadeyle suyun kenarında duruyordu. İçimi çektim. Mia'nın kendine gelmesinden memnun olsam da, bu yeni keşfedilmiş otoriterlik

kaçınma stratejilerime müdahale etti. Mia'ya sırtımı dönerek donanımımı sahile çektim.

"Mia, Max şu anda oynamana bile izin vermiyor ve yarım saat sonra başka bir müşterim var, o yüzden- "

"Heath ve Verity'nin bir sorunu var," dedi ve benim yarı doğru yarı yanlış bahanemi kesip attı. Son dört haftadır Kum Torbacıları antrenmanına gitmiyordum. Başlangıçta sadece Heath'ten kaçınmak için, ama sonra ailemle karşılaştıktan sonra Max'i de listeye ekledim. Mia konusunda kendimi kötü hissediyordum -Max'ten uzak durarak kaçınılmaz olarak ondan da uzak durmuş oluyordum- ama her şeyden önce kendimi korumaya karar verdim.

"Ne demek istiyorsun?" Yelkeni indirdim ve döndüm Mia'ya doğru döndü. Yüz ifadesi hâlâ kararlıydı ama endişeyle de doluydu.

"Bilmiyorum, mesele de bu zaten." Çaresiz bir omuz silkti, elleri kalçalarından düştü. "Verity hafta başında hasta olduğunu söyledi."

"Ne?" Verity'nin hayatında hiç hastalık izni almadığını biliyordum, özellikle de Max ile çalıştığından beri. Müşteriyle yüz yüze gelen ortaktı. Max'in insanlarla arası pek iyi değildi. en hafif tabiriyle. Mia yüzünü buruşturdu.

"Pek hoş değildi. Max neredeyse bize eko köy müşterisini kaybettiriyordu. O toplantıdan sonra ciddi bir yumuşatma yapmak zorunda kaldım - müşteriye söylemeden önce onu kesmeyi başardım

tam olarak nereye bilmiyordu. Ama hala projedeyiz... sadece."

"V böyle önemli bir toplantıyla ilgilenmesi için Max'i asla yalnız bırakmazdı."

"Daha da garip olan şey ise telefonuna cevap veriyordu. Max sonunda Heath'i aradı ve Heath onun iyi olduğunu ve "ona birkaç gün vermesini" söyledi. Ama Max onun da sesinin doğru çıkmadığını düşündü. O da oraya gitti ve Heath berbat görünüyordu. Max neler olduğu konusunda ısrar edince Heath ona bağırdı."

"Heath asla bağırılmaz."

"Aynen öyle. Bir şeyler oldu. Max ve ben endişelendik. Heath özür dilemek için aradı. Max antrenmana gelip gelmeyeceğini sordu, o da tabii ki geleceğini söyledi, sanki hiçbir sorun yokmuş gibi, ama yine de sesi... kapalı geliyordu."

Verity'nin panik atağı ve sözleri günlerdir beni rahatsız ediyordu ve ne kadar uğraşırsam uğraşayım Heath'i aklımdan çıkaramıyordum. Ona olan bu saplantım bir hastalık gibiydi. Gençken ona özlem duyduğum onca yıldan daha kötüydü çünkü şimdi teninin tenime değmesinin, nefesinin yüzümde, ellerinin saçlarımda olmasının nasıl bir his olduğuna dair gerçekten somut anılarım vardı. Sanki içimde bir delik varmış gibiydi.

Göğsümde, onun yokluğunun açtığı bir yara vardı. Onda ya da Verity'de bir sorun olabileceği düşüncesi bu acıyı daha da arttırıyordu.

"Tamam. Ben de geleceğim."

Mia bana gülümsedi ve sonra bana sarılmak için öne atıldı. Sırtını sıktığımda, şişlik her şey, kendimi biraz bok gibi hissettim.

"Ben de senden uzak kaldığım için üzgünüm Mia," dedim başının yan tarafına doğru ve beni bir kez daha sıktı. "İyi hissediyor musun?"

"İkinci üç aylık dönem, ilkinde kıyasla çocuk oyuncağı. Ben iyiyim. Onun tekmelerini özlemişsin." "Onu mu?" Nefesim kesildi ve Mia gülümsedi.

"Max'in ne kadar sabırsız olduğunu biliyorsun. Öğrenmek zorundaydı.

Taramayı geçen hafta yaptırdık."

Gözlerimin dolduğunu hissettim. "Bir yeğenim mi olacak?" Fısıldadım ve sonra bir kez daha sarılmak için kendimi Mia'ya doğru fırlattım. Bu kez karnı bana doğru hareket etti ve şaşkınlıkla geri sıçradım. "Beni tekmeledi! Olamaz, o da benim gibi

babası kadar huysuz."

Mia gülümseyerek, "Tanrım, umarım olmaz," dedi. "İkisiyle birden başa çıkamam."

" olsun, şu anda kendimi gerçekten döngünün dışında hissediyorum. Özür dilerim Mia."

"Kaçmak istediğin kişi ben değilim, biliyorum. Bunu neden yaptığını anlamalısın. Max ve Heath'in ikisi de tam bir serseri gibi davrandılar." Elimi ve sıktı. "Unutma, ben sadece kardeşinin eşi değilim. Biz önce arkadaştık."

Bu doğrudu. O kadar incinmişim ki hiç düşünmeden Mia'yı da kendimden uzaklaştırdım. Şu andan itibaren daha iyisini yapacağıma yemin ettim.

Mia şaka yapmıyordu - Heath kendinde değildi. Gözlerinin altında koyu halkalar vardı, belli ki birkaç gündür tıraş olmamıştı ve tepkileri tamamen farklıydı. Ayrıca, en az yirmi dakikadır antrenmandaydım ve o henüz doğru dürüst göz teması kurmamıştı. Max tabii ki gelir gelmez beni sıkıştırmaya başlamıştı ve neden ona cevap vermediğimi soruyordu.

ne zaman gelebileceğimi, ofise ne zaman döneceğimi öğrenmek istiyordu. Hatta sert bir şekilde "Hıyarlık ettiğim için özür dilerim" demeyi bile başardı - çok karakter dışı bir hareketi ve bunu kısmen Mia'ya atfetsem de Gözlerinde gerçek bir pişmanlık vardı. O hafta bana makarna yapabilmesi için gelmeyi kabul etmişim. Ofise dönmeyi kabul etmedim.

Ama Heath'le durum farklıydı, sanki beni orada görmemiş gibiydi. Dürüst olmak gerekirse, o gibi görünmüyordu

Kendisi de tamamen oradaydı. O kadar dikkati dağılmıştı ki kolay paslar atıyor, topu aldığıında kimseyi atlatmaya . Garipti - adam bir ragbi makinesiydi. Maçın yarısında çıktı ama onu takip etmenin çok bariz olacağını düşündüm.

Max ve Mia antrenmandan sonra bara gitmem için beni ikna ettiler. İkisi de hala bana bir şeymişim gibi bakıyorlardı. patlamamış bomba, bu yüzden onları eğlendirmem gerektiğini hissettim. Bir tane bulup Heath'in izini sürmeyi planladım. Yüzündeki boş ifade o kadar tuhaftı ki beni korkutmuştu. Ama biz geldiğimizde Heath çoktan bara varmış, barda bir tabureye çökmüş ve bir bira içiyordu. Yaklaştığımda bana baktı ve sanki gerçek olup olmadığımdan emin değilmiş gibi kırmızı çerçeveli gözlerini kırıştırdı. Midem çukurlaştı.

"Heath?" yaklaşırken söyledim. O anda o kadar kaybolmuş görünüyordu ki, yapabileceğim tek şeyi yaptım. Kollarımı ona doladım ve onu sıktım. İlk başta hiçbir şey yapmadı. Kolları yanında gevşek bir şekilde duruyordu. Ama sonra canlanır gibi oldu ve kollarını kaldırıp Yüzünü boynuma doğru iterken beni mengene gibi kavradı.

"Yaz," diye nefes aldı. "O gitti."

"Kim gitti?" Yüzüne bakabilmek için biraz geri çekilmeye çalıştım ama beni kendine doğru bastırdı.

"O piç gitti ama ben ondan asla kurtulamayacağım."

"Heath." Verity'nin keskin sesi topluluğumuzu böldü. Heath'in kolları tekrar gevşedi. Geri çekildi ve ikimiz de ona baktık. Gözleri kırmızı kenarlı değildi, sarhoş değildi, kıyafeti her zamanki gibi kusursuzdu - ama sol gözünün kenarı seğiriyordu ve ağzı sıkı bir çizgide duruyordu. "İşte buradasın. Hadi gidelim buradan."

Heath bana döndü. Hâlâ onun kollarının arasındaydım. Alnını benimkine yasladı ve nefesindeki alkol kokusunu alabiliyordum. Heath'i böyle sarhoş gördüğüm başka bir zamanı düşünmek için beynimi zorladım ama bulamadım.

hiç hatırlamıyorum. Kontrol hep ondaydı. Her zaman.
Neredeyse doğal olmayan bir şekilde - tıpkı kız kardeşi gibi.

"Ondan kurtuldu," dedi gözleri kapalı ve alnı hâlâ benimkinin üzerindeyken. Sesi biraz bulanıktı. "Yine de her zaman benden daha güçlüydü. O Buna saygı duydum."

"Kimden bahsediyorsun, aşkım?" Yumuşak bir sesle sordum, dudaklarım onunkinden sadece bir santim uzaktaydı. Gözleri çakmak çakmak açıldı ve bana bakmak için hafifçe geri çekildi.

"Teşekkür ." Sözleri ağır ve duygu yüklüydü. Şaşkınlıkla kaşlarımı çattım.

"Neden bana teşekkür ediyorsun?"

"Ne dediğini bilmiyor," Verity hızla. "Haydi Heathcliff. Seni eve götürme zamanı."

Kollarımda sertleşti, sonra çekip gitti.
ve beni ondan uzaklaştırdı. Gözleri sıcaktan soğuğa dönmüştü, ifadesi tamamen boştu. "Ben eve gitmek. Ev gidebilir."

Verity benimle Heath'in arasına girdi ve ellerini Heath'in omuzlarına koyarak onu hafifçe salladı. "Ben o evden bahsetmiyorum. O yirmi yıl önceydi, seni mankafa. Poole'daki evinizden bahsediyorum. Senin güzel ev. Senin güzel, temiz, sıcak evin."

Ellerinin altında duruşu gevşedi. Tekrar kaybolmuş gibi görünüyordu.

"Doğru," dedi. "Elbette."

Ayağa kalkması için ona rehberlik etti ve onu sabitlemek için kolunun altına eğilmeden önce bir an için yalpaladı.

"Verity, oluyor?" Onları bara kadar takip ederken sordum.

"Verity? Heath? Siz ne yapıyorsunuz?" Max diğer taraflarından yaklaştı ve Heath alçak bir tabureye takılıp tehlikeli bir şekilde öne doğru savrulduğunda, Max önüne geçip onun güverteye çarpmasını engelledi.

"Hepiniz kendi işinize bakar ve yolumuzdan çekilerseniz, kardeşimi eve götüreceğim."

Max, Heath'in ağırlığını taşımaya devam ederken kaşlarını Verity'ye baktı.

"V, bu koca yumruyu yardım almadan eve götüremezsin. Ben olmasaydım Fergus'un iğrenç halısının üzerinde yüzüstü yatıyor olacaktı."

Heath, Max'e ayırt edilemeyen bir tür hakaret geveledi ve ardından ellerinden birini Max'in göğsünün ortasına indirdi.

"Sen benim en iyi arkadaşımsın, Maxy bebeğim. Bunu biliyor musun, seni kuzeyli piç?"

Max yumuşak bir sesle, "Tamam, tamam dostum," dedi ve Heath'in omzuna birkaç kez vurdu.

Karısı ya da kız kardeşi değilseniz Max'in kucaklaşmaya en yakın olduğu andı. "Biraz aptalsın ama sen benim en iyi arkadaşımsın."

"Önemli."

"Şey... evet öyle," dedi Max dikkatle. "Sanırım bu konuda kız kardeşine katılabilirim - seni eve götürme zamanı."

"Aileni seviyorum."

"Ben de onları seviyorum dostum. Ama-" "Kız kardeşini seviyorum."

"Sevdiğini biliyorum. Hepimiz seni seviyoruz, bu yüzden-" "Hayır, anlamıyorsun. Ben onu seviyorum."

Max Heath'in önünde dondu kaldı ve gözleri bana kaydı. Ağızım açık kaldı ama ne bilemedim. Tekrar Heath'e baktı ve gözlerini kıstı.

"Bu da ne-?"

"Max," Verity'nin sesi gerginliği dağıttı. Herkes ona döndü. Nefes alış verişi hızlanmıştı ve yeni bir panik atak geliyor diye endişelenmeye başlamıştım. "Bunu başka bir zaman yapabilir miyiz? Onu eve götürmem gerek. Şu anda koruyucu bir kardeşle uğraşacak durumda değil. Sadece yolumdan çekil!"

Bunun son kısmı neredeyse çığlık gibiydi ve bara sessizlik çöktü. Verity'ye baktım, fark ettim ki

Göz seğirmesi tekrar tüm gücüyle geri dönmüştü, nefes alıp vermesi hâlâ hızlıydı. Ağzı artık o kadar gergindi ki dudaklarının etrafında halka. Daha önce herhangi bir şekilde kontrolünü kaybettiğini sadece ikinci kez görüyordum. Kesinlikle kimseye bağırıldığını hiç duymamıştım. Max'in yüzündeki öfke yerini hızla endişeye bıraktı. Mia şimdi onun yanındaydı, Verity'nin bağırıldığını duyunca koşarak yanına gelmişti.

"Tamam, V," dedi Mia yumuşak sesiyle. "Her şey yoluna girecek. Sizi eve götürelim, tamam mı?" Verity sert bir şekilde başını salladı, gözleri ileriye bakıyordu. Hepimiz eve doğru yürüdük.

ve yol boyunca bir yerde Heath elimi aldı. Bu noktada sadece yarı bilinçli görünüyordu, ama büyük eli benim çok daha küçük olan elimi bulmayı başardı ve

Sıkı sıkı tutuyordu. Her şeyden sonra bile onu silkeleyip cesareti kendimde bulamadım. Verity'nin evine vardığımızda Araba, birbirine kenetlenmiş parmaklarımıza baktı ve derin bir iç çekti.

"Heath, Yaz'ın elini bırak."

Homurdandı ve arabaya yaslandı ama elimi tutmayı başardı.

"Seninle gelebilirim," diye teklif ettim.

Heath'ten bana baktı ve başıyla kısa bir selam verdi. Max onu arabaya bindirmemize yardım etti, sonra Max ve Mia'yla birlikte Heath'in evine doğru yola çıktık. Heath arabada uyuyakaldı ve eli benimkini gevşetti, ama ben tutmaya devam ettim. Evine vardığımızda, Max onu arabadan çıkarıp ön kapının merdivenlerini tırmandırırken çok az kıpırdandı. Heath'in evi pasif bir evdi. Max onun için tasarlamıştı. Pasif evler sadece içinde yaşayanların vücut ısıyla ısıtılabilir. Süper yalıtımlıdırlar ve çok akıllıca tasarlanmışlardır. Heath'in bir odun sobası vardı. Max'in bir keresinde hem Heath'in hem de Verity'nin evlerinin içinin "çok sıcak" olduğundan şikayet ettiğini duymuştum.

Ocak - belki Şubat - yılın geri kalanında başka bir kazak giymelisiniz).

Verity anahtarıyla kapıyı açtı, sonra Max ve ben Heath'i arkasından eve çekti, Mia da kapıyı arkamızdan .

"Heath." Verity'nin sesiyle Heath'in göz kapakları yeniden açıldı ve kız kardeşine odaklanmadan önce yaşam alanına baktı.

"Haklısın," diye fısıldadı. "Çok sıcak."

"Tabii ki sıcak, Heathy," dedi Verity usulca, onun önünde durmak için yürürken.

"Ve temiz."

"Çok temiz - her gün bir temizlikçiniz var, unuttunuz mu?"

Başını salladı, sonra Max'i ve beni bırakıp öne doğru düştü.

Verity'ye sarhoş bir şekilde sarılması onu bir adım geriye götürdü. Max, Verity'nin onun ağırlığını kaldıramayacağı beklentisiyle havada asılı kaldı.

"Temiz, değil mi?" Heath'in yüzünü Verity'nin boynuna gömdüğü yerden gelen boğuk sesini duydum.

Verity kollarıyla Heath'i sıkarak, "Artık güzel şeylerin var," dedi. Sanki onu yatıştırıyor gibiydi.

Kadının sözleri üzerine vücudunun gözle görülür bir şekilde gevşediğini görebiliyordum. Neden sıcak ve temiz bir evi olduğu konusunda güvenceye ihtiyacı olsun ki?

ve güzel şeyler? Bunların hiçbirisi mantıklı değildi. Heath ve Verity her zaman ayrıcalıklıydı. Öyle değiller miydi?

Verity hâlâ o yatıştırıcı sesiyle, "Tamam, yatma vakti," dedi. Heath'le birlikte uzaklaşmaya başladı. Max ona yardım etmeye gittiğinde, onu uzaklaştırdı. "Biz iyiyiz." Başını çevirip arkasından hepimize baktı. "Artık eve gidebilirsiniz.

Teşekkürler, ama biz iyi olacağız." Sesi neredeyse sertti, sanki kardeşine göz kulak olması gereken kişi kendisiymiş gibiydi.

Sanki dışarıdan yardım istenmiyordu. Max onları bıraktı ve tökezleyerek uzaklaştılar. Ama biz . Mia, Max ve ben tertemiz mutfığa geçtik, çay yaptık ve bekledik. Verity ortaya çıktığında, bize kızmış görünüyordu.

hala , ama yine de çayı elimden aldı (Verity'nin çayı reddetmesi için bundan çok daha vahim bir durum gerekirdi).

"Sana söylediğimi sanıyordum-"

" oluyor, V?" Max kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş ve inatçı bir ifade takınmıştı.

"Yok bir şey," diye karşılık verdi Verity, Heath'in mutfak taburelerinden birine tırmanırken elindeki kupayı savunmacı bir hareketle ona doğru tutarak.

"Bana yalan söyleme, Verity." Max'in sesi gerçekten de incinmiş gibiydi ve Verity içini çekti. "Heath asla sarhoş olacak kadar

kontrolünü kaybedersin ve asla hasta olup işe gitmezsin. Asla. İkinize bir şeyler oluyor."

"Bu sadece... bir rahatsızlık." Verity çayından bir yudum aldı ve granit yüzeye baktı. "Önümüzdeki hafta bazı işleri halletmek için Harrogate'e gitmemiz gerekiyor. Bu tatsız olacak. Heath her zaman biraz daha..." diye devam etti ve elindeki bardağı bırakıp şakaklarını ovuşturdu. "Bak, önemli bir şey değil. Gerçekten."

"Neden Harrogate'e gitmek zorundasın ki?" Max bu durum karşısında sinirlenmiş görünüyordu ve bu da kafamı karıştırdı.

İkizler Harrogate'de büyümüşü. "Sosyetenin" bir parçası Max'in dediği gibi "kuzey". Aksanlarından eser olmayan ve atalarının evlerinde yaşayan kuzeyli tiplerdendi. Birkaç yüz yıl önce Heath ve Verity asilzadelerdi ve muhtemelen hepimiz onlar için topraklarında çalışıyor . "Orada ikiniz için de bir şey yok," dedi.

Mia da en az benim kadar şaşkınlıkla Verity ve Max'in arasına bakıyordu. "Harrogate'de ne var?" diye sordu.

"Annem ve artık ölmüş olan babam," dedi Verity duygusuz bir sesle. "Yaşlı piçi önümüzdeki hafta gömmek zorundayız."

Bölüm 18

Önemli bir şey değil.

Heath

Başım zonkluyordu ve göz kapaklarım sanki yapıştırılmış hissediyordum. Akşamdan kalmalar rutin değildi benim için bir olaydı. Normalde kendimi unutana kadar içmek gibi bir arzum yoktu. Ne ironiktir ki, şimdi içmeyi seçtiğim zaman

kontrolümü kaybettim. Derin bir nefes aldım ve çarşaflarımdaki çamaşır tozu kokusunun beni sakinleştirmesine izin verdim.

Evimdeki her şey temizdi - bundan emindim. Ama fark ettiğim sadece temiz çarşafların kokusu değildi. Karışımda hafif bir koku daha vardı. İşte o zaman elimin çok daha küçük bir eli sardığını ve bacağımın yatağımdaki yumuşak bir bedenin üzerine atıldığını fark ettim. Gözlerimi kırıştırarak açtım ve işte oradaydı. O güzel yüz benimkinden bir santim ötedeydi. Kıpırdandığında ve göz kapakları kırışarak açıldığında şaşkınlıkla sarsılmış olmalıyım. Onun sıcak, kahverengi-yeşil gözleriyle karşılaştığımda bunun bir rüya olmadığını kabullenmem bir an aldı. Bugünlerde rüyalarımın çoğu onunla doluydu, bu biraz gerçek dışı hissettiriyordu.

"Hey," dedi, sesi uykudan pürüzlüydü. "İyi misin?"

Ses tonunda kaşlarımı çatmama neden olan bir şey vardı. "Dün gece oldukça kendinde değildin," diye açıkladı. "Ben nasıl? Yani hatırlamıyorum..."

"V'nin seni eve götürmesine yardım ettik. Dinle

Heath, senin için çok üzgünüm-"

Aramıza bir adım mesafe koyarak aniden geri çekildiğimde sözünü kesti. Az önceki ses tonunda da bu vardı. Acıma. Buraya acımak için gelmişti.

O biliyordu.

Yatakta doğruldum ve ellerimi saçlarımın arasından geçirdim, örtüler belime kadar indi ve göğsüm çıktı. Yaz da

Ayağa kalktı ve alnını çatan kaşlarıyla bana bakarak yatakta bağdaş kurup oturdu.

"Heath ben-"

"Bu yüzden mi buradasın? Benim için üzülüyor musun?" "Hayır, ben-"

"Çünkü bir şey yok. O yaşlı piçten kurtulduğumuz iyi oldu."

Ağzı açık kaldı ve sonra kapandı. Onu şok etmiştim. İyi oldu. Şok, acımdan daha iyiydi.

"Tamam," sesi şimdi daha temkinliydi. "Dün gece sen-"

"Bok suratlı. Bok suratlı görünüyordum. Dün gece söylediğim her şeyi unutmalsın. Sarhoşken mantıklı konuşamıyorum."

"İçki içmiyorsun."

Bir kahkaha attım. "Kafamın içinde seninle kesinlikle aynı fikirde olmayan bir bando takımı dolaşıyor."

"Ne demek istediğimi biliyorsun. Normalde almazsın sarhoş." yana eğdi ve gözlerini kıstı. "İyi olduğunu sanmıyorum. Bence bu-"

"Neden umursuyorsun ki?" Tersledim. Midemin çukurunda öfkeli bir enerji topu vardı. Bir hafta önce aile avukatımızla konuştuğumdan beri giderek artıyordu. O piç ölmüştü ama hâlâ bitmemişti. Yine de oraya geri dönmek zorundaydım. Bir hayal kırıklığı dalgası üzerime çöktü ve yeterince derin nefes gibi hissettim. "Haftalardır benden kaçırıyorsun. O zaman beni umursamıyordun. Benim babam havlar ve sen-" Boğazım düğümlenince konuşmayı kestim.

çok sıkı hissediyordum. Yataktan fırladım, ayağa fırladım ve pencereye doğru koştum. Pencereyi sonuna kadar açıp denize baktım ama yine de yeterince derin bir nefes alamıyormuşum gibi hissediyordum. Görüş alanım daralmaya ve parmaklarım karıncalanmaya başladı. Sanki bir uçurumun kenarındaydım ve tutunacak hiçbir şeyim yoktu. Sanki tekrar oraya çekilebilirmişim gibi. Yıllardır geçmişe dönmemişim.

Sonra sırtımda onun sıcak elinin baskısını hissettim. Bir sebepten dolayı beni şimdiki zamanda toprakladı, oraya demirledi.

"Heath," sesi yumuşaktı ama dönüp ona bakmamı sağlayacak kadar da . Gözlerimin içine baktım, koyu kahverengi, yeşil benekli, endişeyle canlıydı ve nefes alışım yavaşladı. Ellerinden biri göğsümde dururken gözleri yüzümü aradı, diğeri kaşımdan elmacık kemiğime doğru indi. Sonra elimi göğsünün ortasına doğru kaldırdı, böylece kalp atışlarının düzenli olduğunu ve nefes alıp verişinin hızlanıp yavaşladığını hissedebildim. "İşte böyle.

Bana geri dön. Ben buradayım." Kendime Yaz'ın tadını çıkarabileceğim keyifli bir an tanıdım: güzelliği bu kadar yakinken neredeyse gerçek dışıydı. Sesinin yatıştırıcı doğası üzerime çöktü ve bütün hafta boyunca yaşadığım ilk küçük huzur vahasını hissettim. Ama bir anın gerçekten kaldırabileceğim tek şey olduğunu biliyordum. Bu yüzden geri çekildim ve çekmeceme doğru ilerledim, üzerime bir tişört geçirdim ve ardından bir kot pantolon giymek için omuz silktim. Yaz zaten standart kot pantolonunu ve sörf tişörtünü giymişti. Bu şekilde mi uyumuştı yoksa çoktan kalkmış mıydı bilmiyordum. Elini tutmam dışında dün geceye dair pek bir şey hatırlamıyordum... hatırladığım kadarıyla. O zaman da bana demir atmıştı. Başım şimdi gerçekten çarpıyordu. Bir mide bulantısı dalgası beni vurdu ve kapıyı çarparak banyoya uçtum. Umarım ipucunu alır ve giderdi.

Nihayet dışarı çıktığımda, dünkü alkol alemini tersten yeniden yaşamamanın tatsız deneyimini yaşadıktan sonra (yiyecek yoktu - bir gün önce kahvaltı dışında hiçbir şey yememiştim), Yaz yatak odamda değildi. İçimde bir rahatlama ve dürüst olmam gerekirse bir sürü hayal kırıklığı vardı ki bu çok tuhaftı - o anda Yaz'a karşı hissettiğim duyguların yoğunluğuyla başa çıkabilecek durumda değildim. Ama kahve almak için aşağıya koştuğumda onu mutfak adasında buldum. Yaklaştığımda bana küçük bir

Gülümsedi ve bir elime büyük bir bardak kalın mor sıvı, diğerine de iki tablet sıkıştırdı.

"Kafeine ihtiyacım var Yaz," dedim ona, şüpheli bardağı granitin üzerine koyup tabletlere bakarak. "Ve bir çeşit kediotu kökü ya da bu her ne haltsa onu içmiyorum."

"Parasetamol," diye cevap verdi, dudakları kıpırdadı. "doktor ama. Ve bu seni daha iyi rehidrate edecek senin berbat kahvene tercih ederim." Bardağı bana doğru itti ve ben de kollarımı göğsümde kavuşturdum. O öfkeli enerji topu hâlâ oradaydı, beni sebepsiz yere inatçı ve nankör yapıyordu. "Dene bakalım." Sesi artık yumuşaktı. "Benim için."

Ofladım ama kollarımı açarak tabletleri geri attım ve mor şeyi içtim. Şaşırtıcı derecede iyiydi. Bana gülümsedi. Tabaklanmış tenine karşı dişlerinin beyazlığı ve tavandan tabana pencerelerden içeri süzülen ışık Altın rengi bukleleri onu neredeyse ruhani gösteriyordu. Gözlerimi kırptım ve ona doğru uzanmamak için bir adım geri attım. Hareketim karşısında kaşlarını çattı ve gülümsemesi bir kademe azaldı. Onu dışarı çıkarmam gerekiyordu. Zihnimin her yerinde ve uyuşmuş hissettim.

İçimden bir ses, Verity'nin yıllarca onunla birlikte olmamı istediği terapiye katılmam gerektiğini söylüyordu. önce. Ama her şeyi zihnimin derinliklerine itersem, unutmaya çalışırsam, bunlarla uğraşmak zorunda kalmayacağımı düşünmüştüm. O piç kurusunun ölümü her şeyi yeniden gündeme getiriyordu. Oraya gitmek zorunda olduğum gerçeği de öyle. Tanrı aşkına, V neden oraya gitmekte ısrar ediyordu? Telefonum, sanki onu araması için çağırmışım gibi kız kardeşimin zil sesiyle cebimde titredi. Cevap vermek için Yaz'la göz temasını kestim.

. Bana çok fazla şey hissettiriyordu. Ona ihtiyacım vardı. uyuşuk kal.

"Ne?" Telefonu kapattım. "Hâlâ hayatta olup olmadığını kontrol ediyorum." "Ben iyiyim, V."

"Dün gece pek de iyi değildin." Verity'nin sesi yumuşak bir fısıltıya dönüşmüştü. Sözcüklerin arasında endişe vardı. Endişeliydi. Endişeliydi çünkü yine zayıf olan bendim. Bu farklıydı

biz çocukken. O zamanlar kız kardeşimi korumuştum, en azından korumaya çalışmışım. Ama şimdi... şimdi o Olayların üstesinden gelebilecek, yoluna devam edebilecek biri. Koruması, endişelenmesi gereken kişi bendim. Ve bundan nefret ettim. I

En yakın tabureye yığılırken iç çektim, dirseğim granite çarptı ve sonra başım elime gitti. Yere baktım ve telefonu gıcırdadığını hissedene kadar kavradım.

"Dün gece... bir bir olaydı," dedim, sesimi alçaltıp Yaz'dan uzaklaşarak.

"Sen asla içmezsin, öyle değil. değil..."

Sustu ama ikimiz de ne söyleyeceğini biliyorduk. Onlar gibi değil. Asla onlar gibi değil.

"Benimle geri dönmek zorunda değilsin," dedi Verity tekrar. Son bir haftadır bana aynı şeyi söylüyordu.

"Sen gidiyorsun, ben de . Bana sorarsan burayı yakıp kül etmeliyiz ama gitmen gerektiğini hissettiğini biliyorum ve bunu tek başına yapmana izin vermeyeceğim."

Hattın diğer ucunda sessizlik vardı. Akşamdan kalmalığım şimdi tüm şiddetiyle etkisini gösteriyordu. Kolum granitin üzerinde düz durana ve alnım granite yaslanana kadar aşağı kaymasına izin verdim.

"Tamam," diye fısıldadı sonunda. "Tamam, Heathy."

"Tamam, V-May." Bağlantıyı kesti ve ben telefonu yere bıraktım.

Başımı kolumdan kaldırmaya zahmet etmeden tezgâhın üzerine uzandım. Başım yine zonklamaya başlamıştı. Uzun bir süre sonra sırtıma yumuşak bir dokunuş hissettim ve kaskatı kesildim. Yaz neden

şimdi burada olmak zorunda mıydı? Neden beni görmek zorundaydı? Bu kadınla zaten çok fazla şeyi berbat etmişim. Şimdi bu pisliği çözmeye başlamak için doğru zaman değildi. Yapamazdım.

Yaz'la işleri çözmeye çalışmak şöyle dursun, kendi kafamı bile toparlayamıyorum.

"İşte kafeinin," dedi bardağı önüme iterken.

"Teşekkürler," diye mırıldandım yere doğru. Yaklaştığını hissettim, vücudu bedenime doğru ilerlerken kolu sırtıma dolandı.

"Hepimiz senin ve V', eğer izin verirsen." Ağzı artık o kadar yakındı ki yumuşak nefesini kulağımda hissedebiliyordum. "Sen ve Verity kendinize çok fazla şey saklıyorsunuz. Çok fazla sır. İkinizin de arkadaşlarınızı içeri almanız gerekiyor." I

Kendime bir an için onun bana karşı olan hissini içime çekmem, yumuşak kokusunun burun deliklerimi doldurmasına izin vermem için izin verdim, sonra derin bir nefes aldım ve yukarı itmeden önce kendimi kontrol ettim. Granit tezgahı ve ondan uzaklaştım. İki elim de saçlarıma gitti ve birkaç adım geri attım.

"Verity ve ben her zaman olduğu gibi bunu da kendi halledeceğiz. Bizim için işe yarayan bu."

"Ama senin için işe yaramıyor, mi? Dün gecedan sonra bunu söyleyemezsin. Seni hiç böyle görmemiştim Heath. Eğer bize ne olduğunu söyleyebilirsen-"

Boş bir kahkaha atarak sözünü kestim. "Güven bana, bunların bilmek istemezsin. V ve ben gidip halledeceğiz. Ben sadece... Şu anda seninle uğraşamam Yaz."

Yüz ifadesinden önce bir anlık acı geçti.

O . Her şeyi ediyordum. Ama Yaz'a her şeyi nasıl açıklayabilirdim ? Onun ailesi bizimkinden çok uzaktı. Kendi babasını böylesine seven birine, benim babam öldüğünde hissettiğim rahatlama ve kaynayan öfke karışımını nasıl açıklayabilirdim? Gelecekte onunla bir şansım olacaksa şimdi Yaz'a karşı dikkatli olmalıydım.

Tekrar denedim. "Bu yanlış oldu... Ben sadece..."

Kafamda her şey çok karışık. Sana saldırmak istemiyorum ama saldıracam. Ben iyi bir insan değilim.

Şu anda etrafta. Ve seninle her şeyi o kadar berbat ettim ki. İşleri daha da kötüleştirmek istemiyorum."

Yaz'ın ifadesi yumuşadı ve aramızda birkaç santim mesafe kalana kadar yaklaştı.

"Savunmasız olduğunu göstermek hata yapmak değildir." Sonra doğrudan benim alanıma girdi, başını göğsüme koydu ve kollarını ortama dolayarak sarıldı. O ana kadar, onun kollarını etrafımda hissedene kadar, ne kadar stres taşıdığımı fark etmemiştim. Ben de kollarımı ona doladığımda sanki tüm gerginliğim kayboldu. Hayatım yeniden idare edilebilir görünmeye başladı. Kendimi merkezde, neredeyse sakin hissediyordum - ne kadar gergin olduğumu düşünürsek bu bir mucizeydi.

Geçen haftaki haberlerden beri. Hafif mide bulantısı hissi azaldı. Kendimi daha uzun süre rahat bıraktım. Muhtemelen saçlarının hafif şampuan kokusunu içime çekmeliydim ama sonra doğruldum ve boğazımı temizlemeden önce onu kendimden .

"Pekâlâ, akşamdan kalma ilacı için teşekkürler. Şimdiden etkisini hissetmeye başladım." Bu son yorum, beni şaşırtacak şekilde, gerçek bir yalan değildi - en azından fiziksel olarak kendimi çok daha iyi hissediyordum.

"Beni içeri , değil mi?" Sesinde sıcaklık , sadece teslimiyet vardı.

"Her şey yolunda, gerçekten. V ve ben kuzeye gidip bir sürü sıkıcı işi hallve sonra her şey bitecek. Büyütülecek bir şey yok." Yalan dudaklarımdan kolayca döküldü. Tek sorun suydur

Son üç kelimeyi söylerken sesimin hafifçe titrediğini fark ettim. Yaz bunu yakaladı elbette - Yaz her şeyi yakalar - ve bana küçük bir gülümseme vermeden önce gözleri biraz daraldı.

"Önemli bir şey değil," dedi usulca, gözleri benimkileri tutarken öne doğru ilerledi ve elimi sıkmak için uzandı.

Bölüm 19

Zayıflardı, aşk

Yaz

Önemli bir şey değil, kışımın kenarı. Heath'ten yayılan acıyı hissedebiliyor, yüz ifadesindeki temkinliliği görebiliyordum. İkizlerin ne sakladıklarını bilmiyordum. ama onlarınki normal bir tepki değildi. babanın öğrendim. Bir şeyler çok yanılttı. Geriye dönüp düşündüğümde, Heath ve Verity'nin ailelerinden hiç bahsetmemelerinin tuhaf fark ettim. Ne zaman evleri ya da çocukluklarıyla ilgili bir şey gündeme gelse konuyu değiştiriyorlardı. Ve yıllar boyunca ailelerinin birçok mülkünü kullanmış olmamıza rağmen, ne Max ne de ben aile üyelerinden herhangi biriyle karşılaşmamıştık. Heath ve Verity sayısız tatili ve Pazar öğle yemeklerini bizim ailemizle geçirmişti - hiçbirimizin onların tanışmamış olması tuhaf değil miydi? Ve neden ikizler ailemle bu kadar çok zaman geçirdikten sonra, aileleri Max'in kalmasını teklif etmedi? Merakım, Max'in ailesiyle annemden kaçtım ve ertesi sabah kendimi ailemin evinde buldum.

"Hey, anne."

Şok olmuşum, annemin gözleri yaşlarla dolu ve Beni sıkıca kucakladı - onun için alışılmadık derecede dokunaklı bir manevraydı.

Ben daha sarılmaya karşılık geri çekildi ve iki eliyle yüzümü çerçeveledi.

"Özür dilerim," dedi, bir damla gözyaşı yanağına dökülürken.

"Anne, ben-"

"Seninle gurur duyuyoruz, aşkım," diyen babamın sesini duydum ve annemin omzunun üzerinden bakınca onun arkasından geldiğini gördüm. Annem yüzümü bıraktı ve babamla sıkı bir kucaklaşmanın içine çekildik. Geri çekildiğinde, babamı görebiliyordum.

gözlerinin de biraz parlak olduğunu fark ettim. Annem hepimizi içeri soktu ve babam beni mutfağa götürürken kolunu omzuma dolayarak beni yanına çekti. Sanki her an kuyruğumu kıştırıp kaçacağımdan endişeleniyor gibiydi. Onlardan gelen bu güvensizlik seviyesi bana kendimi Son birkaç haftadır onları görmezden geldiğim ve Max'in evinde onları kömürlerin üzerinde taşıdığım için kötüydüm. Ailemi üzgün görmekten nefret ediyordum - eğer aşırı dozda dürüstlük beni bu hale getirdiyse Keşke yarı gerçeklerle devam etseydim.

Babam devam etti. "Tüm bu sağlık ve su sporları konularında bu kadar ciddi olduğunu fark etmemiştik."

"Aubrey!" Annem sertçe araya girdi ve babam elini ona doğru kaldırdı.

"Biliyorum, . Küçümsüyor gibi görünmek istemem. Biz her zaman bunun sadece senin birkaç esansiyel yağ, birkaç kristal ve suyun üzerinde. Bunun sizin için ne kadar önemli olduğunu bilmiyorduk ve işinizi kurmak için ne kadar çaba harcadığınızı kesinlikle fark etmemiştik."

"Baba, yok. I-"

"Sizi hiç ziyaret etmediğimiz için utanıyoruz. stüdyo," dedi annem. "Heath'in sana ve Max'e davranışlarımızdaki eşitsizliğe dikkat çekmesi ne kadar yanlış olduğunu görmemizi sağladı. Biz de öyleydik."

"Geçen hafta seni çocuklara suda ders verirken izledik, canım," diye araya girdi babam. "Orada harikaydın."

"Ve senin için yaptığın videoları gördük. sponsorluk," dedi annem. "Heath bunları bizimle paylaştı. Sen gerçekten yeteneklisin."

Şok içinde ağzım açık kaldı. "Beni suda mı izledin?"

"Neden bize kendini hiç göstermedin, aşkım?" Annem sordu. Sesi yumuşaktı ama tonunda suçlama ve incinmişlik vardı.

"Ya da bize işin nasıl gittiğini anlat," diye araya girdi babam. "Hiç paran yokken bu işe nasıl başladın? Sen

Çalışanlar ve her şey. Bu olağanüstü."

Derin bir nefes aldım ve burnumdan verdim.
Babam aydanlığı - her türlü duygusal konuşmaya
bulduğu zm.

"Dürüst olmak gerekirse, gerçekten
ilgileneceğini düşünmemiştim."

"Bunu nasıl söylersin?" Babam kollarını göğsünde
kavuşturarak araya girdi. "Elbette ne yaptığınızla ilgileniyoruz.
Eğer bunu bilseydik-"

"zgnm baba, ama hiçbir şey fark etmezdi. Sizin için
yoga, alternatif terapiler ve rüzgâr sörfü sadece gerçek
hayattan kaçmak için yaptığım şeylerdi. Bunları asla bir
kariyer olarak görmezsiniz - tüm bu şeylerin beni geride
tuttuğunu düşünürdünüz." Omuz silktim. "zr dilerim, öyle
görünmek istememiştim.
sizi suçluyorum. Ben sadece gerçekleri söylüyorum. Ne zaman
su ya da refahla ilgili bir konu asam beni susturuyorsunuz. Bu
konuda konuşmamayı yıllar önce öğrendim."

"Ah tatlım." Babam sanki benim sözlerim
fiziksel acı çekmesine neden oldu ve kendimi yeniden suçlu
hissettim. " değil," dedim, mutfak masasına uzandım
ve

Elimi onunkinin üzerine koydum. "Anlıyorum, tamam mı?
Benim için en iyisini istiyorsunuz. Size göre bu, yüksek
ğrenim ve bir meslek anlamına geliyor."

"Tek istediğimiz senin mutlu olmandı," dedi annem, en
az babam kadar mutsuz görünüyordu.

"Bunu ben de biliyorum. Ve ikinizin de bunu başarmanın
tek yolunun benim iş gvenceme sahip olmam olduğunu
düşündüğünüzü biliyorum.

Ama bu yol bana göre değil. Yaptığım iş seviyorum ve denize
ihtiyacım var. Benim oksijenim gibi."

"Bunu şimdi görebiliyorum," dedi babam usulca,
parmaklarımı sıkabilmek için elini kaydırarak.

"Artık telefonlarıma cevap verecek misin?" Annem kısık
bir sesle sordu. Sesini hiç bu kadar kendi gibi duymamiştim.

"Elbette anne." Diğer elimle ona doğru uzandım ve elini
kendi elimle kavradım. "Sizi seviyorum ocuklar." I

Annemle babamın yüzlerine baktım. "Sadece biraz boşluğa ihtiyacım vardı, o kadar-"

"Sadece son bir ay değil," dedi annem, sesi biraz yükselmişti. "Yıllardır mesafeliydin. Nedenini şimdi anlıyorum ve tutumlarımızın değişeceğine söz veriyoruz. halimize geri dönmeyeceğiz. Bunun seni ne kadar incittiğini bilmiyordum. Her zaman çok metanetliydin, gerçekten. Bunu neden hiç görmedik bilmiyorum. Sen soğukkanlı ve istikrarlı olansın, Max ise daha çalkantılı ve gergin. Sanırım biz zorlamaya devam edersek senin de Sonunda fikrini değiştirirsin. Seni uzaklaştıranın olduğumuzu gerçekten göremedik."

"Tamam, daha fazla mesafe yok o zaman. Tamam mı anne?"

"Evet, doğru." Annem burnunu çekti ve elimi bir kez daha sıktı. "Baban söylediklerinde ciddiydi - seninle gurur duyuyoruz. Sadece eğitime değer veriyoruz ve bu zor..." diye sözünü kesti ve gözle görülür bir çabayla ağzını kapattı kendini sansürlemek için. "Deneyeceğim, tamam mı?"

"Pekâlâ, çay." Babam elimi bırakıp çaydanlığa doğru koştu. Belli ki adam derin düşüncelere dalmıştı. ve günün anlamlı konuşma sınırı. "Dinleyin, buraya sizinle bir konu hakkında konuşmaya geldim. Başka bir şey daha var," dedim. "Heath hakkında."

"Ah evet," annem babamdan bir fincan çay aldı ve birbirlerine bilmiş bilmiş baktılar. "Peki ya o, aşkım?" Annem Masum bir ses tonunu korumaya çalıştım ama Heath'le aramda bir şeyler olduğunu bildiklerini söyleyebilirdim. şiddetle merak ediyordu - muhtemelen onları son gördüğümde çok fazla belli olmuştu. Bir aşk romanındaki aşırı dramatik bir kadın kahraman gibi kaçıp gitmenin hiçbir faydası olmazdı.

"Bu Verity ile de ilgili. Ebeveynleri hakkında."

Bu annemi şaşırttı. Çayını tekrar masaya bırakırken kaşları havaya kalktı. "Aileleri mi?"

"Şey, evet. Babaları geçen hafta öldü ve ben... şey, ikisi de garip davranıyor."

", babalarının öldüğünü fark etmemiştim. Ne açıdan garip?"

"Sadece... garip. Off."

"Şey, babalarını yeni kaybettiler, canım, yani..."

"Bu keder değil. Ya da en azından benim gördüğüm gibi bir keder değil. Bu çarpık ve... Onlar için endişeleniyorum. Sadece bir şey biliyor musun diye merak ettim. Heath ve Verity, Max'le yatılı okuldayken birçok tatil için buradaydılar. Max'in neden onlarınkine hiç gitmediğini merak ediyorum."

Babam gözlüklerini düzeltirken annem elindeki fincanı yavaşça masaya indirdi ve bir süre fincanın yüzeyine baktı.

Babam sonunda, "Max'in oraya gitmesi söz konusu bile olamaz," dedi.

"Ama neden?"

"Köpeğin o insanlarla kalmasına izin vermezdim," dedi annem, önce babama sonra da bana bakarak.

"Hatırlamayacaksın - o zamanlar sadece dört ya da beş yaşındaydın.

Ama o ilk yaz tatilinde ikizleri eve götürmemizin bir nedeni vardı. Kimse onları almaya gelmedi."

"Ne? Ama-"

"İkizler Max için okulda bir can simidiydi - bunu biliyorduk. Uyum sağlamasına yardımcı oldular - oralar biraz züppe olabiliyor ve Max'in aksanı okula başladığında çok kalındı, ayrıca burslu bir çocuktuk. İkizler onu kanatlarının altına alana kadar ilk dönem biraz zorlandı. Baban ve ben onlara çok minnettardık. Max'i tatil için almaya gittiğimizde ikizlerin ailesi gelmeyince biz de onlarla birlikte bekledik. Sonunda Heath ve Verity bize ebeveynlerinin cep telefonu numaralarını verdiler ama numaralar doğrudan telesekretere düştü. İkizlere kesinlikle doğru telefon numaralarına sahip olup olmadıklarını sordum ama onlar sadece omuz silkti. Bütün dönem boyunca aileleriyle konuşmadıklarını söylediler. O zamanlar okullar biraz daha umursamazdı. Sadece çocukların istiyorlardı. Heath ve Verity onlara yalan söyleyip

trene bineceklerini ama yol paraları olmadığını söylediler."

Gözlerimi kırpıttım ve başımı yavaşça salladım.

Şımarıklığım

Aşırı ilgili ebeveynlerle yetiştirilmek, annemin bana söylediklerini neredeyse anlaşılmaz hale .

"İkisini de eve götürdükten bir hafta sonra nihayet anneleriyle konuştum. O... O kadını tarif edecek kelime bile bulamıyorum."

"Neden? Ne dedi?"

"Güldü. Ona dönemin bittiğini ve çocukların benimle olduğunu söylediğimde güldü. Utanmadı ya da onlar için endişelenmedi, sadece bana her zaman 'randevular konusunda işe yaramaz' olduğunu ve çocukların 'her zaman olduğu gibi küçük pislikler' olmamasını umduğunu söyledi. Onun Sesim kesik kesik geliyordu ve içerideki insanları duyabiliyordum.

arka planda bir çeşit parti gibi. Bir noktada, sanırım sesini bastırmak için elini ahizenin üzerine koydu ve 'Şimdi gerçekten çuvalladık, Giles - Heath ve Verity bir grup kasabalıyla kalıyor' diye bağırdı. Buna tepki olarak bir sürü kahkaha atıldı.

Açıklama. Ne diyeceğimi bilemedim. Babam sonunda onları oraya geri götürdü çünkü büyükannen kalmaya gelecekti ve boş odaya ihtiyacımız vardı."

"Dürüst olmak gerekirse onları orada bırakırken kendimi çok kötü hissettim," dedi babam, hatırladıkça yüzünü buruşturarak. "O kocaman ev

Donuyorduk ve bir anıt mezar gibi hissediyorduk. Anneleri bizi içeri aldı, kan çanağına dönmüş gözleriyle akşamdan kalma oldukları çok belliydi.

içki kokuyordu. Mutfağa gittiğimizde her yer dağınıktı - boş şişeler, sigara izmaritleri, tam bir kaos. Gitmeden önce bana bir çay ikram etti ama sonra evde bulunan tek sıvının dondurucudaki votka olduğunu fark etti. Heath ve Verity mahcup görünüyorlardı. Ne diyeceğimi bilemedim. Heath'in annesi bana kendimi çok kötü hissettirdi. rahatsız edici."

Babam kızardı ve benim ağzım şoktan bir karış açık kaldı. "Lanet olsun baba, sana asıldı mı yoksa

Bir şey mi?"

"Şey, ben-ben-ben..." Düzeltmediği bir kravatı düzeltti. ağzı ince bir çizgi halinde birbirine yapışmış olan anneme bakarken yutkundu.

"O kadın tam bir baş ," diye girdi annem. "Bu kadar şaşırmış görünmeyin, genç bayan. Senin baban bir yakışıklı adam."

Boğazımda yükselen küçük kıkırdamayı bastırdım. Babam artık domates kırmızısıydı. Yirmi yıl önce bile kel, gözlüklü, kazak yelek giyen, dirsekleri yamalı bir adamdı. Kadınların düzenli olarak önerdiği türden bir adam değildi.

"Oradan olabildiğince çabuk çıkmanın en iyisi olacağını düşündüm. Çocuklarda numaramız vardı - onlara herhangi bir sorun olursa bizi arayabileceklerini söyledim. Heath gitmem konusunda kararlıydı. Annesinden o kadar utanmış görünüyordu ki, gitmemin en iyisi olacağını düşündüm. Ne de olsa ikisi de on dört yaşındaydı."

Omuz silkti. "Dürüst olmak gerekirse her zaman pişmanlık ."

"Yani bu yüzden mi diğer tatillerin çoğunu bizimle geçirdiler?"

Annem başını salladı. "Babalarının onları okuldan almaya geldiği bir yaz vardı. Çok çekiciydi. İkizlerin bariz bir şekilde ihmal edilmesine rağmen, okuldaki personel hala ebeveynlerine hayranlık duyuyor gibiydi. Göz alıcı tipler, baban ve benim gibi değiller ve süper sosyetikler. Aristokrasi ya da öyle bir şey. Lord ve Leydi Markham. Cumbria'nın yarısına sahipler, inanır mısınız?

aile parası. İnsanlar bu tür şeylerden . Her neyse, babam o yaz onları eve götürdü ve bir sonraki yaz başlayana kadar onları bir daha görmedik.

dönem. Ama..." Annem durakladı ve yüz ifadesi bir an için öfkeyle gölgelendi, sonra temizledi. "Bunun bir daha asla yaşanmayacağından emin olduk."

"Neden?"

"Zayıflardı, canım," dedi babam sessizce. "Doğru görünmüyorlardı. Heath bizi gördüğünde gülümsemedi. Işık vardı

o çocuğun gözlerini terk etti. Bu doğru değildi."

Yüzümün renginin solduğunu hissettim ve sandalyemde arkama yaslandım. Heath ve Verity'nin hayatının her zaman ayrıcalıklarla dolu olduğunu, istedikleri her şeye sahip olduklarını düşünmüştüm. Yetişkinler olarak dünyanın her yerinde mülklere erişimleri vardı, tüm ailemizi uzaklara götürecek sonsuz fonları vardı. Bunu yapabildikleri için yaptıklarını sanıyordum.

onlar için değışti. Ama o zamanlar ailemin onlar için ne kadar önemli olduğunu anlamaya başlamıştım. Çocukken kendi aileleriyle geçirdikleri bir yazın onları neden endişe verici derecede zayıf bıraktığını, Heath'in gözlerindeki ışığın neden sönükleştğini düşünmek istemiyordum. Sadece göğsüm ağrıyordu.

bunu düşünmek. Ama kesin olan bir şey vardı - onlar Hardcastle'ın desteğı olmadan oraya geri dönmeyeceğim. Elimden gelse yapmazdım.

OceanofPDF.com

Bölüm 20

İnsanlar söz konusu olduğunda

Heath

V'ye kaşlarını çatarak baktım ve direksiyonu biraz daha sıkı kavradım. Fern Hardcastle ve Mia, Yaz'ın minibüsünün arkasından bana el sallarken, Aubrey ve Max bana belli belirsiz Önden gülümseyen Yaz'ın yanında özür dileyen ifadeler. Yaz'ın üzerinde çok tuhaf bir tulum, neredeyse hiç olmayan bir yelek, sarı buklelerini başının üstünde sabitleyen bir bandana ve tabii ki ayağından nadiren çıkan parmak arası terlikler vardı (görünüşe göre Yaz'ın ayaklarının "ayakkabı baskısından kurtulmaya" ya da buna benzer bir saçmalığa ihtiyacı var).

"Bunun sorumlusu sen misin?" Yoldan çekilirken dişlerimi sıkarak kız kardeşime sordum. Eski minibüs arkamızdan zehirli bir duman yayarak ilerledi. Çevreye bu kadar önem verdiğini iddia eden biri için Yaz'ın minibüsü tam bir çevre felaketiydi. Son muayenesinden nasıl geçtiği bir muammaydı. Yerel tamirhanedeki tamircinin Yaz'ın neden olduğu bir hastalığa yakalandığını hayal edebiliyordum. transa geçmiş (onun huzurundaki erkekler için alışılmadık bir durum değil) ve akli melekelerini tam olarak kontrol edemediği tehlikeli bir araca imza atmış. Görünüşe göre artık iş için minibüse ihtiyacı vardı ve yeni bir minibüs almaktansa o hurda yığını kullanmaya devam etmek çevreye daha duyarlıydı. I Bunun Yaz'ın yeni bir minibüsün finansmanı konusunda herhangi bir yardımı kabul etmeyecek kadar gururlu olmasıyla ilgisi olduğundan şüpheleniliyordu. Çok inatçıydı. V ve beni bu acımasız yolculukta takip etmesi bunun bir başka kanıtıydı.

"Gelip son borçlarını ödemek istediklerini söylediler. Saygılar," diye yanıtladı V. "Ne yapmam gerekiyordu? Onlara defolup gitmelerini mi söyleyecektim?"

"Cenaze pazartesiye kadar değil. Yarın evi boşaltıyoruz. Onlara ihtiyacımız yok-"

Verity elini koluma koydu ve beni susturmak için hafifçe sıktı. Biz her zaman Küçüklüğümüzden beri kelimeler olmadan iletişim kurardık. Bana yardımı kabul etmemi, yardıma ihtiyacımız olduğunu söylediğini biliyordum. Yutkundum ve dikiz aynasına baktım. Aubrey devasa bir haritayı açmış, ön koltukta onunla boğuşuyordu. Max haritayı elinden kaptı ve gösterge panelindeki uydu navigasyonu ile programlanmış telefonu işaret etti. Yaz bu alışveriş boyunca sırtıyordu ama babası kaşlarını çatarak ekranı kurcalamaya başlayınca elini çekti. Sonraki yarım saat boyunca onlara birkaç bakış daha attım. Haritaya karşı uydu navigasyonu tartışması devam ediyor gibiydi, her ne kadar konvoy halinde gittiğimiz için ikisine de ihtiyaçları olmasa da, V ve ben oraya nasıl gideceğimizi tam olarak biliyorduk.

Bir keresinde tekrar arkama baktığımda Yaz'a baktım ve Bana gözlerini devirdi - babasının kaçık olduğunu ama onu sevdiğini söyledi. Bu şakayı benimle paylaştı. Omuzlarımdaki gerginliğin bir kısmının boşaldığını hissettim. Belki de Verity haklıydı. Belki de onlara orada ihtiyacım vardı. Ama aşağıda Midemde kimsenin görmesini istemediğim bir çukur vardı. Derinlerde bir yerde hala utanan bir çocuktum, ailemden utanıyordum ve nasıl yaşadıkları, nasıl yaşadığımız hakkındaki gerçeği kimsenin öğrenmemesini şiddetle umuyordum.

Bazı çocuklar yatılı okuldan nefret eder. Verity ve ben kanlı

sevdim. Tanrı İngiltere'deki lüks okulları yedi yaşından itibaren çocukları kabul ettikleri için kutsasın. Düzenli yemekler, temiz çarşaf - bu tür lüksler bizim için bir yenilikti. Yedi yaşındaki diğer çocuklar ilk dönem boyunca geceleri ağlıyorlardı - evlerini özliyorlardı, Ailelerini özliyorlardı. Deli olduklarını düşünürdük. O zamanlar bunu anlayamıyorduk. Ancak kendi ev hayatımızın diğer insanlarınkinden ne kadar farklı olduğunu fark edince anlamaya başladık.

"Sence orada olacak mı?" Fısıldadım ama V'nin beni duyduğunu omuzlarının yükseldiğini gördüğümde anladım.

Kolları ortasına doğru hareket etti, böylece kendini kucaklıyordu.

"Umarım değildir," fısıldadı ve öylece bıraktık.

Bu.

"Pekala, ben-" Fern bir an için sözünü kesti, belli ki Bu şartlar altında söyleyecek doğru şeyi arıyorum.

Aradan beş saat geçmişti ve tüm Hardcastle'lar, Verity ve ben ana evin geniş mutfağında duruyorduk. Bu bir şok olmamalıydı ama yine de mutfağın durumunu tam olarak kavrayamıyordum. Her yüzey şişeler, eski tabaklar ve sigaralarla kaplıydı. Neredeyse gömülmüş mutfak masasının yanındaki siyah çöp torbaları dolup taşıyordu. Mutfak ahşap yüzeyde boş bırakılan tek alan, çürümekte olan birkaç ölü sülün ve bir silah (büyük olasılıkla dolu) içindi yanlarında oturuyor.

Fern boğazını temizledi. "Bir çaydanlık , olur mu? Çay her şeyi daha açık hale getirecektir."

"Kullanılabilir bir su ısıtıcısı, çay poşeti veya kupa olacağından çok şüpheliyim ve buzdolabı da uzun süredir çalışmadığı için Yirmi yıl sonra kesinlikle süt olmayacak," dedim gergin bir sesle.

Fern "Ah," diye cevap verdi ve hepimiz yeniden sessizliğe gömüldük. Yumuşak bir el parmaklarıma dolandı ve Yaz'a baktım. Güzel Yaz'ın bu korku dolu evde, gözlerinde kalbiyle bana bakması neredeyse kaldırılamayacak kadar fazlaydı.

Sonra havlamalar başladı. Hardcastle'larla birlikte minibüste yolculuk yapan Max'in Alsatian cinsi köpeği Roger çılgına dönmüştü. Max'in yanından fırladı, mutfak masasına doğru koşarken yol boyunca havladı. Birkaç saniye sonra Havlamayı kesti ama dikkatini masanın altındaki zemine sabitledi. İşte o zaman duyduk, bu korkunç, dehşete düşmüş, alçak inleme sesini. Masaya ilk yaklaşan Mia'ydı ve Max hemen peşinde onu tutmaya çalışıyordu. Ama onu silkip masanın altındaki Roger'ın yanına eğildi ve onun şok olmuş soluğunu duyduk

daha fazla inleme eşlik etti. Yumuşak, cesaretlendirici sesler çıkarmaya başladı. Roger sızlanmaya başladı ve sonunda küçük kahverengi ve beyaz (eski çamurla kaplanmadan önce beyaz olması gereken) bir spaniel ortaya çıktı. O bir Topallıyordu ve o kadar zayıftı ki kürkünün altından göğüs kafesi görünüyordu. Mia'nın etrafından dolandı ve Roger'ın yanına gitti. İki köpek burunlarını birbirine değdirdi ve bir süre koklaştıktan sonra küçük köpeğin kuyruğu yarım ağızla sallandı ve sonra tekrar masanın altına doğru geri çekildi.

Birden oda çok sıcak gelmeye başladı. Sonbahardı, lanet evin ısıtması yoktu (yaşlı piç ölmeden önce bile hiç olmamıştı) ama terliyordum. Bir yumru yerleşmişti Boğazımda düğümlendi ve ne kadar yutkunsam da temizleyemedim. Bacaklarım beni tutamama tehlikesiyle karşı karşıyaymış gibi tuhaf hissettirdi ve sendeleyerek geri çekildim. Herkesin dikkati masanın altındaki köpekten bana yöneldi. Kendimi köşeye sıkışmış hissettim. Bu mutfak, bu ev, her şey çok fazlaydı. Sanki beynim aşırı yükleniyordu ve o zavallı köpeğin beni uçurumun kenarına getirdi.

"Burada kalamam," dediğimi duydum tanımadığım cılız bir sesle. "Üzgünüm, V."

Lanet koridor o kadar büyük ve o kadar pislik doluydu ki, başaramayacağımı düşündüm, ancak dışarı çıktım ve ön kapıyı arkamdan çarparak kapattım, bunun anılarıma açılan kapıyı da kapatacağını umuyordum. Fakat hiçbir şey bunu yapamazdı. Her ne kadar unutmak istesem de asla unutbiliyordum. Bu farkındalık dalgasına durdurulamaz bir mide bulantısı eşlik etti ve Verity'nin daha önce bana zorla içirdiği kahve ve Wagon Wheel'i kaybettim. Sabah, büyümüş gül çalılarının içine.

Sırtımda sıcak elini hissetmeden önce onun orada olduğunu biliyordum. Bu iyi hissetme duygusu mide bulantısı ve acıyla noktalandı ve görüşüm yeniden odaklanmaya başladı. Her iki elim de duvardaki ağırlığımı destekliyordu ve o sırtımı okşarken başım ellerimin arasında asılı duruyordu,

"Her şey girecek" gibi güvenceler mırıldanarak. Bunu da atlatacağsın. Hepimiz senin için buradayız."

Ancak panik atağımı en çok kesen şey, "Seni terk etmeyeceğim" şeklindeki basit ifadeydi.

Duvardan elini çekti ve bana biraz yer verip bir şişe su uzattı. Suyu aldım ve küçük bir yudum içmeden önce ağzımı çalkalayıp tükürmek için suyu kullandım.

"Sanırım Wagon Wheel tehlikeli bir şeydi," diye mırıldandım, yanaklarımın ısındığını hissederek, ki bu benim için neredeyse duyulmamış bir .

O yeşil-kahverengi gözler bana baktı ve başını salladı. "Evet, tek tük tehlikeli şeyler alabileceğinizi duymuştum. Bu yüzden Curly Wurries'e sadık kalıyorum."

Ve böylece, tüm bu pisliğe, pisliğe ve acıya rağmen, on yıllardır hissetmediğim kadar berbat hissetmeme rağmen ve tüm bu durumun akut utancına rağmen gülümsedim.

Bölüm 21

Yakıp kül edin.

Yaz

Kuzey yolculuğu yaklaşık altı saat sürmüştü. Bu süre zarfında hepimiz Markham ailesi hakkındaki bilgilerimizi bir araya getirmeye karar vermiştik. Ailemin zaten bildiklerinin dışında

Max'in tek bildiği, ikizlerin ailelerinden nefret ettikleri ve buraya geri dönmekten nefret ettikleriydi. Markham'lar Tarihle, parayla ve toprakla (daha da fazla para getiren) dolu, ciddi anlamda eski aristokrat ailelerden biri. Görünüşe göre Yorkshire'da bir köprü varmış.

İnsanlar karşıya geçmek için Markham ailesine para ödemek zorunda.

İkizler anne ve babalarından hiç söz etmemiş olsalar da Heath ve Verity büyükanne ve büyükbabalarından sevgiyle bahsederlerdi. Ne yazık ki iki set de ölmüştü. Anne bana yıllar önce Max ve ikizleri yaz için almaya gittiğimizde yaşadığımız bir olayı hatırlattı. Oraya vardığımızda Verity ağlıyordu, bu gerçekten alışılmadık bir durumdu - normalde ikisi de bizi gördükleri için çok mutlu olurlardı - ama Heath öfke içindeydi. O gün söylediklerini çok net hatırlıyordum, Çoğunlukla da küfürler yüzünden - yedi yaşındayken pek duymadığım bir şeydi bu. Aslında, belki de ilk kez yüksek sesle küfür duyuyordum ve Heath her zaman çok çekici olduğu, her zaman doğru şeyi doğru şekilde söylediği için daha da şok ediciydi - ama o zaman değil.

Verity hıçkırığa hıçkırığa ağlayarak onun yanına yığıldığında "Lanet olası kaltak!" diye bağırmış ve kolunu onun boynuna dolamıştı.

onu kaldırın. "Neler olup bittiğini bilmeyi hak ediyorduk." Heath

onu çevirirken Verity, "Büyükanne," diye inledi. göğsüne bastırdı ve onunla konuşan öğretmene siktirip gitmesini söyledi. Yedi yaşındaki zihnimde, bir öğretmene f-kelimesini söylemek pervasızlığın zirvesiydi. Bunu yapamazdım.

inanamadım. Annem ve Max ikizleri teselli etmeye giderken babam ben daha fazla bir şey duyamadan beni uzaklaştırdı.

"Cenazesine gitmediler mi?" O günle ilgili hafızamı tazeledikten sonra anneme sordum. Arkada annemle Mia'nın arasında oturuyordum. Anneme baktım ve başını sallayarak dudaklarını birbirine bastırdı. Konuştuğunda sesi öfke doluydu.

"Ebeveynler bir öğretmenin onlara anlatmasına izin verdi. Bir öğretmene. Bunu yapmak için bizzat kendileri bile gelmedi. Ve o zavallı çocuklar - büyükannelerine hiç veda edemediler. Verity'nin bana anlattığına göre ona yakındı. Dönemin yarısında ölmüştü ve cenaze töreni onlar olmadan yapıldı."

", " diye fısıldadı Mia. "Neden aileleri onlara söylemedi ki?"

"O hayvanlar sadece kendileriyle ilgileniyorlardı." Babam söze girdi, sesi hırçındı ve elleri direksiyonu biraz daha sıktı. "'Okullarını bölmenin bir anlamı yok' öğretmenlerin onlar için bulduğu bahaneydi."

"İkisi arasında beni en çok endişelendiren Heath oldu," dedi annem pencereden dışarı bakarken. "Verity ağladı, ona sarılmama izin verdi, büyükannesi hakkında konuştu - Görünüşe göre mor renkli saçları vardı ve onlara çantasında taşıdığı küçük bezeler yapıyordu. Heath hiç ağlamadı. Kız kardeşine yakın durdu, iyi olduğundan emin oldu, yemek yediğinden emin oldu, yatağının yanında yerde uyudu - ben onu bulup yerine bir karyola kurana kadar. Ama ilk günkü o öfke sonra eski haline döndü - sevimli, kibar, sanki hiçbir sorun yokmuş gibi. Ama ben doğru olmadığını söyleyebilirdi. Kimsenin bakmadığını düşündüğünde, gülümsemesi ve yumruklarını öyle sıkardı ki parmak eklemleri bembeyaz olurdu. Zavallı aşk."

O sabah Markham malikanesine vardığımızda buradan nefret ettiğimi hemen anlamıştım. Daha biz

ön kapıya ulaştığımızda, yarım mil uzunluğundaki ürkütücü araba yoluna katlanmak zorunda kalmıştık. Evin kendisi ancak biz ondan neredeyse vazgeçtikten sonra görüldü. Sonra, büyük çitlerin arasından devasa bir taş canavar belirdi. Sanki Kötü bir Gotik romandan fırlamış gibi, bir çocukluk evi değil. "V

bana babasının bahçıvanlara ama yaşlı herif yıllardır kimsenin eve girmesine izin vermemişti." Max eve yaklaşırken şöyle dedi. "Kim bilir ne durumdadır."

"Anneleri nerede?" Arka koltuktan sordum. "İspanya" demişti sanırım V. Gerçi emin değildi.

V'nin umduğu yer orasıymış gibi . Orada da çok fazla sevgi kaybı olduğunu sanmıyorum."

Şimdi Heath'in yanında, bu canavar gibi evin dışında dururken, buraya dönmek zorunda verdiği endişeyle kusmuşken, annesinin burada olmamasına da seviniyordum - Heath'in anne babasını düşünmek bile beni öldüresiye korkutuyordu. Heath'in yüzü kül rengiydi ve gözleri hâlâ biraz vahşi görünüyordu, ama zoraki gülümsemesi göğsümdeki sıkışıklığı biraz hafifletti. Heath'in ellerine baktım ve eminim ki tıpkı annem gibi

Çocukluğundan kalma elleri sıkı yumruklar halindeydi. Kısa gülümsemesi beni cesaretlendirdi ve daha küçük olan elimle bana en yakın olan yumruğu kapattım. Dokunuşumla kaslarının gevşediğini ve parmaklarının açılmasına izin verdiğini hissetmeden önce bir an için sıktı. Elimi hareket ettirdim, böylece avuç avuçaydık ve parmaklarımı onunkilerin arasından geçirdim. Elimi neredeyse acı verici bir şekilde sıkmadan önce tereddüt etti, sanki gereken bir tür can simidiymişim gibi. Başını salladı, sonra bana zayıf bir gülümseme daha verdi.

"Aile yığınınını nasıl buldun o zaman?" diye sordu boğazını temizledikten sonra. Onu duvardan ve evden uzaklaştırdım. Ön kapıdan uzaklaştıkça üzerindeki gerginliğin azaldığını hissedebiliyordum.

"Ondan öfkeyle nefret ediyorum ve bence onu yakıp kül etmelisiniz."

Heath'in kaşları havaya kalktı ve küçük, şaşkın bir kahkaha attı.

"Tamam, gerçekten nasıl hissettiğini söyle."

Ona gülümsedim. "Gülümseyeceğim." Yanımızdaki çakılda bir çıtırtı duyuldu ve ikimiz de aşağıya bakınca az önceki zavallı görünümlü köpeği gördük - kocaman gözleri Heath'e ve küçük bir inilti çıkardı. Heath'in elini tutarak Heath'in eline uzandım ve elimi uzatarak bana gelmesini sağladım. Bir süre parmaklarımı kokladıktan sonra başını okşamama izin verdi, ama Heath çömeldiğinde inledi ve ondan uzaklaştı.

"Babamın av köpeklerinden biri olacak. Çalışan bir cocker dişisine benziyor."

"Neden kimse size burada bir köpek olduğunu söylemedi?" "Zeminci saklanırken geldi. Muhtemelen bunun çoğunu yaptı - yani saklanmayı." Elini köpekten çekti, çünkü köpek açıkça ondan korktu ve iç çekti. "Biliyor musun, RSPCA bir keresinde babamın bütün köpeklerini almaya gelmişti. Biri onu ihbar etmiş. I

o köpekleri severdi. Odamızın yanındaki kulübede uyuyorlardı. V ve ben onları götürmelerini izledik. V ağlıyordu, ama ben sevinmişim - o köpekleri götürölmelerine sevinecek kadar çok seviyordum." İçi boş bir kahkaha attı. "Komik, değil mi? Annem ve babam bazı köpeklere bakacak kadar iyi görölmüyorlardı ama iş insanlara gelince..."

Sözünü kesti ve boğazımın düğümlendiğini hissettim.

"Bunun komik olduğunu düşünmüyorum," dedim ona, sesim duygusallıktan pürüzlüydü.

"Hayır, sanırım değil," diye fısıldadı, gözlerini bahçeye dikerek. Gözyaşlarımanın biriktiğini ve boğazımda bir yumru oluştuğunu hissedebiliyordum. Heath ve Verity'nin küçüklük görüntüleri

Kendileri geride bırakılırken köpeklerinin götürölüşünü izleyen çocuklar bana saldırdı. Yüzümü Heath'in göğsüne gömdüm ve gömleğinin içinde ağlamaya başladım, kolumu sırtına dolamak için elimi onunkinden ayırdım. O da

Bir an durakladı, derin ve ürpertici bir nefes ve sonra beni kollarına sardı.

"Tanrım, Midge," dedi başımın üstündeki saçlarıma doğru. "Seni üzmemek istememiştin, aşkım. Özür dilerim."

"Benden özür dileme," diye elimden geldiğince bağırdım, sesim göğsünde boğuklaşıyor ve gözyaşları yüzümden aşağı akıyordu. "Ve istersem ağlarım."

İç çekti. "Bana acıma Yaz. Artık tamamen büyüdüm - artık çocuk değilim."

"Mesele acımak değil. Ben öfkeliyim. Bunlar kızgın gözyaşları." "Kızmanın bir anlamı yok. O artık öldü ve Annem de öyle olabilir."

Bu yorumun ne anlama geldiğini sormak için onu sıkıştırmadım.

Evde annesinden hiç iz yoktu. Annem ve babam bana Markham'ların ikizler ergenlik çağındayken boşandıklarını söylemişlerdi. Annesinin resimlerini görmüştüm. Çok güzel bir . Babasının bir ilaç şirketi vardı, onu mega zenginlerden biri yaptı. Daha sonra Heath'in babasıyla evlenmiş, bu da ona büyük servetinin üzerine bir unvan kazandırmıştı. Ama belki de bu anıt mezar gibi binada sıkışıp kalmak onun gibi biri için fazla daraltıcıydı. Boşandıktan sonra

Görünüşe göre dünyayı gezmiş, zengin ve ünlülerle takılmış.

Geriye dönüp baktığımda, onu daha önce Fransa'nın güneyinde Markham ailesinin mülkünde kaldığımız zamanlardan birinde şahsen gördüğümü fark ettim. O zamanlar

O sırada on yaşlarındaydım. Alt katta bir gürültü duyduğumda gecenin bir yarısıydı, ardından vahşi kahkahalar beni uyandırdı. Tırabzanların arasından bakmak için koridora çıktığımda Heath'in bir kadının üzerine çömelmiş olduğunu gördüm.

yere yayılmış, yanında kırık bir lamba duruyordu. "Felicity,

burada ne yapıyorsun?" Heath söyledi. Onun Sesi tuhaf geliyordu - normalde olduğu gibi yumuşak ve nazik değildi.

Sesi sert ve sinirli, hatta kızgın geliyordu. Elbisesi parlak ve dardı, çok çok zayıftı ve parlak kırmızı giyiyordu.

Ruj. Hayatımda gördüğüm en göz alıcı insanlardan biriydi.

"Heathy Beefy," diye mırıldanarak şarkı söyledi. "Nasıl bu kadar büyüdün, sevgilim?" Heath kolunu onun sırtına doladı ve onu ayağa kaldırdı. Kadın ayaklarının üzerinde yalpaladı. "Oğlum, de küçülmüş. Hadi bir şeyler içelim. Kız kardeşin nerede? Verity!"

"Şşşt! Saat sabahın ikisi. Verity uyuyor ve diğer herkes de öyle."

"Psht, kendi evimde istersem bağırabilirim." "Aslında, artık benim evim. Yoksa unuttun mu?"

Yine o vahşi kahkaha vardı.

yan tarafa savruldu ve kumlu sarı saçları göz alıcı dalgalar halinde sırtından aşağıya dökülürken başını geriye attı.

Gülme krizinden kurtulduğunda "Siktir git," diye tükürdü. "Sen her zaman küçük bir pisliktin. Şimdi o kadar küçük değilsin, ama aynı eğlence süngeri tavrı. Sen ve kız kardeşin, hayatımdaki tüm neşeyi sülük gibi emiyorsunuz. Şimdi bana biraz şampanya getir, sülük." Heath'in etrafından dolanmak için yana kaydı, ama sonunda merdivenlerin dibine buruşuk bir yığın halinde düştü. Heath hızla hareket ederek onu elbisesinin arkasından yakaladı ve ayağa kaldırdı.

"Burada uyuyabilirsin ama sabah dışarıdasın. Bu bok da yanında kalsın." El çantasını ona doğru itti. "Burada çocuklar var, Tanrı aşkına."

Kusmadan önce güzel yüzü bir an için soldu. Heath yoldan çekilecek kadar hızlı değildi, ve kız adamın üzerine kustu. Onu koridordan boş odalardan birine doğru sürüklerken çok öfkeli görünüyordu, kahkahaları geniş alanda yankılanıyordu. Heath'in ayak seslerini tekrar duyduğumda yatak odama geri koştum - annesini gördüğümü bilmesini istemiyordum (o yaşta bile Heath'in bu değişik tokuşa tanık olmak istemeyeceğini anlayacak kadar akıllıydım). Ertesi sabah annem beni erkenden uyandırdı. Ayrılmamız gerekmiyordu.

ama o toparlandı ve biz daha kahvaltı bile yapamadan kapıdan çıktık. Boş odanın kapısı kapalı kaldı ve biz çıkarken herkes patlamamış bir bombaymış gibi ona bakıp durdu. Koridorda kırık lambadan ya da kusmuktan eser yoktu ve Heath yeniden normal Heath olmaya başlamıştı. Verity ayağa kalktığıında, onu olabildiğince çabuk evden dışarı çıkardı. Verity'yi havaalanına götürdük ve Heath'i villanın kapısında kollarını göğsünde kavuşturmuş, asık suratlı bir halde bıraktık.

Daha sonra bizi havaalanında karşıladığında kimse ona bir şey sormadı. Annem sadece uzanıp elini sıktı, kahvaltı edip etmediğini sordu ve sonra çantasından hafifçe ezilmiş peynirli bir sandviç verdi, o da reddedemeyecek kadar kibardı.

Köpekten gelen küçük bir mırıltı ve ön kapıdan gelen bir hareket beni şimdiki zamana geri çekti.

Heath'in yüzüne bakmak için biraz geri çekilerek, "Sanırım beslenmeye ihtiyacı var," dedim. "Hadi gidip bir yerde yemek yiyelim. Bir plan yapıp köpekleri besleyebiliriz. Orada yenebilecek pek bir şey olduğunu sanmıyorum."

"Aslında hiç olmadı," diye mırıldandı Heath, diğerlerinin yanına dönerken elimi sıktı.

Bölüm 22

Yatağa bile sığmıyorsun.

Yaz

Öğle yemeği için köyün barına gittik ve köpeklerle birlikte dışarıda oturduk. Winnie'ye (taktığı tasmada adı yazıyordu) Roger'ın mamasından bir kase verildi ve ben de Max'in sosislerini, onun tiksintisine rağmen, masanın altında her iki köpeğe de yedirdim. Yine de onlara mantarlı risotto yediremedim - cimri ne bekliyordu ki? Heath ve Verity öğle yemeğinde sessizdi, ancak aralarında bizim dahil olmadığımız bir tür ikili konuşma geçiyor gibiydi. Bazen bu şekilde

iletişim biraz ürkütücüydü. Babam Heath'in sırtını birkaç kez sıvazladı ve ona bir bira ısmarladı - aile evinizin kenarına kusmak için en iyi tedavinin bu olduğunu düşünmezdim, ama babamın kitabında bir bardak bira her şeyi çözebileceğini söyledi. Annem ikisinin de üzerine titriyor, cenaze işlerine nasıl yardımcı olabileceğimizi soruyordu - anlaşılan cenaze işleri müdürleri her şeyi halletmişlerdi. Ortam ağırlaştığında her zaman şeyi yaptım - hafifletmeye çalışmak için etrafta dolandım.

"Vay canına. Bu kötü, gerçekten kötü Max," dedim avucunu incelerken uğursuz bir sesle. O ve Verity LSE'nin teklifini tartışırken, teklifi alıp almayacaklarını bildirmek için avucunu okumayı teklif etmiştim. Garip bir şekilde, kardeşim

Alternatif repertuarımın tamamen onun çıkarı için uydurulmuş tek unsuru olmasına rağmen, aslında bu şeylere inanıyordu. Bir keresinde kötü bir inşaat firması hakkında doğru tahminde bulunmuştum ve şimdi o da bunun müptelasıydı.

"Ne?" diye sordu paniklemiş bir sesle. "O boktan Yurgen yine mi alacak?"

"Hayır, hayır. İşi alacaksın, sadece..." Sözümü kestim ve sandalyesinde öne doğru bana doğru eğildi. "Ne?"

"Şuradaki çizgi. Görüyor musun?"

"Evet?" Şimdi herkes Max'in avucuna için öne doğru eğiliyordu.

"Şey, gerçekten derin ve uzun. Korkarım bu senin tam bir uyuşuk olduğun anlamına geliyor."

"Ne?"

"Bir mankafa. Bir pounddan birkaç peni eksik. Burası mankafa hattı."

Elini çekti ve kaşlarını çatarak bana , daha önce somurtkan olan ikizler de dahil olmak üzere tüm masa gülmeye başladı. "Çok sinir bozucusun," diye tersledi Max, sonra anneme döndü. "Anne, ona söyle, ben bir teklif için endişelenirken benimle alay etmesin."

Annem, ", saf bir aptal olman benim suçum değil," dedi ve ben de başımı salladım.

"Mankafa çizgisi yalan söylemez, Max. Bunu sana söylemekten nefret ediyorum ama bir süredir biliyordum."

Heath gülümseyerek, "Evet, dostum," dedi. "Hepimizin var."

Yine de geri dönerken Heath'in ruh halinin karardığını hissedebiliyordum, omuzlarındaki gerginliğin geri döndüğünü görebiliyordum. Eve döndüğümüzde hem o hem de Verity solgun görünüyordu ve alışılmadık derecede sessizdiler.

Winnie, sosislerden sonra,

Onu kucağıma kadar bana güvendi, kollarımda inledi - köpek bile oraya geri dönmek istemedi.

İçimi bir hayal kırıklığı dalgası kapladı. Bu adil değildi. Bu evde gerçek bir travma vardı. İkizler bunu yaşamak zorunda kalmamalıydı. Bu yüzden, araçlardan inip ön kapıya doğru yürümeye başladıktan sonra, yolda durdum ve Heath'in kolundan tutarak onu da durdurdum.

"Doğru, bu delilik," diye . Diğer herkes bana bakmak için durdu.

"Kaçık ne demek?" Mia sordu.

"Siz ikiniz," diye Heath ve Verity'yi işaret ettim, "Tanrı'dan daha çok paranız var, mi?" Görünüşe göre ikizlere büyükbabalarının neredeyse tüm parası miras olarak kalmıştı.

on sekiz yaşında eriştiler. Büyükanne ve büyükbabaların neden kendi çocuklarını atlamak isteyebileceklerini anlayabiliyordum. Verity gözlerini devirdi ve Heath küçük bir

Gülü

mse. Kaşlarımı kaldırdığımda Heath, "Doğru," dedi. "İkinizin de o cehenneme geri dönmenize izin vermeyi reddediyorum.

Delik, manky bir porsuk için uygun değil. Tüm bu saçmalıklarla ilgilenecek pek çok şirket var. Evi soyup soğana çevirecek birini bulun. Orada ihtiyacınız olan hiçbir şey yok."

"Değerli şeyler olabilir canım," dedi babam. Başımı salladım.

"Belki vardır, belki yoktur, ama gerçek şu ki Heath ve Verity'nin daha fazla paraya ihtiyacı yok. O evle, o insanlarla ilgili herhangi bir para isteyeceklerinden bile şüpheliyim." Onlara ebeveyn demeyi reddettim.

Şimdiye kadar onlar hakkında gördüğüm ya da duyduğum hiçbir şey bu unvanı hak sağlamadı.

"Parayı istemiyoruz," Verity'nin sesi öfkemi böldü ve şaşkınlıkla irkildim - geldiğimizden beri gerçekten konuşmamıştı. "En azından kendimiz için."

"V ve ben evi, imkanları kısıtlı çocuklar için inzivalar düzenleyen bir hayır kurumuna bağışladık. İçindeki eşyalar satmak ve gelirini de onlara bağışlamak için topluyoruz. Eğer bunu yapmazsak, o kadar çok şey elde edemeyebiliriz. para."

Birkaç adım öne çıktım, Winnie'yi nazikçe Mia Heath'e döndü ve elini tutup sıktı.

"O lanet eve bir daha asla geri dönmeyeceksin," dedim, sesim yumuşak ama kararlıydı.

"Yaz-" Verity başladı ama ben onun kestim.

"İkiniz de değilsiniz, değil mi? Ev temizleyicilerinin çalacağı bir şey olup olmadığını kontrol edebiliriz. Biz - Hardcastles - geri dönecek. Siz ikiniz ." I

Heath'in elini bir kez daha sıktım, o da parmaklarını benimkilere doladı, bunu cesaret verici bir işaret olarak algıladım.

"İhtiyacımız olan-" Heath öyle dedi ama Verity elini onun diğer koluna koyunca durdu.

"Hadi kulübeye gidelim, Heathy. Önemsemiğimiz her şey orada olacaktır. Orayı temizleme zahmetine girdiklerini hiç sanmıyorum."

"Verity ben-"

"Bırak yardım etsinler," diye fısıldadı.

Heath kız kardeşinin yüzünü taradı. İcini kısa bir süre başını sallamadan önce aralarında konuşulmamış bir konuşma daha geçti.

"Tamam, siz her zamanki gibi fatura konusunda tartışırken, ben de bu işi yapacak firmaların numaralarına baktım - aslında bugün gelmesi için bir tanesine rezervasyon yaptırmış bile olabilirim..." I

büyük bir minibüs ve ardından bir kamyonet garaj yolunda gümbür gümbür ilerlemeye başladı. Mükemmel zamanlama.

Heath gözlerini kırıştırdı ve herkesin ağzı bir karış açık kaldı. "Ben... şey-"

"Tanrım, Midge," dedi Max. "Ne zamandan beri bu kadar düzenli oldun?"

Sadece gözlerimi devirdim - gençliğimden beri kendi işimi yürüttüğümü belirtmeye hevesli değildim. Bu konuya daha sonra girebiliriz.

Heath

Küçük yatağın altından yırtık pırtık kutuyu çıkardım ve ağırlığının altında gıcırdayıp itiraz eden şiltenin üzerine ağır ağır önce doğruldum. Birkaç yay kıcıma battı ve artık bu işkence aletinin üzerinde uyumak zorunda olmadığım için Tanrı'ya şükrettim.

"Burada kalamam," diye fısıldadı Verity ve kutunun üzerinden başımı kaldırıp ona baktım. Her zamanki gibi sakindi.

Karşımda kendi ince, gıcırtılı kâbus yatağında yatıyordu. Elleri kucağında büyükannemizin broşunu tutuyordu ve parmak eklemleri bembeyazdı. "Almam gereken tek şey bu.

Düşündüm ki..." diye devam etti ve gözlerini yavaşça kapattı. "Buraya dönmenin yardımcı olacağını düşünmüştüm ama sen haklıydın - bunu ait olduğu yerde, geçmişte bırakmalıyız."

Başımı salladım. "o kadar kolay olduğundan emin değilim." "Ama dedin ki-"

"Ne dediğimi biliyorum ama belki de haklıydın. Belki de son bir kez daha geri dönmeliydik. Oğlunu gömmeyi büyükanneme borçluyuz."

Bana küçük, hüzünlü bir gülümseme verdi, broşu kazağına iliştirdi ve sonra ayağa kalktı. "Büyükannem de buraya dönmemizi istemezdi." Omzumu sıktı. "Ve o oğlundan en az bizim kadar nefret ediyordu."

O döşeme tahtaları V'nin ayaklarının altında gıcırdadı, beni otuz yıl geriye götürdü. Kutunun üstündeki tozu fırçaladım ve kapağı kaldırdım. Kendimin daha küçük, çok daha zayıf versiyonu bana baktı. Sınıf fotoğrafımızda Max'in yanında duruyordum - onun yüzü huysuz, benimki gülümsüyordu, tüm fotoğraflarımızda olduğu gibi. Max o okula geldiğinde kendini yabancı hissediyordu, ve düzenli yemek yiyebileceğim, temiz kıyafetler giyebileceğim ve bir yatakta uyuyabileceğim bir yerde olduğum için gülünç bir şekilde minnettar oldum düzgün bir şilte ile. Kutuyu yere attım ve ayaklarım hala yan tarafta yerde olacak şekilde yatağa uzandım ve gözlerimi kapattım.

"Heath?"

Yaz'ın yumuşak sesi bilinçaltıma süzüldü ve kaşlarımı çattım. Rüyamda tekrar barakada yaşadığımı, yayları sırtıma batan o yatakta uyuduğumu görüyordum. Verity'yle giydiğimiz çok sayıda palto ve kazağa rağmen kemiklerime kadar işlediğini hissettiğim soğuğu hatırlayarak titredim. Yatağın yanımda alçaldığını ve sıcak bir bedenin benimkine dayandığını hissettim. Küçük bir el

Göğsümde yatan parmaklarımın etrafına dolandı ve onları sıktı. Sanki bir sakinlik ve rahatlama dalgası gibiydi. Sadece onun yanımda olması bile üzerime çöktü - sanki kabul edilmemiş bir acı ortadan kalkmış gibi.

"Bir süredir buradasın," dedi göğsüme doğru, kolumu ona dolamak ve onu daha da içime çekmek için yer değiştirdiğimde. "Biraz endişelenmeye başlamıştık."

"Uyuyakalmış olmalıyım," dedim, sesim boğuk çıkıyordu. "Son zamanlarda pek uyuyamıyorum."

"Eminim." Uzun bir duraklama oldu. Tahta tavandaki örümcek ağlarına baktım, arduvazdan esinti onları bir o yana bir bu yana savuruyordu.

"Heath, neden bir barakadayız?" Yaz sordu ve ben de şaşkın bir kahkaha .

"Hepiniz bizim tamamen deli olduğumuzu düşünüyor olmalısınız. Üzgünüm, bazen Verity ve ben bunu unutuyoruz... Diğer insanların sadece bilmediğini unutuyoruz. Diğer insanlarla iletişim kuramadığımızı.

birbirimize yaptığımız gibi dış dünyaya da yapmalıyız."

"Biliyorum," dedi Yaz, tuhaf ikizliği kabul ediyor ama bundan rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. Diğer kadınlar öyleydi. Son düzgün kız arkadaşım Verity'nin yanında olmayı hiç istememişti - ilişkimizin yürümemesinin nedenlerinden biri ama tek nedeni bu değildi. Bir başka neden de yanıma yaklaşmış, kulağıma usulca konuşuyordu. "Ama anlamak isteriz ki

"

İçimi çektim, Yaz'la birlikte göğsüm nefesimle birlikte yükseliyordu. "Burası bizim odamız."

"Ne?" Yaz yan yatacak şekilde yer değiştirdi. ve yüzümü görebiliyordu. Şaşkınlıkla kaşlarını çatıyordu. "İn gibi bir şey mi?"

Başımı salladım. "Hayır, sığınak gibi değil. Yaşadığımız yer gibi."

Onu şok ettiğimin tek işareti hızlı bir nefes alış verişiydi - bu ve öfkenin girdaplı derinlikleri Kahverengi gözlerindeki yeşil benekleri vurgulayarak.

"Ne demek istiyorsun sen?" diye tersledi. Garipti ama Yaz'ın öfkesi azalıyor gibi görünüyordu ve Kendi ateşimi söndüren serin bir su dalgası gibiydi, içimin derinliklerinde daha önce hiç görmediğim bir şeyi iyileştiriyordu.

kırıldığını kabul etti. Bunun bir nedeni de Yaz'ın her zaman çok sakin, çok huzurlu görünmesiydi. "Zen" onun koyarak. Bırakırdı dünya kendi işini yapsın, o da kendi işini yapardı. Bu yüzden, onun benim ihmal edilmiş çocukluğuma duyduğu haklı öfke, bir şekilde benim çocukluğum için yatıştırıcı bir merhem gibiydi.

"Yani, burası V ve benim uyuduğumuz yer. Burası bizim odamızdı."

"Peki ya hemen yan taraftaki lanet olası malikane?"

Omuz silktim. "Partilerinden birinde bir olay oldu: çok parti veriyorlardı. Ben... Artık evde kalmamızın güvenli olmadığını düşündüm."

"Ne tür bir olay?" Yaz sordu, sesi dikkatli ve endişeliydi.

"Biz uyurken herifin biri odamıza daldı, içki ve sigara kokuyordu. Verity'nin yatağındaki yorganı kaptı, ben de hokey sopasıyla kafasına vurdum. Bana elinin tersiyle vurdu ama ben bir şekilde hokey sopasını elimde tutmayı başardım ve adam Verity'ye tekrar saldırdığında sopayı kasıklarına indirdim. O zaman yere düştü, uluyordu ve biz de yatak odasından dışarı koştuk.

merdivenlerden ve arka kapıdan çıktı. Parti hâlâ ediyordu.

Korkmuştuk, gözüm şişmişti ve saklanmak istiyorduk. Ama yağmur yağmaya başladı ve biz de

Babamın beagle sürüsünü tuttuğu kulübe. Ekipmanlar için köpeklerden ayrı bir alan vardı ve biz de oraya yerleştik. Ertesi gün orada yaşayacağımıza karar verdim. Yatakları evden aşağıya taşıdık. Kimse fark etmedi. Annem ve babam baygındı."

"Lütfen, lütfen bana ailenin ertesi gün polisi söyle."

Yaz'ın sesi öfkeyle titriyordu

Şimdi. Olanlar hakkında çok fazla şey söylediğim için pişmanlık duymaya başlamıştım. Çocukluk anılarım çok . Bunu Yaz'a yüklemek istemiyordum ve onun bana acımasını gerçekten istemiyordum.

Omuz silktim. "Ailem bu şekilde çalışmıyordu." "Ve senin kulübeye taşınmana izin mi verdiler?" inançsızlık içinde yükseldi.

"Babam ayaklarının altında olmamızı istemiyordu ve Felicity de sadece arkadaşlarıyla takılmak istiyordu. Etrafta birkaç çocuk olması onun partilerinin eğlencesini kaçıırıyordu. atmak istedim."

Annemin bir başka partisinin anısı beynimde canlanınca ürperdim. V ve ben acıkmıştık. Daha önce bir sandviçle mutfaktan kovulmuştuk ama o öğle yemeğindeydi ve akşamın geç saatleriydi. Hiç nakit paramız yoktu ve bu annemin kredi kartlarından birini kapmayı başarmamdan önceydi; üstelik, Köy dükkânı dört mil uzaktaydı. Ana evden müzik sesi geliyordu, bu da içeri girmememiz gerektiğinin kesin bir göstergesiydi, ama Verity üşütmüştü - ve dokuz yaşındayken bile hasta olduğunuzda yemek yemeniz gerektiğini bilirdim. Bu yüzden buzdolabından bir şeyler almak için yan kapıdan gizlice mutfığa girdim.

Bu, bir parti sırasında eve girmeye çalıştığım son seferdi.

Dokuz yaşındaki hiçbir çocuk kızgın annesini görmemeli mutfak tezgahının önünde bir yabancıyla öpüşüyordu. Diğer iki yabancının mutfak masasında öpüştüğü gerçeğinden bahsetmiyorum bile.

Her yer içki ve sigara kokuyordu. O zamanlar boş alkol şişelerini anladım - beyaz toz çizgilerinin ne anlama geldiğini ancak daha sonra fark ettim. Ertesi gün Verity iyice hastalanmıştı. Ya yerde sızmış ya da evin içinde sersemlemiş bir şekilde dolaşan bir dizi akşamdan kalma parti müdavimiyle pazarlık ettikten sonra Felicity'nin cep telefonunu komodinin üzerinden çalmayı başardım. Büyükanne mi aradım ve bizi almaya geldi. İki-

bir saat sürüyordu, yetmiş yaşındaydı ve sağlığı pek iyi değildi ama başka çaresi de yoktu. Bizi kulübede gördüğünde ağladı, sonra da Felicity'ye bağlamak için eve girdi. Babam ya bir atış gezisinde ya da bir yelken gezisindeydi... her zaman biri ya da diğeri olurdu. Hayatımızın geri kalanını büyükannemin evinde geçirdim. Orayı çok severdim. Hava sıcaktı ve dolaplar bezelerle doluydu. Verity'nin göğüs enfeksiyonu için bazı antibiyotikler aldı ve göğsü o zamandan beri hiç eskisi gibi olmadı. O gün bugündür solunum cihazlarına ihtiyaç duyuyor ve kışın hep öksürüyor. Bu anıyı kendime saklamanın en iyisi olduğunu düşündüm çünkü Yaz şu anda neredeyse öfkeden titriyordu.

Şimdi etrafımızdaki harap barakaya bakıyordu - köşedeki eski bahçe aletleri, V ve benim burayı daha düzgün bir oda gibi göstermek için duvarlara astığımız birkaç soyulmuş posterin kalıntıları. "Yatağa bile sığmıyorsun," dedi bakışları odamızın duvarına takılınca. üzerinde yattığımız çürüyen ahşap çerçeve.

"Küçükken öyleydim. Ama evet, yaklaşık on dört yaşımdan itibaren ayaklarım ucundan sarkmak zorunda kaldı."

"Heath, o olay olduğunda kaç yaşındaydın? ne oldu? Bu kulübede uyumaya ne zaman başladın?" Sesi gergin geliyordu, sanki konuşmaya zorluyormuş gibi. Soğukkanlılığını koruyarak kelimeleri döktü. Yüzüne baktığımda gözlerindeki yeşil ışıltıyı görebiliyordum ve burun delikleri açılıyor.

"Artık bir önemi yok," dedim, artan öfkesini yatıştırmaya çalışarak. Ellerimden biri yüzüne gitti - başparmağım kaşlarını düzeltmeye çalışırken parmaklarım saçlarına ve yüzünün yan tarafına gitti, yumuşak bukleleri omzunun arkasına doğru itti.

"Kaç yaşındaydın Heath?"

İçimi çektim. "Sanırım altı ya da yedi yaşındaydık."

"Burada hiç radyatör yok."

"Eski bir fanlı ısıtıcımız vardı. Elektrik var." Başımızın üzerinde sallanan tek ampulü işaret ettim.

Derin bir nefes yavaşça duydum ve hissettim, sonra yatakta doğrulup bacaklarını yana salladı. Tekrar konuştuğunda sesi gergindi. "Buradan bir şeye ihtiyacın var mı?"

Ben de oturmak için ayağa kalktım, okul fotoğrafını almak için ayakkabı kutusunu açtım, sonra kutuyu yere attım.

"Hayır."

Yaz başını salladı, ayağa kalktı, beni de kaldırmak için elimden tuttu ve beni de arkasından sürükleyerek çıkışa doğru ilerledi. Kapıyı açtığında Winnie orada oturmuş onu bekliyordu. Yaz eğildi ve onu kollarının arasına aldı. Winnie onun çenesini birkaç kez yaladı ve sonra göğsüne yerleşti. Elimi tuttu ve kulübeden birlikte çıktık. Dışarı çıkıp çimenlere çıktığımızda Yaz Winnie'yi bana verdi ve kulübeye doğru geri döndü. Oraya doğru yürüdükten sonra bacağı havaya kalktı ve ayağı kapının tam ortasına çarparak kapının menteşelerinden neredeyse çıkacak kadar sert bir şekilde geri çarpmasına neden oldu. Arkasına bakmadan yanıma geldi, Winnie'yi kollarımdan aldı ve kulübesine geri döndü.

Elimi tutan aile, diğer kolunun altına hiçbir şey olmamış gibi bir köpek sıkıştırmıştı. Yüksek bir gıcırta vardı.

. Arkama dönüp baktığımda kapının gerçekten de hayaletten vazgeçtiğini ve menteşelerinden tamamen koparak yere düştüğünü gördüm.

"Pekâlâ, bu kadar yeter. Buradan gidiyoruz," diye tersledi Yaz. "Bu gece için hepimiz bara rezervasyon yaptırдық, hadi gidelim." Herkes başını sallayarak onayladı ve Yaz'ın bir şekilde tüm bu keşif gezisinin fiili lideri haline geldiğini fark ettim. Geçmişte ona ne kadar piçlik etmiş olsam da, ona ihtiyacım olduğunda yine de öne çıkmıştı. Bana göz kulak oluyordu. Elbette, Verity bunu daha önce de yapmıştı ama ilk kez bir başkasının yapmasına gerçekten izin veriyordum.

Bunu, uzun zamandır sadece biraz titrek olduğunu düşündüğüm Yaz'dan duymak tamamen beklenmedik bir şeydi. Bir şeyler hissettim. nasıl yargıladığım konusunda yenilenmiş bir utanç duygusu ve

onu uzun yıllar boyunca reddetti. Benim zihnimde insanlar ya güvenilir ya da güvenilmezdi. Güvenilirlik ve güvenilirlilik benim için inanılmaz derecede önemliydi. Annem ve babam güvenilmezler kampında o kadar yer alıyordu ki, aynı eğilimleri paylaşabileceğini düşündüğüm herkese, beni hayal kırıklığına uğratabilecek herkese karşı önyargılıydım. Birçok yönden hala on üç yaşında bir çocuktum ve bir yaz ailesi onu okuldan almamıştı. Hâlâ reddedildiğimi, yeterince önemli olmadığımı hissediyordum ve bana kendimi yeniden böyle hissettirebilecek kişilere karşı temkinliydim. Ama bilmem gerekirdi. Tabii ki Yaz güvenilmez biri değildi. Ailesine ve komşularına gösterdiği ilgiden, işi için ne kadar sıkı çalıştığından ve kendini sporunda en iyi olmaya adanmasından belliydi. Annemle babamın tam zıttıydı ve ben bunu göremeyecek kadar kör ve aptaldım. Bak.

Sadece çok geç kalmadığımı ummak zorundaydım, yoksa çok sevdiği su gibi parmaklarımın arasından kayıp gidecekti.

Bölüm 23

Yazıklar olsun sana

Yaz

Cenaze töreni tam da beklediğim gibi iç karartıcıydı, ancak beklemediğim şey cenazeye katılanların sayısı ya da ne kadar iğrenç bir şekilde üst sınıftan olduklarıydı.

hepsi öyle olurdu. Heath ve Verity'nin sosyetik olduklarını elbette biliyordum - aksanları, kendilerini taşıma şekilleri, gerçek

dünyanın her yerinde vakıf fonları ve mülkleri vardı. Fakat Bu insanlar İngiliz aristokrasisinin en üst seviyesindendi: inciler, tüvit kumaşlar, kırmızı pantolonlar (bir cenaze töreninde garip bir seçim ama neyse). Papaz yardımcısının Lord Davenport'un övgü konuşmasını yaptığı sırada tanıtıldı. birkaç tilki avı hikayesi ve Eton hakkında bir anekdottan oluşuyor. Adamın çocukları ya da ailesi hakkında hiçbir şey yok.

Gerçek ya da önemli bir şey yoktu. Heath ve Verity hiçbir şey söylemedi. İkisi de boş ifadelerle, hiçbir duygu belirtisi göstermeden öylece oturdular.

Ama en kötüsü henüz gelmemişti. Törenin sonunda, tam herkes dışarı çıkarken (birkaç kişi cenaze töreni yapılmamasından yakınıyordu - görünüşe göre tamamen doluydunuz, yine de mümkünse bedava bir içki istiyordunuz) kilisenin kapıları açıldı ve ince, sarışın bir kadın Tökezleyerek içeri girdim. Ön tarafta oturuyorduk.

Bize doğru dirsek atarak yaklaştığında kalabalığın arkasından geliyordu. Kadın önümüzde durdu ve bize baktı.

Heath'e baktım. Alkolün kokusunu birkaç adım alabiliyordum.

"Sevgilim," diye mırıldandı. "Çok büyümüşsün. Ne zaman Büyük mü?"

"Felicity," diye kestirip attı Heath. Verity onun yanında donakaldı ama anneleri onu tanımadı bile. Bu biraz ürkütücüydü, çünkü o da çocuklarından çok büyük görünmüyordu, ama garip bir şekilde yüzünü hareket ettirmiyordu.

doğal gençlikten daha fazla. Heath'in kendi adını kullanması karşısında yüzünde mutsuz bir ifade belirdi.

"Sana daha kaç kez hatırlatmam gerekiyor hayatım, ben senin annenim."

"Komik, ama hatırladığım kadarıyla, gerçekten bir anneye ihtiyacım olduğunda bu gerçeği rahatlıkla unutmuştunuz."

Kadının yanına daha genç bir adam geldi ve kadın hafifçe yana doğru sendeleyince koluna girdi. Heath'in yaşlarında görünüyordu. Yeterince hoş görünüyordu - çok Beyaz dişler.

"Merhaba, ben Gilbert."

İkizler Gilbert'ı görmezden geldi. Ona zayıf bir gülümseme verdim - boyundan büyük bir işe kalkışmış gibi görünüyordu. Felicity garip sessizliği bozdu.

"Crawley ile konuştum ve o-"

Heath dişlerini gıcırdatarak, "Vasiyette senin için bir şey yok," Felicity'nin gözleri parladı.

"Lanet olası piç kurusu," diye tükürdü, sonra bir Heath'e doğru kararsız bir adım attı ve ceketinin önünü tuttu. Kadının alkolle dolu nefesinden geri çekilmesini izlerken içimi saf bir öfke dalgası kapladı. "O bana borçlusun. Sen bana borçlusun." Verity ile yüzleşmek için döndü. İlk kez, kızının kendisine borçlu olduğunu kabul etmişti. orada duruyordu. "Sizi lanet sülükler, beni zamanımdan önce yaşlandırıyorsunuz. Sen ve senin-"

İşte o zaman kendimi kaybettim. Hayatım boyunca kendimi kaç kez kaybettiğimi bir elin parmaklarını geçmeyecek sayıda sayabilirim. Ailemin geçen hafta onlara çok şaşırmasının nedenlerinden biri de soğukkanlı olmaktan başka bir şey yapmamamdı. Ama o anda, bir gün O gün gördüğüm ve duyduğum her şeyi, o odada yattıktan sonra

Heathle birlikte sefil bir barakada kalıyorlardı ve altı yaşından beri orada yattığını duymuşlardı.

Onu ve kız kardeşini en kötü şekilde koruyamadığım için neredeyse öfkeyle tutuşuyordum.

"O pis ellerini onun üzerinden çek," diye tersledim ve onu elbisesinin boynundan tutup geri çektim. bir parmaklarını Heath'in yakasından çekiyordu. Sonra onu sertçe ittim. Geriye doğru uçu. Gilbert'in gülümsemesi azalmıştı. Aslında, en yakın çıkışı bulmak ister gibi görünüyordu.

"Sen de kimsin be?" diye mırıldandı doğrulurken.

"Daha da önemlisi. Sen de kimsin lan?" Ben de karşılık verdim. "Çünkü sen kesinlikle Heath ve Verity'nin annesi değilsin. Bir anne altı yaşındaki çocuklarının evde uyumasına izin vermez.

Lanet olası baraka. Onların incinmesine izin vermez. Bir anne çocuklarını, çocukluklarının geçtiği evi görmek bile onları fiziksel olarak rahatsız edecek kadar ihmal etmez. Tüm o ayrıcalık ve zenginlik, size verilen tüm avantajlar, ve sen kendi çocuklarına bakma zahmetine bile katlanamadın."

"Ben kendime baktım-"

"Yazıklar olsun sana." İçimde titreşen öfke Şu anki ses bana tamamen yabancıydı, ama bu kadının ağzını için istenen etkiyi yarattı. "Yaptığın şey için . Umarım sefil ve yalnız hayatının sonuna kadar peşini bırakmaz." Konuşmak için ağzını açtı, ama o kelimeleri çıkaramadan ben onun kişisel alanına girdim. "Bir daha asla Heath ya da Verity'nin yanına yaklaşma."

"Bana ne yapacağımı söyleyemezsin, seni küçük lağım faresi. Benim oğlum-"

"O senin oğlun değil," dedi annem, yanına yaklaşarak. Ben. "Ve Verity senin kızın değil. Bu hakkı kazanmadın."

"|-"

"O çocuklardan uzak dur," diye araya girdi babam. annemin arkasında. Heath ve Verity'nin otuzlu yaşlarında oldukları gerçeği de cabasıydı. "Eğer o anıt mezar gibi evde mahkûmiyete yetecek kadar kanıt olmadığını düşünüyorsanız

uyuşturucu satıcılığı ve ocuk ihmali suçlarından yargılanıyorsunuz, çok yanılıyorsunuz."

Yüzü soldu ve bir adım geri çekildi.

Verity, "Büyükbabamla büyükannemin seninle ilişkilerini biliyorum ama burada da sana verecek para yok anne," dedi. Onun

sesi yumuşaktı ve öfke içermiyordu, sadece boyun eğme ve küçük bir üzüntü. "Size asla para vermeyeceğiz. Yani bizimle tekrar konuşmanın bir anlamı yok. Gitseniz de olur."

"Sen her zaman kendini beğenmiş küçük bir kaltaktın," diye tükürdü Felicity. İkizlere küçümseyen son bir bakış attıktan sonra dönerek kilisenin koridorunda tökezledi. Sersemlemiş oyuncak çocuğu kendini toparlamak için bir an bekledi. O da

Ağzını açtı ve bir şey söylemek ister gibi baktı.

Bizden özür diledi ama sonra tekrar kapattı, gitmek için arkasını dönmeden önce yüzü utançtan kıpkırmızı olmuştu.

Felicity'ye yetiştiğinde Felicity onun kolunu tutarak ama onu silkeledi ve kiliseden güç kullanarak çıktı - belli ki ondan mümkün olduğunca uzaklaşmaya çok hevesliydi. Aslında, kiliseden çıktığımızda

Felicity'yi boş bir park yerinde durmuş, erkek arkadaşının arabasının kilisenin otoparkından hızla çıkışını izlerken buldum. Onu en son dikiz aynasında görmüştüm.

tasarım çantasını yere atarak ve geri çekilen araçlara küfrederek uzaklaştı. Eğer yüzü hareket etseydi, eminim yüz ifadesi öfkeli olurdu.

Cenazeden sonra doğruca

Otoyoldan eve dönmek için yola çıktım, eşyalarımı toplamış ve daha önce nakliyecilerle her şeyi tamamlamıştım. Artık tüm ayarlamalar bulduğum acente aracılığıyla uzaktan yapılabilirdi. Heath ve Verity'nin bir daha oraya gitmesine gerek kalmadı.

Bir şekilde araba durumu yeniden düzenlenmişti. şimdi Heath'in arabasının ön tarafında, Winnie kucağımdaydı ve Verity ailemle birlikte babamın kullandığı minibüse binmişti. Kiliseden uzaklaşırken Heath'in elini tuttum.

Benimkini sıkmak istedi ama o tutmaya etti. Sonraki bir saat boyunca böyle sürdük - sessizlik içinde, onunla kucağında elimi tutuyordu. Benzin almak için durduğumuzda Winnie'yi servis istasyonunun yanındaki çalılıklara götürdüm. Verity beni oraya kadar takip etti. Ona döndüm. Ona gülümsedim ama o karşılık . Benimle çarpışana ve beni sıkı bir kucaklaşmanın içine sürükleyene kadar üzerime gelmeye devam etti. Bu şimdiye kadar yaşadığım en Verity tipi davranıştı. Dürüst olmak gerekirse, konuşamayacak kadar şok olmuştum.

"Teşekkür ," diye fısıldadı kulağıma, sonra geri çekildi ve uzaklaştı.

Yolda yarım saat daha gittikten sonra, Heath sonunda sessizliği bozdu.

"Özür dilerim," dedi gözlerini yola dikerek. Elim yine rehin almamıştı ama onun yerine arada sırada Winnie'nin başını okşuyordu. Winnie'yi Heath'e alıştırmaya çalışıyorduk, çünkü Heath onunla birlikte yaşamaya kararlıydı.

"Ne için üzgünsün?" "Seni hafife aldığım için."

"Anlamıyorum."

Boğazını temizledi ve rahatsız olduğu her halinden belli olan koltuğunda kıpırdandı. "Düşündüm ki..." diye devam etti ve ben

yutkunurken boğazının hareket edişini izledi. "İnsanları kategorize etme eğilimindeyim."

"Tamam," dedim yavaşça.

"İlk başta seni bir çocuk olarak sınıflandırdım, çünkü sen bir çocuktun - tabii ki. Sevimli olduğunu düşündüğüm, iyi kalpli, enerjik, maceracı ve çok eğlenceli olduğunu bildiğim bir çocuk. Sonra genç bir kız oldun ve ben..." tekrar boğazını temizledi. "Çok güzeldin. Genç kadınlardan hiç hoşlanmamıştım ama sen on altı yaşındaydın. çok . Bu beni rahatsız ediyordu, özellikle de Max'in küçük kız kardeşi olduğun için. Ailen benim için çok şey ifade ediyordu. Bu yüzden senden mümkün olduğunca uzak durmaya çalıştım."

"Ah." O zaman incinmiřtim. Heath'in ailemize olan ilgisini kaybettiđini dűřünműřtűm. Onun bulduđu fikir çekici olduđuum hiđ aklıma gelmemiřti.

"Sonra bir yetiřkin oldun ve sana kadar çekildim ki neredeyse kontrolűm dıřında hissettim. Hiđbir zaman kontrolűn bende olmamasından hořlanmadım."

"Fark ettim."

"Anlamalısınız, çocukken çok az kontrolűm vardı. Sonunda kararları veren kiři olabildiğimde Her şeyin benim istediğim gibi olmasını, benim istediğim şekilde düzenlenmesini istiyordum. Verity gibi ben de danışmanlık almalıydım ama ona her řeyi deşmek istemediğimi söyledim. İyi olduğuumu söyledim. İyi olacağıma inanıyordum - eđer etrafımdaki her řeyi kontrol edebilirim, hayatımda öngörűlemeyen unsurlar olmadığından emin olabilirsem. Her řeyi hallededeğimi sanmıştım. I bir listem var. Bunu sana hiđ söylemiş miydim?" Kuru bir kahkaha attı. "Bir kriter listesi... ideal kadını için: eğitilmiş, tercihen meslek sahibi, çekici ama çok güzel değil - aklıma karıştıracak kadar güzel değil - hızlı, güvenilir, öngörűlebilir, çalışkan, düzenli, ički içmeyen, yemek yapabilen, duygularını az belli eden ve geđ saatlere kadar dışarıda kalmaya hevesli olmayan."

"Vay canına, ideal kadının çok eđlenceli görűnűyor."

Heath bana bir bakış attı ve yola dönmeden önce bana küçük bir gülűmseme fırlattı. "Kulađa çılgınca geldiğini biliyorum ama ben..."

"Sonunun annen gibi biriyle olmasını istemedin. Seni hayal kırıklığına uğratacak biriyle." Dudaklarını birbirine bastırdı ve sonra yavaşça başını salladı.

"Yani beni güvenilirmezler kategorisine soktunuz, Gençliğimi geride bıraktığımda eğitimsiz ve tamamen uygunsuz bir . Beni değersez gördünüz."

Heath'in çenesi öylesine sıkıştı ki yanağında bir kas kasıldı. "Sadece liste değildi. Senin ne kadar vahşi olduğuundu. Güzel ve vahşi. Okulun hapsinden nefret ederdin

-

Herkes bunu görebiliyordu. Suda risk aldın, ki ben

anlamadım. Tek gördüğüm senin denizde, havada uçtuğun ve inanılmaz tehlikeli hareketler yaptığını. Ne kadar eğitim ve özveri gösterdiğini ya da ne kadar güvenlik bilincine sahip görmedim. Tüm alternatif terapi şeylerinin saçmalık olduğunu düşündüm. Bunu nasıl kariyerine dönüştürdüğünü göremedim. Ya da insanlara ne kadar yardım ettiğini. Dürüst olmak gerekirse, görmek istemedim. Sana o kadar ki, korkutucuydu. Bana nasıl baktığını fark ettim.

Eğer seni istersem sana sahip olabileceğimi biliyordum ve içten içe sana sahip olmama izin verirsem kendimi kaybedeceğimi, kontrolden çıkacağımı biliyordum... yine. Birinin merhametine kalırdım.

gibi..."

"Annen gibi biri," diye bitirdim sözünü donuk bir sesle. Beni gerçekten o canavarla mı kıyaslamıştı?

İnledi. "Hayır, Yaz. Öyle demek istemedim. Onun gibi olmadığını biliyordum. Belki ne kadar çok çalıştığını, ne kadar özverili ve sorumluluk sahibi olduğunu fark etmemiştim ama ne kadar nazik ve sevgi dolu olduğunu biliyordum. Sadece... Duygularımın gücü beni korkuttu ve sana yeterince güvenmedim."

Arabayı sessizlik kapladı. Pencereden dışarı baktığımda gözlerimin acıdığını ve görüşümün bulanıklaştığını hissedebiliyordum. Burnumu çektim. Sonra Heath'elini Winnie'nin kürküne uzanan elimin üzerinde hissettim.

"Özür dilerim Yaz. Lütfen bana bir şans daha ver."

"Yani şimdi listenin senin için bir önemi yok mu?"

"O liste hiçbir zaman gerçekten yaşamadığımdan emin olmak için uydurulmuş bir saçmalıktı. Artık bunu biliyorum. Seninle bulduğum şeyi asla bulamayacağımı biliyorum. Artık sana güveniyorum - hayatımda kimseye güvenmediğim kadar. kendimi kontrolsüz hissetmek istiyorum, çünkü beni asla hayal kırıklığına uğratmayacağını biliyorum."

Elimi onun elinin içinde döndürdüm ve sıktım. Gözyaşlarımdan biri döküldü ve yanağımdan aşağı süzüldü. Trafik ışıklarına geldiğimizde bana baktı ve ben de ona sulu bir gülümseme verdim.

"Sana aşığım, Heath." Keskin bir nefes aldı ve yüzündeki umut neredeyse kararlılığını kıracaktı. "On bir yaşımdan beri sana aşığım. Ama üzgünüm, sana güvenmiyorum. Şimdi bildiklerimle bana karşı neden temkinli davrandığını anlayabiliyorum, ama bana davranış şeklini asla hak etmedim." Heath yıkılmış bir ifadeyle bana döndü. Kaldırımda durduğumuzda bakışlarım önce pencereden dışarı, sonra tekrar ona kaydı. Konuşmamıza o kadar odaklanmıştım ki, daireme geldiğimizi fark etmemiştim bile. "Anlamak zorundasın. Küçükken senin her şeyim olduğumu düşünürdüm. Sen benim kahramanımdın. Sonra sen... sen çok kötüydün. Bana karşı. kadar şok edici ve üzücüydü ki hâlâ kâbuslar görüyorum." Yüzü şimdi gerçekten solgundu ve bu hafta sonu yaşadığı onca şeyden sonra bu darbeyi indirdiğim için kendimi çok kötü hissediyordum. Ama ona karşı dürüst olmalıydım ve bunu atlatabileceğimi sanmıyordum. "İşte bu yüzden sana bir daha güvenemem. Neden kendime izin veremiyorum. Ama ben senin için buradayım, tıpkı senin her zaman benim yanımda olduğun gibi. biraz."

"Artık bana güvenmiyorsun," dedi. "Bununla çalışabilirim. Güven kazanılabilir."

Kararlı ifadesinden uzaklaşıp pencereden dışarı baktım. Gerçek şu ki, beni o kadar kötü bir şekilde hayal kırıklığına uğratmıştı ki, bundan geri dönmenin bir yolu olduğuna gerçekten inanmıyordum. Ona karşı hissettiklerimin gücü

Bir bakıma daha da kötüsü, beni daha da korunmasız hale getirdi. Doğam gereği risk alan biri ama bu çok ileri bir adımdı. "Bunu yaşamak zorunda kaldığın için üzgünüm."

Hafta sonu. Hepimizin senin ve V'nin yanında olduğumuzu biliyorsun. İkinizi de seviyoruz. Ailen kötü ve acımasızdı - anneni de geçmiş zamana koyduğuma dikkat et, çünkü ait olduğu yer orası." Eğilip onu yanağından öptüm, kolunu sıktım ve arabadan inmek için döndüm, Winnie'yi dikkatlice yolcu koltuğuna yatırırken gözyaşlarımı tutamıyordum. Ön kapıya kadar geldim, yüzümü sildim.

sonra Heath'in uzaklaşmasını izlemek için döndü. Önündeki yola odaklanmıştı, yüzünde hâlâ o şiddetli kararlılık vardı.

OceanofPDF.com

Bölüm 24

Seni özlüyoruz.

Yaz

"Onları çevirmek zorunda kaldım," dedi Dee bana.
"Dersi iptal etme zahmetine bile girmedim."

"Ne? Ama yapacağına söz verdi-"

"Yaz, dürüst olmak gerekirse, üç gündür yoktun ve görebildiğim kadarıyla pek bir şey yapmadı. Yürüttüğü tek ders ileri düzey yetişkinler içindi ve onda bile döndüğünde tüm temizliği senin yapman gerekiyordu. Tıpkı şu anda yapmak zorunda olduğun gibi."

Meşgul olduğum yelkeni sarmaya devam ettim. Dee haklıydı. Her yerde ekipman vardı ve bu Bodhi'yle düzenli bir şey haline gelmeye başlamıştı. Ama beni asıl üzen, ben yelkenle uğraşırken onun çocukları bırakıp gitmesiydi. geçen hafta. İşin akademi tarafını onaylamadığını biliyordum - bu konuda yeterince ipucu vermişti - ama hepsini bu şekilde hayal kırıklığına uğratmak. Dee'ye bakarken dudağımı ısırdım.

"Tamam, ideal değil. Ama-"

"Daha iyisini hak ediyorsun,

Yaz."

Gözlerimi ondan kaçırdım. Sorun, daha iyisini hak ettiğime inanmak için mücadele etmemdi. Bodhi bir

İyi bir su sporları eğitmeniydi ama daha da önemlisi mali ilgileniyordu ve ben işin bu tarafını gerçekten idare edemiyordum. Evet, ailemden biraz yardım isteyebilirdim. Ama bu, bu işle başa çıkamayacağımı kabul etmek anlamına gelir.

eğitimin başarısının anahtarı olduğuna dair tüm inançlarını pekiştirecekti. Sorun şuydu ki, okulda ne kadar zaman geçirmiş olursam olayım, sayılarla aram hiçbir zaman iyi olmayacaktı. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, bana hiçbir anlam ifade etmiyorlardı. Matematik bana hiçbir zaman mantıklı gelmedi. Sadece GCSE'den geçebilmişim ve o da ikinci oturuş. Bodhi'nin sayılarla arası çok iyiydi.

iyi bir takım olacağımızı düşünüyordu. Tek sorun şu ki, bu konuda pek açık sözlü görünmüyordu. Bana defterleri açıklıyor ya da mali durumumuz hakkında beni bilgilendiriyordu. Bunun çok uzun süreceğini söyledi, ve suda daha iyi olduğumu fark ettim. Ama biraz endişelenmeye başlamıştım. Bodhi kendine yeni bir set almıştı. Şirketin parasıyla yelken ekipmanı satın almıştım ama sınıf büyüdükçe umutsuzca ihtiyaç duyduğumuz çocuklar için daha fazla küçük öğrenci yelkeni alamayacağımızı söylediler. Ama tüm hesap tablolarına bakmak istediğimde, Hiç tereddüt etmeden ortaya koyduğu ne anlama geldiğini bir türlü anlayamıyordum. Şaşkın ve yenilmiş ifademi fark etmişti ve at kuyruğunu kullanarak başımı iki yana salladı (bu hareket beni gerçekten sinirlendirmeye başlamıştı) ve bana endişelenmememi, her şeyin kontrol altında olduğunu söyledi.

"Çocukları yüzüstü bırakması konusunda onunla konuşacağım," diye mırıldandım. "Ama anlamıyorsun, Dee. Onun işe dahil olmasına ihtiyacım var."

Dee yanıma çömeldi ve yelken bağlarıyla oynamamı engellemek için ellerini benimkilerin üzerine koydu. "Çok yorgunsun tatlım," dedi usulca. "O hıyar için para kazanarak kendini yerin dibine sokuyorsun ve bunun hiçbir getirisini göremiyorsun. En son ne zaman sponsorluk hediyesi olmayan yeni bir kıyafet aldın? Anlaşmalar mı? En son ne zaman kendiniz için bir şey yaptınız?"

"Evet, Yaz." Kulübenin kapısından gelen Heath'in derin sesiyle başım döndü. "Ne zamandı o?" Dee ve ben yelkenin üzerindeki çömelmiş pozisyonlarımızdan doğrulduk ve ellerim kalçalarımıza gitti.

"Burada ne yapıyorsun?" Ben sordum.

"Artık arkadaşız, değil mi?" Heath omuz silkti ve ben de gözlerimi ona diktim. "Arkadaşlar diğer arkadaşlarına öğle yemeği getirmek için uğrayamaz mı?"

Dee başını yana eğmiş Heath'e bakıyor, bakışlarıyla onu değerlendiriyordu. Ona her şeyi açıklamıştım.

ve Heath ile Verity'nin ailesinin geçmişiyle ilgili bazı şeyler anlattı. Bunun pek çok şeyi açıkladığını söylemişti ama yine de onun tekrarlanan boktan davranışlarını mazur göstermiyordu.

Arkasından iki torba çıkardı ve her birimize birer tane verdi. "Merak etmeyin, görünürde hiçbir hayvansal ürün yok."

Ben tereddüt ettim ama Dee ne atılarak adamın elinden çantalardan birini kaptı. "Teşekkürler koca adam," dedi hain adama gülümseyerek. Dee bana yardım etmek için ögle yemeğini atlamıştı ve kadın vahşi bir askı hazırlayabiliyordu. Öyle görünüyordu ki işin içinde yemek varsa boktan davranışları affetmeye hazırdı.

Heath'e küçük bir gülümseme verdim. Uzattığı elindeki diğer çantayı alırken "Teşekkürler," dedim. İki elini de ceplerine sokmadan önce gülümsememe karşılık verdi ve sanki bana dokunmaktan kendini alıkoyuyormuş gibi bir adım geri çekildi. Göğsüm sıkışmıştı. Keşke her şey farklı olsaydı - Heath ona güvenmem için beni defalarca hayal kırıklığına uğratmasaydı, ona ve aileme kanıtlamam gereken çok şey varmış gibi hissetmeseydim, tüm bunları tek başıma yapmak zorunda olduğumu dşnmeseydin.

Ama Heath'in beni reddetmesi ve ailemin beni sürekli küçümsemesi hâlâ canımı yakıyordu. Bunu atlatamadım. Henüz geçemedim.

"Dee'nin sorusuna cevap vermedin," diye devam etti Heath. "En son ne zaman kendin için bir şey yaptın?"

Sandviç poşetimi raflardan birinin üzerine koymadan önce Dee'ye kaşlarımı atmak için durakladığımda gülümsemem düştü ve

Yelkeni sarmaya devam etmek için tekrar çömeldi.

"ok fazla çalışıyorsun, biliyorsun," dedi Heath.

"Haklı," dedi Dee ağzı dolu bir şekilde.

sandviç. "Ben de haftalardır aynı şeyi söylüyorum."

"Heath, zar zor konuşabiliyorsun," diye tersledim.

Bir sonraki yelkeni indirirken hareketlerim sarsılıyordu. "Sen acil servis doktorusun. ılgın saatler çalışıyorsun."

Heath yumuşak bir sesle, "İzin günlerim var, Yaz," dedi. "Değer insanları görmek, biraz eğlenmek için hâlâ zaman ayırabilirim.

eğle

nceli "Eğlenmediğimi kim söyledi?"

." Heath önümde çömeldi, böylece

ona bakmak zorunda kaldı. "Annen o gün Max'in evinde pek çok şeyi yanlış anladı ama bir konuda haklıydı. Kilo vermişsin. Ve yorgun görünüyorsun, canım. Her zamanki Yaz değilsin."

"Ne demek istiyorsun? Tuhaf, çılgın ve aptal Yaz'ı mı ?" Heath'e kaşlarımı çatarak söyledim.

"Soğukkanlı, komik, çabuk gülen, bara gitmeye vakti olan Yaz'a ne dersiniz? Zayıf olmayan ve gözlerinin altında gölge olmayan Yaz'a ne dersiniz?"

Heath diğer yelkenlerden birini katlamaya başladı ve ben de onu elinden kaptığım gibi kenara fırlattım. Dee sandviç yerken durakladı, gözleri kocaman oldu. Heath benimle göz temasını sürdürdü ama sandviçten doğruldu. Ellerini havaya kaldırmış, avuç içleri öne bakacak şekilde, teslim olur gibi yere koydu.

"Ben iyiyim," diye tükürdüm. "Senin karışmana ihtiyacım yok."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Bana sormadın "Geçen hafta hayatıma müdahale ettiğinde izin verdim."

Yan tarafa bakmak için göz temasını kestim. Haklıydı ama hiçbir şeyi kabul etmeye niyetim yoktu. Derin bir nefes aldım ve yavaşça verdim.

"İşler düzelecek. İş i büyütüyorum."

"Yardım etmemize izin verir misiniz?" diye sordu. "Max ve V zaten bir iş yürütüyorlar. Ve ben biliyorum ki..." Boğazını temizledi ve sesini biraz alçalttı. "Sayıların senin için her zaman biraz... şey... zor olduğunu biliyorum. Yapabiliriz-"

"Hayır," diye tersledim, yüzüm artık çok sıcaktı. Tanıdık bir utanç kapladı içimi. Aciz, gülünç Yaz. Hepsi hâlâ benim bir şaka olduğumu düşünüyor.

Boğazımda oluşan yumruyu yutmak için kendimi zorladığımda Heath ellerini tekrar kaldırdı.

"Her şey kontrol altında," dedim kendiminkine benzemeyen gergin bir sesle.

Bu, son bir ay içinde aldığım ilk yardım teklifi değildi. Max ve ailem beni ailenin yüz karası olarak görmekten vazgeçmiş, tam tersine benimle yakından ilgilenmeye başlamışlardı. Şimdi annem ve babam sörf okulunu ziyaret ediyor, yoga stüdyosuna geliyor, tanıtım için beni rüzgar sörfü yaparken izliyorlardı.

Video. Hatta bana defalarca finansal tekliflerle yaklaştılar, reddettim. Geçen hafta geçici olarak defterleri dengelemek için yardıma ihtiyacım olup olmadığını sordular. Kurnazca davranmaya çalıştılar ama endişelendikleri belliydi.

Belki de Bodhi'ye olan güvenim azaldığı için ailemin yardımını kabul etmeliydim, ama şiddetli bir bağımsızlık damarı artık ruhuma işlemişti ve bunu yapamazdım. bundan geri dönmek. Onların parasını ya da yardımını kabul etmek bir yenilgi, bir zayıflık işareti olacaktı. Buraya kadar onların yardımı ya da teşviki olmadan gelmişim (aslında aktif cesaret kırma daha doğru olurdu) ve şimdi geri dönmeyecektim.

"Yaz," dedi Dee kararsızca, sandviçi artık unutulmuştu. "Belki de kötü bir fikir değildir-"

"Hayır dedim!" Elimi havaya kaldırdım ve kazayla bir direği devirdi ve direk betona çarptı.

"Peki, tamam," dedi Dee. "Fasulyelerinizi soğutun. Bunun acısını armadan çıkarmaya gerek yok."

Heath çömelerek direği tekrar yukarı kaldırdı ve duvara yasladı. Yere bakarken yüzüme daha fazla sıcaklık doldu, ellerimden biri enseme ovma için yukarı kalktı.

"Özür dilerim Yaz," dedi, ürkütmekten korktuğu vahşi bir hayvanmışım gibi tekrar geri çekilirken. "Her şeyin üstesinden gelemediğini ima etmek istemedim. Sadece senin için endişeleniyorum. Hepimiz endişeleniyoruz. Ve seni özleyorsun."

İçimi çektim. "İyi niyetli olduğunuzu biliyorum. Ben sadece..." Bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyordum. Tek bildiğim kendimi kanıtlamam ve bunu kendi başıma yapmam gerektiği idi.

"Yine de bu hafta sonu geleceksin, değil mi?" Heath sordu. "Galaya mı? Kıyafet kurallarına uymak zorunda değilsin. Parmak arası terlikle gelmek istesen de kimsenin umurunda olmaz.

Herkes orada olacak."

Elbette, daha önce Max ve Verity'nin ödöl törenleri için elbise giymiş olmama rağmen, siyah kravatlı bir yemeğe parmak arası terliklerle gitmemi beklerdi.

Tamam, pek de muhafazakâr seçimler sayılmazlardı ama plaj kıyafetlerimle de gelmemiştim. I

O anda karar verdim, evet, o lanet galaya gidecektim - ama tipik gülünç Yaz olarak değil.

Verity'nin bana bir borcu vardı zaten.

Bölüm 25

Çılgın adam

Yaz

Max ve Mia'nın evinin ön kapısını iterek açarken, "Pekala, hadi şu gösteriyi başlatalım," dedim. Verity'nin de gelmesiyle evlerine girdi. "Bu topukluları ne kadar çabuk çıkarıp çöpe atabilirsem o kadar iyi."

Mutfağa girdiğimde telefonumu elfler için yapılmış aptal küçük bir çantaya sokmaya çalışıyordum.

Kapıyı kapattığımda başımı kaldırıp adanın etrafında dikilmiş bana bakan Max, Mia, Heath ve Teddy'yi gördüm. Hepsi yüzlerine ıslak bir balıkla vurulmuş gibi görünüyordlardı. Teddy bir fincanı düşürdü, granit yüzeye çarptı ve çay üzerine dökülürken küfretti eline.

"olsun, Midge," sessizliği ilk bozan Max oldu ve sesi şokla doluydu. "Sen... farklı görünüyorsun."

Gözlerimi devirmiştim. Kardeşim muhtemelen 'farklı' kelimesinin büyük bir övgü olduğunu düşünüyordu. Doğrusu aynaya bakmaya bile fırsatım olmamıştı. Verity iki saat önce daireme bir elbise, şu anda ayaklarıma bağladığım işkence aletleri ve

Bir bavul dolusu makyaj malzemesi.

"değil mi?" dedi Verity, etrafımdan kardeşinin yanına geldi ve sertçe böğrüne bir dirsek attı. Ağzı kapandı ve boğazını temizledi.

"Yaz... Ben-"

Kelimeleri bulmakta zorlanışını izlerken şaşkınlıkla başımı yana eğdim. Heath her zaman kendinden çok emin ve çekiciydi - her zaman doğru iltifatı hazırlardı.

doğru durum. Şu anda bir tane bile toplayamadığı gerçeği

biraz hayal kırıklığı yarattı. Ve onu daha önce hiç ama hiç sözlerini kaybederken görmemiştim.

Tekrar denedi. "Görünüyorsun... Bilmiyorum bile-" "Vay canına, Midge Teyze, çok güzel görünüyorsun," dedi Teddy.

haykırdı.

Teddy'ye gülümsedim. En azından odadaki genç bir cümleyi bir araya getirebiliyordu.

"Teşekkürler Ted. Ben de aynısını söylemek isterdim ama sanırım o tişört daha iyi günler gördü."

Teddy yaz tatili için üniversiteden eve dönmüştü ve Max'in ofisindeki geçici işinde olmadığı zamanlarda tam bir pasaklı ergen modundaydı.

Ancak diğer herkes şık giyinmişti - erkekler siyah kravat, kadınlar ise uzun balo elbisesi tarzı kıyafetler giymişti.

Teddy, "V, sen de harika ," diye ekledi. "Sadece seni ve Mia'yı bu kıyafetler içinde görmeye alışkınım. Midge Teyze'nin etekle yakalandığı nadirdir."

"Tuhaflaştırma, erkek çocuk," dedim, rahatsız bir şekilde ayaklarımın üzerinde kayarak ve bu seviyeden hoşlanmayarak inceleme. Verity bana ne yapmıştı böyle? İkinci bir kafam çıkmış gibi

"Sanırım gitsek iyi olacak," dedi Mia, her zamanki gibi Rahatsızlığımı fark edecek kadar anlayışlı olmak ve bunu hafifletmek için bir şeyler yapmak. "Ben sürüyorum tabii ki." Bir eli bilinçsizce yumruğuna gitti ve yüzümde geniş bir gülümsemeyle ona doğru ilerledim, adayı döndüğümde onu kucaklamak için kendime çektim. Artık heyecan verici olmaya başlamıştı. Sadece dört hafta kalmıştı. Onun ve kardeşimin adına sevindiğimi söylemek kalırdı. Max baba olmak için yaratılmıştı. Teddy'nin annesi Londra'ya gitmek için ikisini de terk ettiğinde bile Teddy için her zaman harika bir baba figürü olmuştu. Bu fırsatı tekrar yakalayacağı için çok heyecanlıydım ama bu sefer her saniye yanında olacağını bildiğim biriyle.

"Çok ateşli bir anne adayısın," dedim onu ve müstakbel yeğenimi sıkarken. Yalan söylemiyordum. Mia görünüyordu

tamamen çarpıcı. Ama bu tür Şeylerde hep öyle olurdu. Geçen yıl Max'le birlikte gittiği her dl töreninde kusursuz bir görünüm sergilemiŐti. Ama onun da benim gibi sslenmekten, gösteriŐ yapmaktan hoŐlanmadıđını biliyordum. Kardeşimle tanışmadan önce Mia kötü bir evlilik yaşamıştı ve her zaman mükemmel görünmesi Őartına çok önem veriliyordu.

'Kafeslenmek' onun için acı verici anıları geri getirdi ama bunu kardeşim için yaptı çünkü onu seviyordu ve p torbası giyse bile Max'in gözünü bile kırpmayacağını biliyordu. Kardeşim huysuz, aksi bir kuzeyli olabilirdi ama karısını seviyor ve onun mutlu olmasını istiyordu. "Ama sen sırf hamile olduğun için araba kullanmak zorunda .

Yapabiliriz-" "Ben sürüyorum," dedi Max.

"Tatlım, değil," diye araya girdi Mia. "Bir bira içebilirsin ve sonra-"

"İçki mi içiyorsun?" Max sordu.

"Hayır ama-"

"O zaman neden içiyorum? Her neyse, geç saatlere kadar araba kullanmaktan nefret ediyorsun. Hepimiz kız kardeşime bırakalım ve buradan gidelim."

"Heath?" Verity elini onun yüzünün önünde sallayarak sordu. "Felç mi geçirdin? Gitmemiz gerek. Bu senin anlaŐman. Geç kalırsak umurlarında olmaz. Konuşan sensin."

Heath kafasını temizlemek istercesine salladı, bana bir kez daha baktı ve bakışları başımın üstünden ayakkabılarıma/Şeytan aletlerime doğru kayarken gözle görülür bir Şekilde yutkundu. Bu gece Verity'nin 'onun Őovu' vardı. Heath ve Verity'nin yardım ettiği ocuk inzivası bir gala yemeğiydi.

ailelerinin eski evinin yerinde inŐa edilecek. Heath, gece bağış toplamak için inzivanın gençlerin hayatında yaratacağı fark hakkında konuŐacaktı. Hastanedeki iş arkadaşlarının çoğu, yerel arkadaşları ve ikizlerin delicesine sosyetik arkadaşları da orada olacaktı. Oradan ayrılmayı düşündüm (Heath'i acı çekmek zorunda kalmayacak kadar çok arzuluyordum).

Onu siyah kravat takarken gördüğüm birkaç seferde östrojen hücumundan neredeyse ölüyordum) ama beni limanda ziyaret ettikten, arkadaş kartını tekrar çıkardıktan ve şık giyinmeyi beceremediğimi ima ettikten sonra hayır diyemedim. Az ifadesine bakılırsa, kıyafet kurallarına harfiyen uymamı beklemediği açıktı.

"İyi eğlenceler çocuklar!" Hepimiz ön kapıya doğru ilerlerken Teddy arkamızdan seslendi. İki köpek yolumuzu kesti, Winnie o kadar hızlı önüme fırladı ki neredeyse bu aptal kazıkların üzerinde devrilecektim. Tam ileri atılıyordum ki güçlü bir kol sırtıma dolandı, diğeri de beni sabitlemek için elime uzandı. Bana dokunmayalı bir aydan fazla olmuştu ve bu sanki bir fitili ateşlemek gibiydi. Sanki bedenim uykudaydı ve ancak şimdi hayata geri dönüyordu. O berrak mavi gözlere baktım ve bir an için sanki zaman durdu. Diğer her şey kayboldu.

"Lanet ellerini kız kardeşimin üzerinden çekmek ister misin, dostum?" Max'in sesi Heath'in neden olduğu trans halimi böldü ve ikimiz de elektrik çarpmış gibi birbirimizden uzaklaştık.

"Düştü, Max," diye tersledi Heath, Winnie'nin başını okşadı ve sonra sırtüstü düştüğünde karnını ovdu (Winnie'nin Heath'e bir anda ısındığını söylemek yanlış olmaz. geçen ay boyunca büyük bir şekilde) ve sonra onu yoldan çekiyorum.

"Muhtemel bir hikaye," diye mırıldandı Max, Heath ile benim arama girip elini belime koydu ve Sanki hâlâ on yaşındaki küçük kız kardeşiymişim gibi beni kapıdan çıkardı.

Max'in bu yeni, özenli versiyonu iyi olup olmadığını kontrol etmek için düzenli olarak daireme uğruyordu. Hatta Mia'ya bahsettikten sonra çamaşır makinemi tamir etmeye bile gelmişti. Ve aşırı korumacı olmuştu - bu yüzden Heath'e karşı geri çekilme hisleri vardı.

İçimi çektim ve Verity'nin peşinden kapıdan çıktım. Yüzünde küçük bir gülümsemeyle kardeşine bakıyordu.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Bölüm 26

Kendimi nasıl idare edeceğimi biliyorum.

Heath

Yaz'ı kapıdan çıkarken takip ederken gömleğimin yakasını ve boğazımı temizledim. Kız kardeşim ne sikime Şimdi bitti mi? Yaz'ın ne giymesini beklediğimden emin ama Verity'nin ona tam boy, gümüşü mavi, sırtı açık bir elbise giydirmesine izin vereceğini ve buna uygun dört inç topuklu stilettolar giydireceğini kesinlikle düşünmemiştim. V her nasılsa Yaz'ı bu kıyafetin içine sokmayı başarmakla kalmamış, onu dumanlı gözler ve soluk dudaklarla makyaj yapmaya bile ikna etmişti. Yaz'ın Geliştirilmemiş güzelliğiyle başa çıkmak zordu ve oldukça fazla dikkat çekiyordu - bu Yaz ise alışılmışın dışındaydı. Peki o içeri girdiğinde ben ne yapmıştım? Orada durup Ağzım sudan çıkmış akvaryum balığı gibi açıldı ve birkaç saçma kelime kekeledim. Kadınlara iltifat etmek benim uzmanlık alanımdı, Tanrı aşkına! İhtiyacım olduğunda zor kazandığım cazibem neredeydi? Ona güzel göründüğünü söylemeyi başaramaz mıydım? Sorun şu ki, güzellik bunu karşılamıyordu bile. O odaya girdiğinde, sanki tüm oksijen gibiydi. Görebildiğim tek şey oydu ve zihnim bomboştı. Arabada bunun üzerine düşündüm, etrafımdaki konuşmalara konsantre olamadım - Verity benimle Yaz'ın arasında, Mia ve Max ise önde oturuyordu. Kendime moral konuşması yaptım, gerçekten etkilemek istediğim tek kadınla ilişkiyi berbat ettiğim için kendimi azarladım ve sonra bu konuda bir şeyler yapmaya karar verdim.

"Çok güzel görünüyorsun," diye ağızımdan kaçırdım, niyetlendiğimden daha yüksek bir sesle, arabanın içinde. Bir süre sessizlik oldu.

"Ee... teşekkürler dostum," dedi Max. "Ama ben sadece senin derz dolgunu soruyordum. Garip."

İçimi çektim ve ellerimi yüzüme sürdüm. I toparlanması gerekiyordu. Bu çok saçmaydı. V sıkı

Elimi tuttu. Ona baktığımda kendini beğenmiş bir şekilde gülümsüyordu - bunu bana kasıtlı olarak yapmıştı.

İşler o andan itibaren yokuş aşağı gitti. Yaz'ı bu gece gelmesi için suçluluk duygusuyla kandırdığımda sonuçları. Ne kadar dikkat çekeceğini fark . Acil servise Bryn ile geldiği o günü unutmuştum.

"Kim o dostum?" diye sordu acil servis hemşirelerinden Tim, odanın diğer ucunda ayakkabılarını çıkarıp Mia'yı dans pistine sürükleyen Yaz'a bakarak. Yaz'ın dansı güzeldi, ve her zaman... sıradışıydı. Ritmin biraz dışındaydı, çok sayıda süpürme kol hareketi, ara sıra zeminde sıçrama, çok sayıda dönme kullanırdı - hatta öne doğru bile bilinirdi. çeşit garip, beceriksiz, steroidli modern bale gibiydi. Ve çok... çok Yaz. Dışarıda nasıl görüldüğü umurunda - tamamen özgürdü. Mia, Yaz onu kucağına alıp dikkatle etrafında döndürmeye başlayana kadar daha bilinçli görünüyordu, Mia ağır hamile olsa bile kendini güvende hissederek dans edebilsin diye herkesi yolundan çekiyordu. Mia'nın yüzü Yaz'ın maskaralıkları karşısında utançtan kıpkırmızı kesildi. Yaz, Verity'yi dans pistinin tutup neredeyse yere indirdiğinde kıkırdamaya başladı. Benim Kız kardeşi nadiren dans ederdi ve kesinlikle kimsenin onu batırmasına izin vermezdi. Ancak Yaz'ın sürpriz yapma şansı vardı ve çok geçmeden Verity de kıkırdamaya başladı. Herkesten daha fazla Yaz, nasıl iyi vakit geçireceğini ve diğer herkesi nasıl peşinden sürükleyeceğini biliyordu.

"Tanrım," ortopedi danışmanı Ruben seslendi. "O her kimse, banyo suyunu içmek için cehennem ateşinden geçebilirim. Bekle-" Bir an için gözlerini kısarak Yaz'a baktı. "Geçen günkü kuş değil mi o? Acil servise . Senin mi Heath?"

"Kadınları nesneleştirmenin uygun olduğunu düşünmüyorum," dedim toplayabildiğim en küçümseyici tonla. "Eminim Liz ve Penny bundan hoşlanmıyordur."

Liz homurdandı. "Bizim için endişelenme, Heath. Bu et kafalılarla çalışırken her gün çok daha kötülerini duyuyorum."

Penny kaburgalarımın dirsek atarak ve Yaz'a doğru cesaret verici bir şekilde başını sallayarak, "Ve gerçekten de çok güzel görünüyor," diye ekledi. Benden bu kadar üstün olması neredeyse aşağılayıcıydı. "Bence gey ya da heteroseksüel, erkek ya da kadın, bu kadının ne kadar çılgınca çekici olduğu hakkında yorum yapmamak imkânsız. Sanırım ben de onun banyo suyunu içerdim ve genellikle sevgililerimi büyük, kıllı ve çok ama çok erkek severim."

Ruben, "Soruyu yanıtlamadın, Heath," dedi. "O senin mi değil mi?"

Liz Ruben'e kaşlarını çatarak, "İşte buna itiraz ediyorum," dedi. "Sen bir insanın sahibi değilsin, seni cinsiyetçi domuz. Birlikte olsalar bile onun olması mümkün değil."

"Bu mümkün," diye mırıldandım, gözlerim hâlâ Yaz'a sabitlenmişti. Şimdi Verity'yi döndürüyordu. İki de şampanya kadehleriyle dolu bir tepsi taşıyan servis elemanını kıl payı kaçırmıştı. Yaz ondan bolca özür dilemek için durakladı.

Dürüst olmak gerekirse, o daha çok Yaz'ın anlamlı özrü karşısında tepsiyi düşürme olasılığı, neredeyse ona çarptığında olduğundan daha yüksekti. Başını salladı, gözlerinde şaşkın bir bakış vardı ve "Sorun değil" dediğini görebiliyordum. Birkaç özür daha diledikten sonra, Yaz dönüp gitmeden önce parlak bir gülümsemeyle gözlerini kamaştırdı. Zavallı adamın bu karşılaşmanın etkisinden kurtulması birkaç saniye sürdü. Sanki orada olduğunu bile unutmuş gibi tepsisine gözlerini kırıştıtarak baktı ve sonra tekrar kalabalığın arasına karıştı.

"Ugh," diye Liz. "Yine başlama. Senin bundan daha gelişmiş olduğunu sanıyordum, Heath. Peki ya kadınların nesneleştirilmesine ne demeli?"

"Ona sahip olduğumu söylemedim. Tam tersi oldu."

Cevap vermelerini beklemedim ya da şaşkın ifadelerine bakmaya zahmet etmedim. Sadece Yaz'a doğru yürüdüm. Ama ben dans pistine ulaştığımda Mia ve Verity ile kol kola bara doğru yürüyordu. Eski arkadaşlarımdan birkaçı Okul arkadaşları yolumu kesti ve bu durumdan kurtulmak çok zordu.

Özellikle de daha önce açık artırmada taahhüt ettikleri miktar göz önüne alındığında. Sonunda kaçmayı başardığımda, onu bulmam yıllarımı aldı.

Josh'la birlikte bir köşeye sıkışmışlardı, Josh ona içini döküyordu ve gözyaşlarının eşiğinde görünüyordu. Yaz başını yana eğmiş, tüm dikkatini Josh'a vermiş, sanki onun ruhunun derinliklerine bakabiliyormuş gibiydi. Adamla iki kez görüşmüştü ve benim altı ay boyunca onun eğitim danışmanı olarak yaptığımdan daha fazla ilerleme kaydetmiş görünüyordu. Sonra ona sarıldı ve kafam patlayacakmış gibi hissettim. Onlara doğru giderken kendime Josh'un benden korktuğunu, sorunlarımı çözmenin bir yolu olarak fiziksel şiddete inanmadığımı ve Josh'un kolunu sırf Yaz'ın çoğunlukla çıplak olan sırtına dolandığı için yuvasından koparmanın muhtemelen kötü bir davranış olacağını zorunda kaldım.

"Josh," diye homurdandım onlarla aynı hizaya geldiğimde.

"Merhaba Dr. Markham," dedi, neyse ki Yaz'ı bırakıp bana baktı.

"Sana bana Heath demeni söylemiştim," dedim, sesim bastırmaya çalıştığım öfkeyle gerilmişti. Yaz'a bir adım daha yaklaştım ve Josh'la onun arasına girerek onu küçük bir adım geri atmaya zorladım. Buna rağmen, hızla kötüleşen ruh halimden habersiz görünüyordu.

"Doğru, evet - biz de az önce bundan ," dedi, gözleri kocaman ve ciddiye. "Senin gibi bir adamla ilk isim bazında olmayı hak ettiğime inanabilmem için o iç güveni bulmaya çalışmalıyım."

Kaşlarım havaya kalktı. "Benim gibi bir adam mı? Ne demek istiyorsun?"

"Sadece patronum olman değil, tüm bu alfa havası beni şaşırtıyor. Yaz sadece bana nasıl kazacağımı söylüyordu. derin ve yeterince güveniyorum." Derin bir nefes aldı ve sonra yavaşça bıraktı.

"Anlat ona Josh," diye teşvik etti Yaz. "Unutma: Süpermen pozu. Sen kendi kendinin adamısın." Her iki elini de

Ellerini kalçalarına koyup omuzlarını bir süper kahraman geriye attı ve Josh da onu takip etti. Öfkemden biraz mizah sızması için yeterliydi ve kendimi bir gülümsemeyi bastırmak zorunda buldum. Döndüğünde Bana döndüğünde sesi daha netti, hatta Josh için duyulmamış bir şekilde arkasında biraz çelik bile vardı.

"Acil tıp alanında çalışmak bana büyük bir endişe veriyor."

Gözlerimi kırptım. Buraya gelirken Josh'un kariyeri hakkında bir konuşma yapmayı düşünmemiştim. Ama adam haklıydı.

"Yok artık."

"Aynen öyle! Ne kadar stresli biliyorsun. Nefret ediyorum. Öngörülemesliğe, riske, belirsizliğe, hastayla temas düzeyine dayanamıyorum."

Gözyaşlarının eşiğinde görünüyordu. Öfkem azaldı ve Josh benim için dünyanın en önemli kadınına dokunan bir adam olmaktan çıkıp, benim Yine stajyer. Elimi omzuna koydum ve sıktım. "Hey, sorun değil Josh. Bu herkes için geçerli değil. Belki sen-"

"Ben bir patolog olacağım. Sırf George Clooney olmak istiyorum diye bir şey yapmanın anlamı yok. ED bana göre değil."

"Josh, o eğitim programına George Clooney gibi olabilmek için mi katıldın?"

Omuz silkti. "Olabilir. Ve bunun beni... ah, bilmiyorum - daha çok senin gibi olmaya itebileceğini düşündüm."

"Benim gibi mi?"

"Şey, sen ya da benzer biri. Biraz daha alfa biri. Kendine daha çok güvenen. Ama Yaz sadece kendim olmam gerektiğini düşünüyor. Bunun yeterince iyi olduğunu söylüyor."

"Sadece yeterince iyi değil Josh," diye araya girdi Yaz, elini koluna koymak için yanımdan geçerken. "Sen hayranlık uyandıracak kadar iyisin. Sadece kendine inanman gerekiyor."

Josh ona küçük bir gülümseme verdi. "Bunun benim için anlamı çok büyük. Ben sadece... Sana ne kadar..." sesi değişti Devam edemeyecek kadar tıkanmıştı ve kendini tekrar Yaz'a doğru fırlattı, Yaz da tabii ki kendisine tekrar sarılmasına izin verdi. Tamam, adam bir tür zihinsel atılım yaşıyordu ama bunu pençeleri Yaz'ın üzerindeyken yapmak zorunda mıydı?

"Bu harika Josh," dedim dişlerimin arasından, sırtına biraz fazla sertçe vurdum ve sonra onu ceketinin arkasından Yaz'dan uzaklaştırdım, böylece hızla ondan bir metre uzaklaştı. Bu ani kurtuluş karşısında biraz şaşkın görünüyordu ama dikkatini dağıtmak için omzuna birkaç sert vuruş yaptım ve gülümsemeye zorladım.

"Seni hayal kırıklığına uğrattıysam özür dilerim," dedi kısık bir sesle ve öfkenin tekrar boşaldığını hissettim, ama bir Yaz kucaklaşmasına daha giden yolu kapatma fırsatını değerlendirdim.

"Josh, sen harika bir kayıt memurusun. Dürüst olmak gerekirse, aşırı özgüven tıpta eksikliğinden çok daha büyük bir sorun. Ama Yaz haklı - seni mutlu eden şeyi yapmalısın. Bu saçmalıkla en az otuz yılın daha var - on yıllar boyunca mutsuz olmak istemezsin. Senin için doğru uzmanlık alanında olmalısın."

"Sağ ol Heath," dedi Josh, ilk kez ilk adımı kullanarak. Sanki omuzlarından bir yük kalkmış gibi daha hafif görünüyordu.

"Ne istiyorsan onu yap Josh," dedi Yaz, nedense gözlerini ona dikti ve sonra başını yana salladı. Josh onun omzunun üzerinden baktı ve omuzlarını dikleştirdi.

"Doğru," dedi, sesi daha önce ondan duyduğumu hiç sanmadığım türden bir kararlılıkla doluydu. "Kesinlikle yapacağım."

Bununla birlikte, ikimize de ikinci bir bakış atmadan Yaz'ın ve benim aramdan geçti. Gittiği yönü fark ettiğimde, neredeyse onu durdurmak için öne fırlayacaktım.

ilerliyordu. Doğruca bizim bölümde çalışan eczacılardan biri olan Mel'e doğru gidiyordu. Şansını pek beğenmemiştim. Ama Mel'in ona kibar ama biraz zoraki gülümsemesiyle geçen birkaç garip andan sonra, Mel'in içten bir kahkaha atmasına neden olacak bir şey söyledi ve sohbet oradan akıp gitti. Şok olmuşum. Ona yaklaşacak cesareti bulabileceğini asla hayal edemezdin.

Ben kendinden emin Josh'un mucizesiyle dikkatimi dağıtırken, göt herif meslektaşlarım Yaz'a yaklaşmışlardı. Ruben ona taze bir kadeh şampanya getirmişti ve Tim Yaz'ın kanepede alabilmesi için garsonlardan birini durduran Tim, hepsi dana eti olduğu için Yaz' hiçbirini yiyemeyeceğini anlayınca gidip birkaç tepsilik mini kinoa krakerlerinden birini buldu ve sanki Yaz için bir bufalo avlamış gibi ona sundu. açık büfe masasında.

Ne iş yaptığını sorduklarında, onlara esenlik merkezi hakkında bilgi verdiğini, yoga ve su sporları eğitmeni olduğunu söylediğinde, ağızları bir karış açık kaldı.

"Yani, sen..." Ruben devam etmeden önce yutkundu, "iş gününüzün büyük bir kısmını dalgıç kıyafeti içinde geçiriyorsunuz, o zaman?"

Yaz güldü.

"Ben limanda bu şekilde yüzüp gitmem, orası kesin."

"Öğrenmekle ilgilenebilirim-"

"bile geçirme," diye ağızımdan kaçırdım, bardağımı parmak boğumlarım bembeyaz olana dek sıkıca kavradım.

"Heath," dedi Yaz, aptalca görmezden geldiğim bir uyarı tonuyla.

"Hey, dostum," Ruben teslim olmak için ellerini kaldırdı, Bana doğru bilmiş bir gülümsemeyle, "Sadece su sporları yapmaya çalışıyordum. Mağara adamı gibi davranmana gerek yok."

"O bir profesyonel. Sadece zaten yetkin yetişkinlere ders verir. Onun başlangıç sınıfları için 30 yaş fazla büyüsun. Ayrıca bir sapığa da ihtiyacı yok. saatlerce dalgıç kıyafeti içinde göğsüne bakmak."

"Heath!" Yaz'ın sesi artık öfkeliydi. "Yatacak mısın kapalı?"

Ruben sırtıyordu - bu durumdan yeterince mutlu görünüyordu.

beni sınırın ötesine itti ve soğukkanlılığımı kaybettim.

"İlginç," dedi Tim. "Seni hiç kendini kaybetmeye yakın bile görmedim. İçindeki bir şey olmalı şampanya."

Kendimi durduramadan "Siktir git," diye mırıldandım, bu sadece gülümsemelerinin daha da büyümesine neden oldu.

"Haydi Ruben," dedi Tim, siktirip gitmesinin söylenmesinden hiç alınmadığı belliydi. "Heath'i kendi bölgesine işlemeyi bitirmesi için yalnız bırakalım."

O iki pislik kalabalığın içinde kaybolurken, gözle görülür şekilde öfkeli Yaz'a doğru döndüm.

"Bu da neydi böyle?" diye tersledi.

"Sana asılıyorlardı," dedim. "Gerçekten sık kafalı olabiliyorlar ve sana kendini kötü hissettirmelerini istemedim. rahatsız edici."

"Heath, on üç yaşından beri erkekler bana asılıyor." Bu tatsız ama hiç de şaşırtıcı olmayan haber karşısında irkildim. "Kendimi nasıl idare edeceğimi ve böyle erkeklerle nasıl başa çıkacağımı biliyorum. Onlar tamamen zararsızdı. Aslında, bahse girerim ki flört etmeye başlamalarının tek nedeni seni bir tepki vermek için yemlemekti ve bunu da fazlasıyla başardılar."

Ayaklarımı yere sürttüm ve şampanya kadehime baktım. Dikkatli olmaz ve elimi gevşetmezsem ince sapı kırarak ve daha da deli bir adam gibi görünecektim. Yaz'a karşı kendimi daha büyük bir deliğe sokmadan ne söyleyeceğimi bilemiyordum. Gerçek şu ki, onun için öyle bir özlemle yanıp tutuşuyordum ki, neredeyse dayanılmazdı. Bu akut özlem duygusu, diğer herkesle birlikte kanlı

ona dokunmak ve onunla flört etmek beni çileden çıkarıyordu. Daha önce hiç gerçek bir kıskançlık yaşamamıştım. Yaz'ı kıskanmak bana düşmezdi bile - bunu açıkça belirtmişti. İç çektiğini duydum ve elini koluma koydu. Dokunuşu takım elbisemin ceketini yakıyor, tenimi dağlıyor gibiydi.

"Heath ben-" durakladı, sonra derin bir nefes aldı, bana yaklaşıyordu. Hafif parfümünün ve saçındaki şampuanın kokusunu alabiliyordum. "Daha kolay olacaksa gidebilirim. Bu geceyi senin için mahvetmek istemiyorum." Bir an için gözlerimi kapattım. Gözlerimi açtığımda Yaz'ın güzel yeşil-kahverengi gözlerine takıldılar ve bana endişeyle baktılar.

"Kal," dedim. "Özür dilerim. Bana ne bilmiyorum. Lütfen kal. Komik, ben... şey, bu tür şeylerden nefret edeceğini . Böyle bir şey yapacağını hayal etmemiştim..."

Bana gülümsedi ve bir an için nasıl nefes alacağımı unuttum. "Kot pantolonumla çıkıp geleceğimi düşündün. kendimi aptal yerine mi koyayım?"

"Evet, yani hayır. Ben senin-"

"Tam olarak ne düşündüğünü biliyorum." Gülümsemesi Şimdi kaydı ve elini kolumdan çekti.

Kaybından dolayı soğuk. "Benim hakkımdaki düşüncelerin söylemek istediğin kadar değişmedi. Pek değişmedi. Senin dünyana ait olmadığımı mı düşünüyorsun? Benim dünyamda beş dakika bile kalamayacağını biliyorum."

Bununla birlikte arkasını döndü ve beni ağzım açık bir şekilde orada bıraktı. Bu nasıl bu kadar çabuk bozulmuştu? Gecenin geri kalanında, tüm meslektaşlarımla ne kadar iyi uyum sağladığını çok açık bir şekilde gösterdi.

Yaz söz konusu olduğunda varsayımlarda bulunmayı bırakmalıydım.

Ayrıca onun yanıldığını kanıtlamam gerekiyordu. Onun dünyasını alt üst edebilirdim, hiç sorun değil.

Bölüm 27

Tüm bu saldırganlık içinde değil

Heath

İnanılmaz bir ön dönüş yaptıktan sonra bir dalganın tepesine indiğinde nefesimi tuttum. Bronzlaşmış yüzündeki beyaz parıltı, endişe verici bulduğum hareketlerin kıydan görülebiliyor olması onu çok mutlu etmişti. Tepesinde vızıldayan drone biraz daha alçaldı, Bir sonraki gösteriye önce bir anlığına yüzüne odaklanmak için hiç şüphesiz.

"Tanrım, Midge günün birinde boynunu kıracak," diye mırıldandı Max.

"Ne yaptığını biliyor," dedi Mia. "Eğer onun 'suda gezip tozmasıyla' daha fazla ilgilenseydin, bu seni şaşırtmazdı."

"Tamam, ! Ben boktan bir kardeşim. Bunun hakkında konuşmana gerek yok."

"Boktan bir ağabey değilsin - sadece onu sürekli küçümsüyorsun ve bu sinir bozucu." Mia Max'in elini tuttu ve Max onun kulağına bir şeyler fısıldamak için yaklaştı. İri yarı, huysuz Max'in kendisinden çok daha küçük ve sessiz olan karısı tarafından azarlanması her zaman eğlenceliydi ama Şu sıralar aşk ve sevgi dolu şeyler. İki yıl önce bana en yakın arkadaşımın üvey oğluna attığı sert tokatlar dışında duygularını açıkça yeteneğine sahip olup olmadığını sorsaydınız, size kesinlikle hayır derdim. Ama Mia onun başına gelen en iyi şeydi. Keşke Yaz ve ona davranış şeklim hakkında onu daha önce dinleseydim.

"Whoop! Whoop! Yürü, Midge Teyze! Adamımsın!" diye bağırdı Teddy, babasını ve Mia'yı görmezden gelerek, konu onların haydut PDA'ları olduğunda son politikası buydu.

"Teddy, sevgilim," dedi Verity diğer tarafımdan. "video için tezahürata ihtiyaçları olduğunu sanmıyorum.

Yaz da erkekten başka bir şey değil."

"Orada kışını tekmeliyor," dedi Verity'yi şakacı bir şekilde iterek. "Ve o kadar da erkek tamamen kancasız."

"Umarım tek parça halinde geri döner," dedim nefesimin altında ve Verity kaburgalarımın dirsek attı.

"Hey, bugün soğukkanlılığın zirvesinde olman gerekmiyor muydu?" diye sordu. "Yeni görünüşünle falan."

Sörfçü şortu ve parmak arası terlik giymiştim, ki bu da sörfçü erkeğe en yakın olduğum şeydi. Onu görmezden geldim ve denize baktım. Sonunda Yaz iç kesimlere doğru ilerliyor gibiydi. Suya girdiğinde, yelkenini ve tahtasını getirmesine yardım etmek için koşarak yanına gittim. Aşırı derecede sinirlendiğim için

eşyalarını çekmeye hazır olan tek kişiydi. Bodhi daha yakındaydı ve benden önce yelkeninden tahtasını çıkarmıştı bile.

dalgaların arasından çıkabiliyordu. Herif yanımdan geçerken bana göz kırptı. Yaz sudan çıkarken beni gördüğüne şaşırmış görünüyordu. Yelkenini açmak için bir jest yaptım ama o sadece tek kaşını kaldırıp güldü. İki köpek de ayaklarının etrafında dans ediyordu.

emin adımlarla kuma tırmanıyordu.

"Üzgünüm koca adam," dedi. "Ama elimde bu var. Yelkene alışkın değilseniz rüzgar çok güçlüdür." Yukarı çıktığımda

Onunla birlikte bankta, yelkeni idare ettiği aynı ustalıkla rüzgar sörfünü ve diğer tüm ekipmanlarını halletmeye devam etti. Ve hepimiz

Bodhi ile birlikte eğitim gününden kalan yelkenleri ve tahtaları yüklerken izliyordu.

"Sizi buraya getiren nedir?" diye sordu. Şimdi yerde yelkenlerini açtığından, her iki köpek de onun yüzünü yalayabiliyor ve boynuna sokulabiliyordu. Sonunda Onları başlarını kaşıyarak memnun etme çabalarına ara vermek, ardından onlarla birlikte yerde yuvarlanmak.

Sesindeki şaşkınlık karşısında göğsüm sıkışmıştı. Nasıl Max ve Verity'nin kaç ödül törenine katılmıştı? Şimdi onu tıp fakültesinden mezuniyetimde ve yol boyunca kazandığım tüm küçük zaferlerde hayal edebiliyorum. Biz

On sekiz yaşındayken danışmanlık işimi kutlamıştı ve bu benim onu görmezden gelmeye başlamamdan sonraydı. Yine de beni desteklemek için gelmesine engel olmadı.

"Bütün bu yaygaranın neden koptuğunu görmek istedik," dedi Verity garip bir sessizlik içinde. "Bu haftalardır bunun hakkında konuşup duruyor."

Yaz bana şaşkın bir bakış fırlattı, bu da kendimi daha da boktan hissetmeme neden oldu. Elbette onun suda yaptıklarına ne kadar hayran olduğumu bilmiyordu. Ona söyleme zahmetine hiç girmemiştim.

"Dışarıda kış tekmelediğini hep biliyordum teyze. Midge," dedi Teddy, Roger'ı kontrol etmeye ve Yaz'ın her şeyi toplayabilmesi için onu tekrar yola getirmeye çalışarak.

"Teşekkürler Ted," dedi, dalgıç giysisinin arkasındaki fermuarı açmak için uzanırken ona gülümseyerek. Ona yardım etmek için başladım ama ben daha önüne atlayamadan lanet Bodhi yine oradaydı. Yaz'ın saçlarını yolundan çekerken bana sırtıttı ve fermuarı indirmesi çok uzun sürdü, O kadar yakın duruyordu ki dudakları neredeyse kızın boynuna değecekti. "Umarım iyi atışlar yapmışlardır. Yardımcı olur merkezin tanıtımı için, değil mi Bode?"

"Ve Brezilya için," dedi Bodhi, Yaz dalgıç kıyafetinden sıyrılmaya başlarken. "Bunu unutma."

Yaz dudağını ısırıldı. "Bodhi, hala hiçbir şey için anlaşılmış değilim - "

"Brezilya'ya mı gidiyorsun?" Verity bakışlarını Yaz'ın üzerinde keskinleştirerek sordu.

Bodhi, "Dışarıda rehberlik ederek onu öldüreceğiz," diye araya girdi. "Bu sadece bir fikir," dedi Yaz yumuşak bir sesle Verity'ye. "Ben henüz Kendimi buna adadım. Ben sadece... bunun benim için iyi bir değişiklik olabileceğini düşündüm. Sadece birkaç aylığına." Artık dalgıç kıyafetini tamamen çıkarmıştı ve altındaki kızarıklık yeleği neredeyse şeffaftı, bikinisi ise hayal gücüne çok az şey bırakıyordu. Ama bu Yaz'dı - vücuduyla tamamen rahattı. Tuz ve kumla kaplı olmaktan mutluydu.

Deniz ve sevdiği şeyi yapmak. "Dinle, şimdi gidip şu adamlarla konuşmam lazım."

Film yapımcıları röportaj için onu çağırıyorlardı ve o da tipik Yaz modasına uygun bir şekilde kısa bir pantolon giydi ve tuzlu buklelerini sırtından aşağı sarkıttı, ve koşarak yanlarına gitmeden önce aynaya bile bakmadı. Ama Max ona alışılmadık bir şekilde sarılmadan ve onunla ne kadar gurur duyduğunu söylemeden önce değil. Boğazını temizlemek ve kardeşinin jesti karşısında şaşkınlıktan gözlerini kırıştırmak zorunda kaldığında kalbim ağırlaştı. Diğer herkes de vedalaştı, Teddy onu ayağa kaldırdı ve kutlama için etrafında dönüyor.

"Bu konuda ne yapacaksın?" Yaz'ın uzaklaşmasını izlerken Verity kısık bir sesle bana sordu.

Omuz silktim. "Benden ne yapmamı bekliyorsun, V?" "Ona kalması için bir sebep ver," diye fısıldadı. Diğerleriyle birlikte gitmek için dönüyor.

Bodhi ve ben sadece onun duyamayacağı şekilde röportajını izliyorduk.

Bodhi rahat bir ses tonuyla, "Müdürle yatmış olsaydı benim için çok daha kolay olurdu," dedi. Aracına yaslandı ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Yaz'ın bir filmini izlemeye dalmıştım. Suda yaptığı bir şeyi göstermek için tüm vücudunu kullanarak kamera ekibine animasyonlu açıklamalar yaptı.

"Sen tam bir pisliksin, bunu biliyorsun değil mi?" Dişlerimi sıkarak söyledim.

Omuz silkti. "Oyunu nasıl oynayacağını bilmesi lazım dostum. Dışarıda dalgaları yırtabilecek bir sürü seksi hatun var. Daha fazla havalanmak istiyorsa biraz gevşemesi lazım. Sakinmiş gibi davranan bir kuş için oldukça soğuk."

Burnumdan derin bir nefes aldım ve ağızımdan yavaşça verdim. Yaz'ın iş ortağının suratına yumruk atmanın bana bir olmazdı. Zamanımı beklemeliydim ki 'arkadaşıma' daha sonra bunun ne olduğunu söyleyebileyim.

Slimeball'un arkasından söyledikleri ve bana gerçekten inanması.

"Onun hakkında bir daha böyle konuşursan, acil servisimde meslektaşlarımdan oldukça kapsamlı bir travma muayenesi isteyeceksin. Anladın mı?"

Sırıttı. "Her neyse. Yaz şiddete başvurmaz, dostum. Onun v-jay-jay'ine bu şekilde ulaşabileceğini sanma." Bununla birlikte, Yaz'ın bir grup arkadaşının toplandığı voleybol sahasına doğru yürüdü. Eklektik bir gruptu - bazı sörfçü tipler, batık boyalı hippiler, bir çift

oldukça etkileyici dreadlock'ları vardı. Hepsi bronz tenliydi ve birkaçı dövmelele kaplıydı. Hepsi de Yaz'la aynı tuzla kaplı çıplak ayak görünümüyle sahilde evlerinde gibiydiler ve hepsinin güzel, hafif vahşi bir kalitesi vardı - yine Yaz gibi. Sörf şortum ve parmak arası terliklerimle bile bu insanlara uyum sağlayamadım. I

Yaz'a tekrar baktı. Kameraya doğru gülüyordu - tamamen sınırsız, tamamen özgür, neredeyse acı verici bir şekilde Güzel. Önemli olan şeye odaklanmam gerekiyordu. için bir an durdum, sonra ona doğru yöneldim. Röportaj bitmişti ve yapımcılardan biri ona biraz fazla yakın duruyordu. Adam ona yaklaştığında hafifçe irkildi.

yanağındaki kumu temizlemek için uzandı. Adımlarımı hızlandırdım.

"Hey, bebeğim," dedim, kendimi şaşırtarak - muhtemelen 'bebeğim' kelimesi dudaklarımdan ilk kez geçiyordu. Yaz bana döndü ve gözlerini kırıştırdı. Yanına geldim ve elini tuttum. Parmakları benimkileri hemen kavradı, neredeyse

Çaresizlik içindeydim ve o sümüklü yapımcıyı sarsmak için içimde gerçekten bir istek vardı. "Bitirdin mi?" Ses tonumdaki sertlik tüyler ürpertici yapımcı herifin bir adım geri çekilmesine neden oldu ve ben de ona samimiyetsiz bir gülümseme verdim.

"Sanırım öyle," dedi. "Dex, başka bir şeye ihtiyacın var mı?"

Dex birbirine dolanmış ellerimize baktı, sonra tekrar Yaz'a döndü, yüz ifadesinde bir an için bir kızgınlık belirdi,

sonra temizledi ve gülümsemeye zorladı.

"Elbette," dedi, oldukça zorlama ve rahat bir ses tonuyla. "Sakıncası yoksa seninle ve arkadaşlarınla biraz takılıp birkaç kadeh içki içeceğiz. Tanıtıma yardımcı olur."

Böylece kendimi Yaz'ın arkadaşları ve bir kamera ekibiyle plajda voleybol oynarken buldum. Bodhi ve benim işlerin yozlaşmasına izin vermeyecek kadar olgun olduğumuzu söylemek isterdim ama ne olduğunu anlamadan önce tam anlamıyla Top Gun'. Gövdelerimizi yağla kaplayıp havacı gözlükleri de takabilirdik. Neyse ki Yaz benim takımımıdaydı ve voleybolda çok iyiydim. Aramızda Bohdi'nin tarafını parçaladık.

Bodhi dışında Yaz'ın arkadaşlarının hepsi oldukça iyi insanlardı. Bazıları Yaz gibi tamamen denize bağlıydı, hayatlarını su sporları veya dalış yoluyla suda kazanıyorlardı - grupta bir balıkçı bile vardı - diğerleri yoga öğretmenleri veya alternatif terapi uygulayıcılarıydı. Hiçbiri geleneksel değildi ve hepsinin Yaz'ı sevdiği açıktı. Etrafımdaki konuşmalardan, Yaz'ın birçoğunun güvenebileceği bir arkadaş olduğu da anlaşılıyordu. Geçen hafta arkadaşının çocuklarını okuldan almak için gönüllü olan oydu. Diğer arkadaş soğuk algınlığı geçirdiğinde rüzgâr sörfü dersini o vermişti. Yaz'ın güvenilir biri olduğunu nasıl düşünmüştüm, doğrusu inanılır gibi değildi. Yaz'ın arkadaşları arasındaki tek sorun Bodhi'ydi. Ne yazık ki Bodhi, Yaz'ın arkadaşlarından Yaz ve Dee dışındaki tüm arkadaşlarından göt heriflik. Dee'yi Bodhi'ye yan gözle bakarken yakaladım. birkaç kez. Belli ki o da Yaz'ın oyununa tam olarak inanmamıştı. Dee ve Yaz yakın görünüyorlardı ve Dee'nin işin iyi tarafı için çok önemli olduğunu biliyordum ama Görünüşe bakılırsa Bodhi işin içine herkesten daha fazla girmişti.

"Sence buna dokunmayı başarabilecek misin?" Bodhi kuma otururken nefesinin altından konuştu. Yaz ve kızlardan bazıları kürekli kayıklarla denize açılmıştı.

Denizde yoga yapıyordum ve sadece ben, Bodhi ve bir avuç insan kalmıştı.

Bohdi'nin yorumunu duyan biri.

"Cidden bu kadar hıyar mısın?" Ben cevap verdim, Bodhi'ye tiksinişmiş bir bakış attı, bu da sırtışının birkaç kademe daha yükselmesine neden oldu.

"ama dostum," dedi. "İkimiz de bu bir avuç ezikle eğlenmek için takılmadığını biliyoruz."

"Bu insanların senin arkadaşların olduğunu sanıyordum."

Bu

sesimi zorlaşıyordu. Bu su maymunu beni cidden sinirlendiriyordu.

Homurdandı ve birasından bir yudum daha aldı. Gözleri cam ve kırmızı çerçeveliydi; ne kadar içtiğini ve yanında başka bir şey alıp almadığını merak ettim. "Ben o hippisişiklerden değilim. Ata binebilirim ve bundan para kazanıyorum, ama bu saçmalıkların hiçbirine inanmıyorum. Yaz bana para kazandırıyor, o kadar."

"Sen gelmiş geçmiş en kötü iş ortağısın. Aşağılık bir insan olduğundan bahsetmiyorum bile."

"Yüksek ve kudretli gibi davranma. Ona daha önce de bok gibi davrandığını gördüm. Burada olmanın tek sebebi oraya girmek istemen. Benim burada olmamın tek sebebi de Bu salaklardan faydalanıp paraya para demeyeceksin. Seni suçladığımı söyleyemem - bu kadar soğuk bir kaltak olmasaydı kendim de kullanmayı düşünmezdim."

Öfkem nadiren dışa vurduğum bir şeydir.

Çocukken ailemin bu kadar kontrolden çıktığını görmek beni duyguları ifade etme konusunda çok temkinli hale getirmişti. Fakat

Son dört saat boyunca süper soğukkanlı ve harika dostlarmış gibi davranmasını izlediğim Bodhi'yi dinlerken bu insanların hepsini soyup soğana çevireceğini açıkça itiraf etmesi ve Yaz'a frijit bir kaltak demesi beni çileden çıkardı. Biram elimden yere düştü ve kendimi ona doğru fırlattım. Onu kuma yapıştırdığım gibi, Yüzünde hâlâ lanet sırtış vardı, sanki girdiğimiz savaşı kazanmış gibiydi.

"Sakin onun hakkında konuşma!" Onu tişörtünün önünden tutup sarsarken bağırdım.

Omzumda bir el hissettim ve hala Bodhi'ye odaklanarak salladım.

"Heath!" Yaz'ın sesi kırmızı sisi yardı ve Bodhi'yi tutuşumu gevşettim. "Bırak onu. Ne yapıyorsun?"

Ondan uzaklaştım ve tiksintiyle onu tekrar kumun içine ittim. Bodhi'nin sırtışının yerini Tamamen sahte bir şaşkınlık ifadesi takındı ve sanki canını yakmışım gibi otururken göğsünü .

Yaz'ın onun üzerine eğilip göğsünde ve omuzlarında yara olup olmadığını kontrol ettiğini gördüğümde, "Tanrı aşkına," diye mırıldandım içimden. "Yaz, o piç kurusuna zar zor dokundum."

Bana döndüğünde öfkeli olduğu belliydi.

"Bodhi tamamen şiddet karşıtıdır. Buraya gelip arkadaşlarıma saldıramazsın Heath."

"O senin arkadaşın değil. Senin hakkında söylediklerini . O lanet olası bir dolandırıcı. Yaz, beni dinlemek zorundasın. I-"

"Sana burada bir şans verdim," dedi alçak bir sesle. Omzunun üzerinden baktığımda Bodhi bana muzaffer bir sırtış fırlattı. Ona tekrar saldırmamak için kendimi kontrol etmem gerekti. "Sıra dışı olmamız ve dünyayı senin gibi görmememiz, hepimizin tehlikeli bir grup tuhaf tip olduğu anlamına gelmez."

"Hiçbirinizi yargılamıyorum çocuklar." Kolumu Yaz ve arkadaşlarına doğru uzattım. "Benim sorunum o. ile." Hâlâ göğsünü ovuşturan ve sahte bir şok geçirmiş gibi görünen Bodhi'yi işaret ettim.

"Bana ve arkadaşlarıma saygılı davranamayacaksanız, bence iyi olur." Gözleri parladı ve elleri kalçalarına gitti. Bunun bir açıklaması olamazdı.

O hala bu kadar kızgınken ona hiçbir şey söylemedim. Bunu nasıl bu kadar berbat etmişim? Yaz'ın çok iyi uyum sağladığı bağış toplama etkinliğini takip ettiği için daha da kötüleşti.

tüm arkadaşlarım ve meslektaşlarım. İkimiz arasında ben sorumluluk sahibi olduğumu kanıtlıyordum, utandırma potansiyeli olan bendim. Bir an öfkelen dim ve kaşlarımı çatarak Bodhi'ye baktım.

"Bu iş daha bitmedi," diye hırladım ona. Piç kurusu yüz hatlarını şaşkın bir ifadeye büründürmeden ve iki elini havaya kaldırmadan önce bana göz kırptı.

"Yo, dostum. Ben bu saldırganlıktan hoşlanmıyorum. Meditasyon yapmayı denemelisin. Tüm bunları gerçekten dengeleyebilir testosteron." Diğerlerinden birkaçı da onunla başını sallıyordu. Bahse girerim ki bu sik kafalı daha önce hiç hayatında meditasyon yapmamış. Yine de Dee'nin ona kısık gözlerle baktığını fark ettim.

"Sadece git, Heath. Zaten kalmana hiç izin vermemeliydim. Bu senin sahnen değil."

"Yaz, dinle," diye ona doğru yürümeye başladım ama o bir adım geri çekildi. Omuzlarım yenilgiyle düştü ve olduğum yerde durdum. Eğer Yaz'ın güvenini yüzlerce farklı şekilde kaybetmemiş olsaydım, Bodhi konusunda bana inanabilirdi. Bu durumda, yenilgiyi kabul etmek zorunda kalacaktım. Bu tur, Her neyse.

Bölüm 28

Senin için orada olmak istiyorum.

Yaz

"Bryn?" Kapıya tekrar vurdum. Hâlâ yanıt yoktu. Son bir yıldır işitme duyusu zayıflamıştı ama birkaç ay önce ona evin içinde sis düdüğü gibi yankılanan şu kapı zillerinden almıştım - lanet şeyin fişini çekmediği sürece o bile bunu görmezden gelemezdi. Kapıya vurmakla zile basmak arasında gidip gelen birkaç dakikadan sonra anahtarımı almak için anahtarlığı açtım. İçeri girdiğimde korkunç bir sessizlikle karşılaştım ve korkunç bir önsezi duygusu kapladı.

Onu oturma odasında buldum. Oturma odasında oturuyordu.

O sabah ona bir fincan çay getirdiğimde bıraktığım sandalyenin aynısıydı ama şimdi yana doğru çökmüştü.

"Bryn?" Önünde dizlerimin üzerine çöktüm ve omzunu salladım. Hafifçe kıpırdandı, göz kapakları titredi ama başka bir tepki vermedi. İşte o zaman ağzının bir tarafının çökük ve gevşek olduğunu fark ettim. İki elini de avuçlarımın içine aldım. "Bryn, tatlım, ellerimi sık." Bir taraf hafifçe sıkı, diğer taraf öylece kaldı. tamamen gevşek.

"Tamam, ," diye mırıldandım, titreyen ellerimden birini çekip arka cebimden cep telefonumu çıkarmak için kullandım.

İki saat sonra Bryn'in alnındaki saçlarının bir kısmını okşarken ellerim hâlâ titriyordu. Hastane yatağında çok küçük görünüyordu. Bryn kadar varlıklı ve kişilikli biri nasıl küçük görünebilirdi? Solgundu ve gözleri kapalıydı. Kıpırdanmıştı Buraya gelirken ambulansa kısaca benimle konuşmaya çalıştı, ancak yüzünün yarısı işbirliği yapmıyordu ve ne söylemeye çalıştığını çözemedim. Ama konuşmayı başardı.

Onunla kalacağımı söylediğimde iyi olan eliyle elimi tekrar sıktı. A&E'ye geldiğimizden beri o kadar çok şey olmuştu ki, bu benim için ilk fırsattı.

ona gerçekten bakmak zorunda kaldım. Oksijen maskesi burnunu ve ağzını kapatıyordu ve her türlü kabloya bağlıydı. ve tüp. Yanağımdan bir damla gözyaşı süzüldüğünü hissettim ve sildim.

düşmeden önce uzaklaştı. Dağılmamın bir faydası yoktu - Bryn için güçlü olmalıydım.

"Yaz?" Heath'in yatağın ucunda durduğunu gördüm.

Nereden gelmişti ve ne kadar zamandır

Orada mı duruyorsun? "İyi misin?"

Sadece şu anda hissettiğim rahatlama miktarı beni şaşırttı.

onu görmek ve onun derin, kararlı sesini duymak. Tek istediğim ona ulaşmak için birkaç adım koşmak ve kollarında eriyerek bana her şeyin yoluna gireceğini söylemesiydi. Ama omurgamı sertleştirdim ve kendimi olduğum yerde kalmaya zorladım. Koşmam gereken kişi o değildi - bunu birden fazla kez kanıtlamıştı.

"Ben iyiyim. Benim bilmek istediğim Bryn." İlk telaştan ve tomografiden sonra herkes geri çekilmiş . Boğazına tüp ve onu yoğun bakım ünitesine götürmeleri gerekmiyor muydu?

"Nefes alış verişi garip geliyor. İhtiyacı yok mu-?"

"Midge, bir dakika dışarıda konuşalım, tamam mı?" O da Şimdi yanımda durmak için hareket etti ve onun büyük, sıcak elini sırtımda hissettim.

"Hayır, onunla kalmam gerek. Ben-"

"Tim bir dakika onunla kalacak."

Bir hemşirenin kabine fark ettim, nazik gülümsemesi bana yönelmişti. Kaşlarım birbirine çatıldı. "Yanında tanıdığı birine ihtiyacı var. Ben-"

"Beş dakika, Midge."

Bryn'in saçlarını son bir kez okşadım ve sonra içimi çektim. Yataktan kalkarken, "Tamam, beş dakika," diye kabul ettim. Heath beni kabinden çıkarıp acil servisin ortasına götürürken eli sırtımda kaldı.

departmanı. Etrafımızda olup bitenleri ya da biz geçerken Heath'in astlarına verdiği bir dizi emri zar zor fark ettim, bölümün kontrolünü ustalıkla devretti ve beni çift kapıdan çıkarıp koridora yönlendirmek için adımlarını bozmadı. Ofisine vardık ve kendisi masasına tünerken beni oturmam için yönlendirdi. Kaşlarımı çattım.

"Oturmak istemiyorum, Heath. Geri dönmem gerek-

"Lütfen, Midge," diye yumuşak bir sesle emretti. kararlılığım sayesinde. Gözlerinin içine baktığımda ve oradaki endişeyi gördüğümde, başka bir hastalıklı önsezi hissine kapıldım.

Bacaklarım kaskatı kesilmişti ama sandalyeye oturacak kadar bükmek için kendimi zorladım.

"Dinle, Heath. Onun için yoğun bakım gibi bir şey ayarlamalısınız. Nefes alamıyor. komik ve çok solgun. Sanırım solunum cihazına ya da başka bir şeye ihtiyacı var.

"Yaz, çok üzgünüm ama Bryn gerçekten pek iyi değil."

Ellerimi havaya kaldırdım ve sonra aptal sandalyenin kollarına . "Ben de bunu söylüyorum. O hasta. Onun halledilmesi gerekiyor. Bir çeşit hastalık olmalı. of-

Heath aynı sakin ses tonuyla, "Ağır bir felç geçirdi, Yaz," diye devam etti. "Sol yarımküresinin büyük bir kaybetmiş."

"Aynen öyle! Bu yüzden onun-

"Her şeyi doğru yaptın. Tamam mı? Kızı orada olduğun için sana çok minnettar."

"Margot ile konuştun mu?" Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım ve o da yavaşça başını salladı. "Kahretsin, onu aramayı tamamen unutmuşum. Çıldırması olmalı. Yapamam-"

"Margot iyi. Buraya doğru yola çıkmış ama trafik yüzünden birkaç saat içinde gelebileceğini sanmıyor. Umarım daha önce burada olur..." Sustu ve sonra boğazını temizledi.

"Neyden önce?" "Bryn çok hasta, Yaz."

Birden bakışları çok yoğun geldi. Susturmak için gözlerimi kapatmak zorunda kaldım.

"Ama hâlâ bir Monopoly oyunumuz var. Dün Mayfair'de bir otel satın aldı. Ona bir fincan Bu sabah çay içtim ve bana taytlarımın rahatsız edici olduğunu söyledi. Olamaz..."

Heath masadan kalktı ve çömeldi. Elleriyle yüzümü çerçeveledikten ve başparmaklarıyla iki yanağımı da okşadıktan sonra ki

Ağladığımı fark etti. Sonra elini cebine attı ve benim için bir mendil çıkardı, ben de alıp yüzümü sildim ile. Tanrım, Bryn'i savunabilmek için kendimi toparlamam gerekiyordu.

"Büyük bir felç geçirdi ve bundan sonra iyileşebileceğini sanmıyorum."

"Bunu bilemezsin," dedim, sesim boğuk ve bu beni daha da sinirlendiriyordu. "İnsanlar felç geçirdikten sonra iyileşir. O dayanıklı bir ihtiyar. Onu öylece silip atamazsın."

Heath yavaşça başını salladı ve sonra iki elimi birden tuttu. Onun elleri benimkileri sararken çok sıcak hissediyordu. "O doksan bir yaşında, Midge."

"Biliyorum ama-"

"böyle bir şey gelirse kahramanlık yapmak istemedi. Bu konuda bir ön talimatı var. İsteyeceği son şey, bir seruma bağlanmak.

yaşam kalitesi olmayan makineler. Onun ne kadar bağımsız olduğunu biliyorsunuz. Bunu istemeyeceğini biliyorsunuz."

Gözyaşları yoğun ve hızlı bir şekilde akarken yüzü gözümün önünde bulanıklaştı. Boğazıma bir hıçkırık düğümlendi ve tırnaklarımla tutunduğum gücü kaybettim. Vücudum

Heath'in kollarına düştüm. Beni güçlü kollarıyla yakaladı ve kendine doğru çekerek ikimizi de ayağa kaldırdı. O beni okşarken ben göğsüne yaslanıp hıçkırmaya devam ettim.

Saçlarımı okşayarak, Bryn'in üzülmemi istemeyeceğini, her şeyin yoluna gireceğini, Bryn'in yanında kalabileceğimi, onu rahat ettireceklerini anlattı. Ağlama krizim nihayet yatıştığında, kontrolümü kaybettiğim için utanç duyduğumu hissettim ve

biraz mesafe koymak için Heath'ten uzaklaşmaya çalıştım. Beni son bir kez sıktıktan sonra bıraktı. Kollarını bıraktığında bir adım geri çekildim ve bana verdiği mendili kullanarak yüzümü silmeye devam ettim.

"Tamam," dedim sonunda, ağlamaktan sesim kısılmıştı. "Bana bunu açıkladığın için teşekkür ederim." Son birkaç dakikasını bir adamın göğsüne kapanarak hıçkırarak hıçkırarak ağlayarak geçirmiş biri için sesim gülünç derecede resmiydi. "Ona geri dönsem iyi olacak." Gözyaşlarımın geri kalanını yuttum ve omuzlarımı dikleştirdim. Bryn'in bana ihtiyacı vardı. Şimdi ağlamaklı bir karmaşanın içine düşmenin zamanı değildi.

"Seni onun odasına götüreceğim." Yine, o büyük Elim omurgamın dibine yerleşti, beni ve duygularımı dengeledi, bunu hem rahatlatıcı hem de sinir bozucu buldum.

"Oraya giden yolu bulabilirim."

"Seni ona geri götüreceğim Yaz." Sesi hâlâ yumuşaktı ama tonu sertti, belki de alttan alta bir kızgınlık vardı. "Her lanet şeyi tek başına yapmak zorunda değilsin." Kızgınlığı artık açıkça belli oluyordu. "Kahretsin, Üzgünüm." Bir süre sonra daha yumuşak bir tonda, "Ama ben senin için orada olmak istiyorum. Buna ihtiyacım var. Bunu yapmama izin verirsen çok memnun olurum. Sadece bu seferlik."

Gözlerindeki yalvaran bakıştan uzaklaştım ve kısa bir verdi. İçini çekti ve benim için kapıyı açtı. Bryn'in yatağının yanına dönene kadar eli sırtımda kaldı. Beni bırakmadan önce eğildi ve şakağıma bir öpücük kondurdu. O öpücüğün sıcaklığını iliklerime kadar hissettim.

Sonraki üç saat yavaş geçti. Bryn taşındı Çok daha sessiz olan ama sesimin yankılandığı bir yan odaya geçtik. Onunla bizim hakkımızda konuştum. Monopoly oyunları ve onun ne kadar hilekar olduğu. Hakkında

kırk yıldır kombiyi yenilemediğini ve su basıncının berbat olduğunu söyledi. Kedisi Doris'e iyi bakılacağı konusunda ona güvence verdim.

o hastayken. İnatçı sağcı ihtiyarın hoşuna gideceğini bildiğim için ona Daily Mail bile okudum. Hatta onu Guardian'ı okumakla tehdit ettim, yarı yarıya oturup bana defolup gitmemi söylemesini bekliyordum. İnsanlar geldi ve gitti. ama bana çay ve sandviç getiren Heath'ti. O içeri girdiğinde panik içindeydim.

Heath arkamdan , "Nefes alış veriş değişti," dedim. Yatağın üzerinde Bryn'in elini tutuyordum ve göğsünün düzensiz hareketine bakıyordu. Birkaç nefes alıyor, sonra uzun bir süre durduktan sonra tekrar nefes alıyordu. Bu beni korkutuyordu.

Heath bir sandalye çekip benimkinin yanına oturdu. Sonra diğer elimi eline aldı ve sıkıca tuttu. "Bu bir parçası süreç. Endişelenmeyin - bu aşamada bu tür bir nefes almayı beklerdik."

"Kızı daha önce başaracak mı...?" Fısıldadım.

Uzun bir duraklama oldu. "Sanmıyorum, hayır."

Nefes almayı tamamen bırakması bir saat daha sürdü. Heath tüm bu süre boyunca yanımda oturdu, elimi tuttu.

"Gitti, değil mi?" diye sordum. Bryn'in nefes almasının üzerinden yarım saat geçmişti.

"Evet." Heath elimi sıktı ve her şeyi onaylamak için yapması gereken tüm kontrolleri yapmak üzere ayağa kalktı. Yatağın yanında durdum, olduğum yerde donup kalmıştım. Bana doğru döndüğünde, iki elini omuzlarıma koydu ve

Beni çekti. O gün ikinci kez göğsüne doğru hıçkırarak ağladım.

"Seni eve götürüyorum," dedi.

"Heath, ben-"

"Yalnız kalmamalısın, Yaz."

Yüzüne bakabilmek için geri çekildim. "Sanmıyorum-"

"Vardiyam iki saat önce bitti. Eve gitmem gerek ve sen de benimle geliyorsun. Seni düşünmeye dayanamıyorum. O eve yalnız dönmek istemiyorum. Lütfen benimle eve gel. Sadece bu gece için, sana göz kulak olmama izin ver. Bunu benim için pek çok kez yaptın."

Ve bununla birlikte, mücadele tükendi. Hayır, eve gitmek istemiyordum. Henüz değil. Bu gece değil. Heath'in yanına uzandım ve göğsüne doğru başımı salladım.

OceanofPDF.com

Bölüm 29

Değerli

Yaz

Arabasına vardığımızda, Heath unutulmuş sandviçi taze paket çayla birlikte bana itti ve ben paketi açana kadar evine giderken bana bakmaya devam etti. Kendi kendime telaşının can sıkıcı olduğunu söyledim, ama öyleydi.

Biraz yemek yedikten sonra evine vardığımızda kendimi ne kadar iyi hissettiğime şaşırdım. Beni içeri ve boş yatak odasına götürdü. O sırada saat gece yarısını geçmişti.

"Bugünkü vardıyan ne kadar sürdü?" Giymem için tişörtlerinden birini yatağın üzerine atarken sordum.

"Ne? Oh, devir teslim için yedide başladım." Bana küçük bir gülümseme verdi ve yorgunluk çizgilerini görebiliyordum. Yüzünün etrafında ve gözlerinin altında koyu gölgeler vardı. Göz kapaklarından biri titriyordu, bunun eskiden beri yeterince uyumadığının bir işareti olduğunu biliyordum. Kaşlarımı çattım. Uyumamış olsaydı

Babasının cenazesinden beri uyuyor muydu? Her şey hâlâ onun üzerinde baskı yaratıyor muydu? Bodhi ile olan o olaydan beri Plajda onu hiç görmemiştim. Verity iyi görünüyordu. Aslında yumuşadı ve kulübesine bazı esansiyel yağ difüzörleri kurmama izin verdi. Hatta son ziyaretimde yatağının yanında sakinleştirici bir kristal kabul etti ve benimle birlikte bazı nefes egzersizleri yaptı. O kabul etmedi

Artık panik atak geçirmiyordu, ama o tipik bir kaçamakçı Markham'dı. Ya Heath daha da kötüleştiyse?

Onu mu? Bu suçluluk duygusunu daha da arttırmak için, hastanede fazladan iki saat geçirmesinin sebebinin ben olduğumu fark ettim, bu da onun yorgunluğunu daha da arttıracaktı.

"Bugün için teşekkürler," dedim ve elini tutup sıkmak için ona doğru ilerledim. Bir an için birbirine bağlı ellerimize baktı, sonra tekrar yüzüme baktı. Göz bebeklerinin büyümesini izleyebileceğim kadar uzun süre birbirimize . Bu

kimin önce hareket ettiğini söylemek zordu. Belki de aynı anda hareket ettik - vücutlarımız tamamen ve aramızdaki akım bir anda koptu. Ne olduğunu anlamadan kollarım boynuna dolandı, elleri sırtıma uzandı ve öpüşmeye başladık. Ondan sonraki her şey çılgıncaydı, çaresizlikle sınırlıydı. Birbirimizin kıyafetlerini yırtarak, ikimiz de aynı acil ihtiyaç tarafından tüketildik daha yakın olmak için. Bir araya gelmenin ve günün tüm üzüntü ve kayıplarını bastırmanın verdiği rahatlama çok şiddetliydi. Benim Heath'e, onun da bana ihtiyacı vardı ve bu konuda ikimizin de yapabileceği bir şey yoktu. Birbirimize sarılmış halde uykuya daldık, Heath'in unutulmuş tişörtü yatağın yanında yerde duruyordu. Heath'in kollarında kendimi mutluluk ve güven bulutunun üzerinde süzölmeye bıraktım. Şüphelerimi şimdilik zihnimin gerisine ittim.

Heath

Uyumam gerektiğini biliyordum. Bu kadar uzun bir vardiyadan sonra uyumamak açıkçası saçmaydı ve ilk başta birkaç saat idare ettim. Ama sabahın Yaz'ın bana doğru kaymasıyla uyandığımda, uyku önceliğimin en üstünde değildi

Liste. Haftalardır hissetmediğim kadar iyi hissediyordum. Yaz'ı kollarımda tutmak hayatımda yaşadığım en güçlü ve doğru deneyimdi. Sanki orada olması gerekiyordu ve şimdi orada olduğuna göre evren yeniden düzene girmişti. O delik olmadan tekrar nefes alabileceğimi hissettim.

göğsümü yumrukladı. Ama aklımın bir köşesinde bir endişe vardı - Yaz'ın dünkü ruh halinden bir şekilde faydalanmış mıydım? Beni öptüğünde bu konuda her türlü mantığın ötesindeydim, ama şimdi günün soğuk ışığında, herhangi bir şeye başlamadan önce onunla konuşabilmek kendimi bekletip bekletmediğimi merak ettim - onu

onun benim için ne kadar önemli olduğunu, bunun benim için ne anlama geleceğini.

Sekizden hemen önce Yaz'ın gözleri açıldı ve göğsümün üzerindeki pozisyonundan bana göz kırptı.

"Merhaba," diye fısıldadı, sonra beni çok rahatlattı. uykulu bir gülümsemeyle gülümsedi, ben de ona karşılık verdim ve kolumu omuzlarına dolayarak onu sıktım.

"Merhaba," fısıldadım. Pencereden içeri süzülen güneşe baktı ve kaşlarını çatı.

"Kahretsin, saat kaç?" Hareket etti, yıldırım hızıyla benden uzaklaştı ve telefonunu aldı. "Hay aksi! Neredeyse sekiz oldu. Dokuzda dersim var. Yataktan fırladı ve kıyafetlerini giymeye başladı. Vücudum onsuz üşüyordu.

"Bak, Midge, bugünlük iptal edemez misin? Eminim müşterileriniz anlayışla karşılayacaktır. Dünden sonra çok yorulmuş olmalısın." Onu yataktan çıkana kadar takip ettim ve

Dolabımdan birkaç kot pantolon aldım. Onları giydirdiğimde neredeyse tamamen giyinmişti.

"Ben iyiyim." Bana kısa ve inandırıcı olmayan bir gülümseme fırlattı ve telefonunu arka cebine soktu. "İş zaten aklımı başımdan alacak."

Kafasını dağıtmak için birkaç aktivite fikrim daha vardı ve Yaz'ın uyanır uyanmaz kapımdan çıkıp gitmesi bunların hiçbirine uymuyordu.

"Dün gece olanlar hakkında konuşmalıyız." ", Heath.

Ve konuşacağız, söz veriyorum. Sonra konuşuruz."

Kızgınlığımın yüzeye çıktığını hissederek ofladım.

Cumartesi sabahıydı ve ben vardiyada değildim. Sevdiğim kadın kollarımda uyandı. Bana göre her şey mükemmeldi. Bu kadar kısa sürede benden koparılmasına hiçbir şekilde hazır değildim. Bu yüzden düşünmeden konuştum.

"Bir kez olsun ıskalamamızın o kadar da önemi yok, değil mi? Bu ölüm kalım meselesi değil."

Yaz olduğu yerde durdu ve yavaşça bana döndü. Yüzüne bir kez baktığımda yanlış bir şey söylediğimi anladım.

"Yani, şu anda acil serviste nöbetiniz olsaydı, sadece fasulyelerinizi soğutmaktan ve gelmeye zahmet etmemekten mutlu olur muydunuz?"

"Aynı şey sayılmaz. Senin gibi değil..." Yaz'ın yüzündeki rengin yükseldiğini gördüğümde sözümü yarıda kestim.

"Devam et," dedi alçak ve tehlikeli bir sesle. "Ne yapıyormuşum gibi değil? Hayat mı kurtarıyorum? Belki kurtarıyorum, belki kurtarmıyorum. Çocuklara su güvenliği de öğretiyorum, bu yüzden olaylara nasıl baktığınıza bağlı. Belki de benim önleme çabalarım yüzünden hayat kurtarma bölümünüze gelmeyen birkaç insan vardır. Ama Heath, burada konu benim ne yaptığım ve bunun sana göre ne kadar değerli olduğu değil. Bu benim geçim kaynağım. Bu benim için önemli. Bunu anlamaya başladığını düşünmüştüm ama bu konuşmaya ve geçen gece Bodhi'ye davranış şekline bakılırsa gerçekten iyi bir yalancı olduğunu düşünmeye başlıyorum."

, yine yaptım. Nasıl bu kadar duyarsız
Hıyar mı?

"Hayır, hayır, öyle demek istemedim," demek için acele ettim,
onu koridora kadar takip etti. "Elbette yaptığınız şey değerli. Bak, dün bir kayıp yaşadın, yani evet, Aslında aynı durumda olsaydım, daha bir gün önce bir yakınımı kaybetmiş pekâlâ hasta olduğumu söyleyebilirdim." Ayaklarını spor ayakkabılarının içine sokmadan önce gözlerini devirdi. "Tamam, tamam, seni bırakayım."

"Yaklaşık iki yüz metre. Sanırım başarabilirim."

Bununla birlikte, ön kapımı açtı ve hışımla dışarı çıktı. Bir tişört ve ayakkabılarımı aldığımda çoktan gitmişti.

Bölüm 30

Hiç hoş değil, kardeşim.

Yaz

"Üzgünüm ama nasıl kârda olmadığımızı anlamıyorum?"

Bodhi omuz silkti. "Bu zor bir iş. Büyük bir rekabet var. Ve zamanınızı o çocuklarla harcıyorsunuz - onlar tam olarak para döndüren kişiler değiller."

Tekrar bilgisayar ekranına döndüm ve işletme hesabında gezinmeye devam ettim. "Bu para çekme işlemleri de neyin nesi?"

"Oh, o sadece sipariş ettiğimiz tahtalar içindi."

Kaşlarım havaya kalktı. "Tahtalar mı? Onları ben seçtim ve bu miktarın çok altındaydılar. Tanrım, başka para çekme işlemleri var." Hesabı geriye doğru kaydıldıkça gözlerimin büyüdüğünü hissettim. Korkunç matematik becerilerime rağmen Bodhi'nin üç aydır bu şekilde para çektiğini görebiliyordum - o günden beri bana defterleri dengelemeyi devralacağını söyledi, böylece işin pratik tarafına konsantre olmak. Kontrol etmemin tek nedeni çocuklar için yeni bir takıma gerçekten ihtiyacım olmasıydı ve Bodhi bana yine işlerin bunu karşılayamayacağını söylemişti ki her zamankinden daha yoğun olduğumuzu düşününce bu kulağa garip geliyordu. Sandalyemden kalktım ve Bodhi'ye doğru döndüm, böylece birbirimize bakıyorduk. Bir an gözlerimi tuttu, sonra başka tarafa baktı.

"Hakkında hiçbir fikrinizin olmadığı bir sürü masraf vardı," dedi savunmacı bir tavırla. "Her türlü şeye ihtiyacımız vardı,

Geçen günkü elektrikçi de tam bir soyguncuydu." "O

adamı kardeşim tavsiye etti ve biliyorum ki tam olarak ne kadara mal olduğunu. Soygunun yanından bile geçmedi ve bu hesapta eksik olan miktarın yanından bile geçmedi. Oh Tanrım." Yüzümdeki rengin aktığını hissettim ve ayaklarımın üzerinde sallandım, bir an için neredeyse başımın döndüğünü hissettim.

bir an. "Dışarıdaki minibüs. Kullandığın yepyeni minibüs. Söylediğin gibi bir arkadaşının değil, değil mi?"

Bodhi'nin yüzü buruştu ve çenesi inatçı bir açıyla kalktı. "Ne olmuş yani? Kazancımızın bir kısmını harcadım. Senin gibi havadan geçinip lanet olası bir bisiklet ve hurda bir minibüsle dolaşamam, değil mi?"

"Ama sen hep paranın senin için önemli olmadığını söylerdin.

Kârı tekrar işe yatırmamız gerektiği konusunda hemfikirdiniz. Sen bir minimalistsin, özgür bir ruhsun - sahip oldukların seni sadece bağlar - bana söylediğin buydu. I-"

"Oh, Tanrı aşkına!" diye tersledi. "Bütün bu saçmalıkları beni işe ortak olarak alasin diye söyledim. Kimse sahip olmanın anlamsız olduğunu düşünmüyor, Yaz. Bu bir çizgi. Tamam mı?"

"Doğru. Bir çizgi." Sesim artık çok uzakta, sanki bana ait değilmiş gibi geliyordu. Tüm sıkı çalışmama rağmen yine de bunu berbat etmeyi başarmıştım. Ailem haklıydı. Heath haklıydı. Kendi işimi yürütecek kadar zeki, sorumluluk sahibi ya da herhangi bir konuda yeterli değildim. Denemek bile aptalcaydı. Tek yaptığım bu şerefsizin cebini doldurmaktı. Arka planda oflayıp pufladı ve ayaklarını yere sürttü.

"Dinleyin, bu ay çok daha fazla gelir elde etmemiz gerekiyor ve sonra her şeyi eşitleyebiliriz - ekipman."

"Ve kira. Kirayı unuttun." Öyle bir açık vardı ki, bu ay bunu karşılayabileceğimizi sanmıyordum. Tabii aileme ya da Max'e , ki bu durumda bunu yapmaktansa ölmeyi tercih ederim.

"Dinle, Brezilya'ya gitmeyi kabul edersen kiranın bir önemi kalmayacak." "Bodhi, eğer bir yere gitmeyi kabul edeceğimi düşünüyorsan hayal görüyorsun."

"Dürüst ol!" diye tersledi. "Zaten bunu asla kabul etmeyecektin. Sadece beni oyaladın."

"Hayır, hayır öyle olduğunu sanmıyorum." Bu sözleri söylerken Brezilya'yı hiçbir zaman ciddiye almadığımı fark ettim.

Bir süre için kolay bir çıkış yolu, bir kaçış yolu gibi gelmişti ama bu asla yapılacak doğru şey olmazdı. İşe çok fazla yatırım yapmıştım. Ve kendime karşı dürüst olursam, ailemi özleyecektim. Heath'i özlerdim. "Ama seninle kıyaslandığımda gün gibi dürüstüm. Başından beri bana yalan söylüyorsun. Bu karmaşadan nasıl kurtulacağız?"

"Size bahsettiğim o grubu dışarı çıkarmanız gerekecek."

"Hangi grup?"

"Bekarlığa veda partisi mi? Şu milyarder adam mı? Ekstrem su sporları olduğu sürece ve sen..." diye devam etti, sonra gerisini eline doğru mırıldandı.

"Ne yaptığım sürece?"

"Bikini giydiğin sürece."

"Ne istiyorsun?" Dedim ama Bodhi yer değiştirirken midemde bir düğüm oluşmuştu bile tekrar rahatsız oldu ve ensesini ovuşturdu.

"Onlara sahilde yaparken çekilmiş birkaç fotoğrafınızı göndermiş olabilirim. Dalış kıyafetini çıkarmanı istedikleri konusunda oldukça nettiler."

"Striptizci gibi mi?" Sesim artık tamamen boş çıkıyordu. Dibe vurmuştum. Bodhi iç çekti.

"Her zaman bikinilisin. Ne fark eder?" I farkın tam olarak ne olduğunu söylemek için ağzımı açtım ama ben konuşmadan elime bir fatura tutuşturdu. Üzerindeki numara tamamen saçmaydı. Bir an için gözlerimi kapattım ve ağzımdan derin bir nefes aldım, burnumdan dışarı atıyordum.

"Eğer bunu yaparsam, sana bir pay vereceğim - ve sonra dışarıdasın."

İtiraz yok. İşin herhangi bir parçası üzerinde hak iddia etmek yok." "Bekle bir dakika. Yapamazsın."

"Ortaklık anlaşmasını henüz imzalamadık Bodhi ve kabul edelim ki iş benim. Ben , sen de

hiçbir şey kalmadı. Ay sonuna kadar iflas edeceksiniz."

Yüzü kızardı ve ağzı buruştu. Onun çekici olduğunu nasıl düşünmüştüm?

"İyi," diye tersledi, topuklarının üzerinde döndü ve stüdyodan hışımla çıktı, ama çıkarken bana "lanet olası orospu" diye karşılık vermeden de edemedi. Faturaya baktım ve iç çektim.

"Onları dışarı çıkarmayacağız." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve ağzımı kesin bir çizgiye oturttum.

Bu adamları suya götürmek için gururumun bir kısmını feda etmeye hazırdım ama güvenlikten ödün vermeye hazır değildim. Ya hâlâ ya da bir şey almışlardı. Pencereden dışarı bakarken içlerinden birinin çocuklar için kurduğumuz eğitim düzeneğinden düştüğünü, diğerinin boşluğa baktığını, diğer ikisinin yerde yuvarlandığını ve bir adamın da yan taraftaki bir çalılığa atladığını gördüm. Güzeldi.

"İyiler," diye Bodhi. Teçhizat devrilirken bir gürültü duyuldu ve üzerindeki adamla iki arkadaşı yere yığıldı. Bodhi omzunun üzerinden onlara baktı, sonra Bana dönerken omuz silktili. "Tamam, belki biraz soslanmış olabilirler, ama bu suda iyi bir patlamanın çözemeyeceği bir şey değil."

"Kimsin sen?" diye sordum. Gerçek bir soruydu. Bodhi'nin bu versiyonu bana tamamen yabancıydı. Başımı salladım. "Onları şekilde alt edemeyeceğimizi biliyorsun."

"Bildiğim tek şey, sırf siz bana sağlık ve güvenlikle ilgili her şeyi anlattınız diye bu kadar parayı geri çevirmeyeceğim."

Ona kaşlarını çatıttım. "İkisi onay formlarını imzalamak için kalemi bile doğru düzgün tutamadı ve birinin ağzından aktı. Suya çıkmaya uygun olmadıklarını söylerken aşırı ihtiyatlı davrandığımı düşünmüyorum."

Gözlerini devirdi ve kollarını dalgıç kıyafetinin içine. "Her neyse. Onları dışarı çıkaracağım. Sen burada kalıp meditasyon yapabilirsin ya da diğer anlamsız şeylerle

yapmak istiyorum. Gidip biraz gerçek para kazanacağım." Topuklarının üzerinde döndü ve ofisten çıkıp eğitim yelkenimle uğraşan bir grup aptala doğru hücum etti. Nasıl da

dalgıç kıyafetlerini giymeyi başardıklarını tahmin etmek zor değildi. Hayal kırıklığı içinde elimi masaya vurdum, sonra onu takip etmek için ayağa kalktım.

"Yapma bunu Bodhi," dedim dişlerimi sıkarak. Elim omzuna gitti ama beni silkeledi ve tahtalardan birini almak için eğildi.

"Pekâlâ çocuklar," diye bağırdı. "Bir tahta kapın ve onları kurmak için suya götüreceğiz. Bunu daha önce yapmamış olanlar, sağ taraftaki büyük tahtaları alsın. Kitçiler şu uçurtma çantalarını alsın. Tecrübeli rüzgar sörfçüleri, daha küçük tahtalar yukarıda. Hadi bu gösteriyi başlatalım!"

"Bodhi!" Her iki kolunun altına sıkıştırdığı iki tahtayla suya doğru ilerlerken onu takip ederek tısladım. "Karışık yetenek mi? Kiting ve rüzgâr sörfü mü? Bu çılgınlık. Ayık olsalar bile bu kötü bir fikir olurdu. Bu insanları tanımıyorsun ve bugün rüzgar çok sert." Sanki demek istediğimi vurgulamak istercesine, ikimize de büyük bir rüzgâr çarptı,

Saçlarımın yana savrulmasına neden oldu ve tahtayı o kadar sert itti ki Bodhi neredeyse tökezliyordu ve tutuşunu yeniden ayarlamak için duraklamak zorunda kaldı.

"Hey, küçük sörfçü piliç." Omzuma ağır bir kol ve bayat biranın güçlü kokusunu aldım.

"Şey... merhaba," dedim, kendimi onun ağırlığının altından için eğilerek.

"Dalış kıyafetinin nesi var, bebeğim?" diye mırıldandı, eğildiğimde hafifçe yana savruldu ve sonra orantısız bir sırtışla doğruldu. "Patronun bize bugün tamamen Baywatch olacağını söyledi."

Yüzüme bir gülümseme yerleştirdim. "Yanlışı bilgilendirildiğiniz için üzgünüm ama bu adam benim patronum değil ve 'tam anlamıyla Baywatch' olmaya niyetim yok. Korkarım bugün siz de denize açılmayacaksınız."

"Neden bahsediyorsun, kızım?" Başka bir adam kumun üzerinden bize doğru tökezledi. Bodhi suya doğru ilerlemeye devam etti, bazı çocuklar da onu takip etti. "Biz lanet olası suya gitmek için para ödedim." Bu adam hafifçe geveleyen, akşamdan kalma, hâlâ sarhoş kategorisinde değildi. Gergin görünüyordu. Gözbebekleri nokta ve gözlerinin beyazı kırmızıydı. Tahminimce bu sabah yola çıkmadan önce bir miktar kokain içmiş olmalı.

", " diye mırıldandım nefesimin altında, yan Bodhi'ye tekrar yetişmek için koşmadan önce Kablolulu Adam'a bakıyordum. Şu anda kıyı şeridinde tahtaları yerleştirmekle meşguldü. "Ciddiyim, Bode." Sesimin makul olmasına, şu anda hissettiğim öfkeyle titremediğinden emin olmaya çalıştım. "Bu çok tehlikeli."

"Siktir git o zaman," diye tükürdü, sesini alçaltma katlanmadan. Kızgın aptallardan birkaç kıkırdama geldi Bize yetişmek için gereken koordinasyona sahipti. "Onları dışarı çıkarabilirim. Bunu yapabilecek tek kişi sen değilsin, biliyorsun."

"Sana izin vermeyeceğim," dedim, omuzlarımı dikleştirerek onunla tahtaya bağlamak üzere olduğu yelken arasına girdim. "Bu benim işim Bodhi. Benim itibarım. Bunları suya götürmeyeceksin." Bir başka büyük rüzgâr saçlarımı arkamdan yukarı doğru savurdu.

istedim. Yelkene ama bumbayı yakalayamadan Bodhi'nin ağır eli yelkene indi.

göğsümün ortasına vurdu ve beni geriye itti. Darbe o kadar sertti ki birkaç metre uzağa fırladım ve nefesim kesilmiş bir şekilde kumun üzerine sırtüstü düştüm.

Bodhi bana dönüp bakmadı bile. O çok meşguldü.

Kiti hazırlıyorlardı. Adamlardan birkaçı kumda rahatsız bir şekilde kaydı. İçlerinden biri kalkmam için bana elini uzattı.

"Hey," dedi biraz daha sakin olan adamlardan biri. "Hiç hoş değil, kardeşim."

Bir diğeri dudağını ısırarak ve kararsız görünerek, "Belki de bunu bir kenara bırakmalıyız," dedi.

"ama sizi korkaklar," bağırdı Kablolu Adam rüzgâr hakkında. "Bundan çok daha sert bir havada uçtum ben. Hadi şu gösteriyi başlatalım." Dehşet içinde gördüm ki uçurtma takımını çantadan çıkardım. Bu havada uçurtma uçurmak kimse için iyi bir fikir değildi. Rüzgâr sizi limanın karşısına uçurabilirdi - insanlar bu şekilde ölmüştü. Ancak muhakeme yeteneği zayıf ve Tanrı kompleksi olan birinin elinde felakete davetiye çıkarıyordu. Kendinden emin olmayan iki adam daha ellerini kaldırarak geri çekildi.

ve bana kaçamak, endişeli bakışlar atıyorlardı. Kusan adam da kafasını dizlerinin arasına alıp kumun üzerine üzere geri çekilmişti. Ama hâlâ yaklaşık beş kişi hazırlanıyordu - ikisinde başlangıç seviyesinde rüzgâr sörfü tahtaları vardı, ikisi uçurtma sörfü takımlarını çözüyordu ve biri de daha küçük bir rüzgâr sörfü tahtasının üzerindeydi. Başka bir deyişle, tam bir bok gösterisi. İzledim, hissettim

Tamamen çaresizdim, onları fiziksel olarak durduramayacağımı biliyordum. Sadece bir anlık tereddütten sonra telefonumu boynumdaki su geçirmez kılıfından çıkardım ve gururumu ayaklar altına aldım.

Bölüm 31

Bana güveniyor musun?

Heath

"Çalışıyor musun?" Max'in hırçın sesi sordu. "Sana da günaydın, göt herif," dedim.

Winnie ve ben kanepemde oturmuş kendimiz için üzülüyorduk. Yaz'a olan aşkımı paylaşıyordu ve ben sık sık Benim evimde kalıp Yaz'ın kapıdan girmesini bekleyerek benimle dalga geçiyordu. En azından artık benden korkmuyordu. Artık benim yatağımda bile uyuyordu.

"Pekâlâ, kıcını kaldırıp hemen sahile inmen gerekiyor. Kız kardeşimle ilgili bir sorun var."

Hemen ayağa kalktım. Winnie'nin kulağı dikildi ve başı yana eğildi.

"Ne tür bir sorun?"

"Pek emin değilim. Birlikte çalıştığı o lanet herif nefes nefese kalmıştı ve hâlâ soluklanmaya çalışıyordu. Ayrıca orada hava çok kötü olduğu için söylediği her şeyi yakalayamadım. Ama yardıma ihtiyacı var. Ben yoldayım ama sen daha yakınsın. İşlerin garipleştiğini biliyorum-"

"Ne yaptı?" Telefonumu kulağımla omzum arasına sıkıştırıp ayakkabılarımı giyerken bağırdım. "O pislik. Onu öldüreceğim!"

"Şu anda neler olduğundan emin değilim ama bir grup sarhoş bekarlığa veda partisine katılan genci öldürmeye çalışıyordu. Yaz bunun güvenli olmadığını düşünmüş ve onu durdurmaya çalışmış. Onu kıcının üstüne itti."

"Ne oluyor lan?" Kapıdan hızla çıkıyordum, Winnie de peşimden geliyordu. Onu durduracak zamanım yoktu, bu yüzden arabama atladım ve onun da arkamdan atlamasına izin verdim.

"Oraya gelip onları durdurmasına yardım etmemi istedi ama açıklamanın yarısında Küfrediyor ve nasıl devam etmek zorunda kalacağını söylüyordu."

"Max'in sesi artık paniklemişti. "Telefonu yüzüme kapattı ve onu bir daha geri getiremiyorum. Yoldayım ama sen daha yakınsın."

"Kahretsin!" Evimin önünden ayrıldım ve limana doğru yola koyuldum. Oraya iki dakikadan kısa bir sürede vardığımda arabadan atladım ve Winnie'nin yakından takip ettiği kuma doğru koştum. Kıyı şeridinde Yaz'ın birkaç arkadaşını gördüm. Denize bakıp koşarak yanlarına gitti.

"Hey," diye seslendim ve Dee bana döndü - yüzü solgundu ve ifadesi endişeliydi. Winnie çıldırıyordu suya havlıyor.

"Neler olduğunu biliyor musun?"

"Bazı salaklar Bodhi'yle birlikte uçurtma uçurmaya çıkmışlar. Yaz onları durdurmaya çalıştı ama o bize yardım edemedi uçurtmaları fırlattılar." Kısa bir süre denize baktı ve sonra yüzü daha da soldu.

"Tanrım!" diye bağırdı. "Ne yapıyor bu? Dinle, ben kendi aracıma bineceğim."

Dee suya koşarak diğerlerinden birinin onun için tuttuğu rüzgâr sörfüne doğru gitti. Bakışlarının yönünü takip ettim ve havada uçan bir adam gördüm.

liman duvarına çarptı. Yakalandığı rüzgâr o anda kesildi ve tekrar suya çakıldı. Yaz'ın kusursuz silüetini gördüğümde kalbim karnıma düştü.

Kontrolden çıkmış manyağın peşinden rüzgar sörfüne bindi. O lanet olası salak kendini öldürtecekti ve bunu yaparken Yaz'ın onun yakınında olmasını istemiyordum. Süpürdü

Uçurtma iplerinden kaçınmak için etrafından dolaştı ve sonra geri dönmek için etkileyici bir kavança yaptı. Başka bir rüzgar daha vardı

Rüzgârın etkisiyle aptalın uçurtması havaya uçtu ve onu da beraberinde götürdü. Emniyet kilidini açması gerekiyordu ama ya bunu nasıl yapacağını bilmiyordu ya da egosu uçurtmayı bırakmasına izin vermiyordu. Adam şimdi havadaydı ve tekrar liman duvarına doğru savruluyordu. Yaz'ın hücumunu izlerken kendimi tamamen çaresiz hissederek nefesimin altında küfrettim.

. Son anda rüzgâr sörfünden adamın sörf tahtasına atladı.

İşte o zaman koşmaya başladım. Hiçbir planım yoktu, tek bildiğim Yaz'a ulaşmam gerektiği idi. Kıyıda onlarla aynı hizaya geldiğimde, giyinik bir şekilde suya girmeye başladım. Yaz'ın diğer arkadaşlarından birkaçı ama Yaz'a ulaşmak için çok uzaktaydık.

İçlerinden biri "Aman Tanrım," dedi ve kalbimin neredeyse duracak gibi olduğunu hissettim. Hem adam hem de Yaz şimdi duvara çarpma yolundaydı. Sonra aniden uçurtma serbest kaldı ve havaya doğru yelken açtı. Yaz emniyet kemerini çözmüştü ve çözer çözmez adamı geriye, duvardan uzağa doğru itti. Ama tahtanın momentumu öyle bir şeydi ki, ona çarpmaktan kurtulması mümkün değildi. Vücudu betona çarptı ve ardından kayarak

suya düştü. Neyse ki Yaz suya düştüğünde Dee'nin donanımı çoktan ona ulaşmıştı Oradaki başka bir rüzgâr sörfçüsü Yaz'ın kurtardığı salakla ilgilendi ve Dee Yaz'ın peşinden suya daldı. Dee onu sudan çıkardığında ve Yaz'ın öksürdüğünü görebildiğimde, o kadar şiddetli bir rahatlama hissettim ki neredeyse gibi geldi. Dee ve hem o hem de Yaz tekrar suya düştüler, ben onlara ulaştığımda ayaklarını geri kazandılar.

"Heath!" Yaz rüzgâra karşı bağırdı. Onu Dee'nin kollarından aldım ve göğsüme yasladım. Kollarıma girer girmez hıçkıra hıçkıra ağlamaya başlaması ne kadar incindiğinin bir ölçüsüydü.

"Omzunda bir sorun var," diye bağırdı Dee. "Ve... oh kahretsin!" Ellerine ve dalgıç kıyafetine baktı. "Kahretsin, kan var. Kanaması var!"

"İyi olacaksın," dedim Yaz'a dişlerimi sıkarak, onu kıyıya taşıırken, Winnie ayaklarımın dibinde havlıyordu.

"Ambulans çağırın!" Toplananlara bağırdım Onu yere bırakıp çılgınca kanamanın kaynağını aramaya başladığımda kumun üzerinde kalabalık vardı. Kafasını buldum. ve beni takip eden Dee'yi

bir havluyla baskı uyguladı. Winnie Yaz'ın uzanmış ve onun elini yalıyordu.

"Omzum," diye inledi Yaz. Sol omzu şekilsizdi ve çok bariz bir şekilde yuvasından çıkmıştı.

Yüzünü ellerimin arasına aldım ve bakışlarını tuttum.

"Bana güveniyor musun?" diye sordum. Bir an için bana baktı ve dünya eriyip gitti. Rüzgârın sesi, etrafımızdaki bağrıışmalar, onun ve benim nefeslerimiz dışında her şey kayboldu. Bir kez başını salladı ve ben de alnımı bir saniyeliğine yasladım. Sonra bir elimle yaralı kolunu dirseğinden tuttum, diğer elimle de sol elini ve döndü. Yerine otururken bir kez çığlık attı. Winnie Yaz'ın yanında sızlanmaya ve havlamaya başladı ve tipik Yaz, acı ve strese rağmen Winnie'nin tüylerini okşamak ve onu rahatlatmak için sağlam eliyle uzandı.

"Artık bitti" dedim usulca, kolunu göğsünde tutarak ve arkadaşlarından birine bana bir havlu daha vermesini işaret ederek.

"Aman Tanrım, Yaz!" Max'in gümbürtüsü, kız kardeşine doğru ilerlerken etrafımızdaki tüm gürültünün üzerinde duyulabiliyordu. "O iyi mi? Lanet olası sahilde kız kardeşimi tedavi ederek ne yapıyorsun, dostum? Ona burada bakman gerekiyor. Senin süslü hastanene ihtiyacı var, gerçekten." Kızgın ve endişeli Max normalden daha da kaba ve kuzeyliydi.

Onunla başa çıkmanın en hızlı yolunun onu görmezden gelmek olduğuna karar verdim, bu yüzden Dee'nin bastırdığı havlunun arkasından başındaki yarayı incelemek için bir dakikamı ayırdım. Hâlâ yavaş yavaş kan damlıyordu ve birkaç dikiş gerekecek gibi görünüyordu.

Dee'ye, "bastırmaya devam et," dedim. "Ben onu kaldıracam." Eğildim ve Yaz'ı kumdan kaldırıp kendime doğru çektim.

"Eğer bir işe yaramak istiyorsan, bizi hemen benim büyük, süslü hastaneme götürebilirsin," diye yolumda duran Max'e çıkıştım.

"Ambulans ne olacak?" diye tersledi. "Bu daha hızlı olacak. Sadece onu oraya götürmemiz gerekiyor, Max."

Yaz'ın eli Max'in koluna gitti ve Max'e odaklandı. onu tekrar.

"Heath'i dinle, Maxie," dedi. Sesi bir an dalgalandı, ama sonra boğazını temizledi.

Max ona baktı ve başını salladı. "Pekala, aşkım. Biliyorum, biliyorum. Sadece seni düzgün bir şekilde iyileştirmek istiyorum. O duvara çarptığında, düşündüm ki..." yutkundu, Yaz'a uzandı ve güzel elini sıktı, sonra da arabasına doğru ilerledi.

Bölüm 32

Lütfen, sana denizi vereyim.

Heath

"Tabii ki bizimle eve gelecek," dedi Fern. Hardcastle kararını vermişti ve aklından geçen de buydu. "Kolu çalışmadığı için kendisi için hiçbir şey yapamaz. Eve dönmesi çok mantıklı."

"Anne, alınma ama telaşlanmanı istemez. Bizimle iyi geçinecek, değil mi Mia?"

"Kalmanı çok isterim tatlım," dedi Mia. "Kısa süre önce bana göz kulak olmuştun, hatırladın mı?"

"Benimle kalabilir," diye araya girdi Dee. "Kötü bir gün geçirdim."

Bodhi hakkında hissettiklerim. Her zaman sudaki çılgın yetenekleriyle övünürdü ve Yaz'la nasıl çalıştığını Hepimiz yetenekli olanın kim olduğunu biliyorken zengin herifleri getirmek. Ona göz kulak olması gereken kişi benim. Bu benim hatam."

"Bu senin hatan değil Dee," dedi Yaz. "söyleme. Beni uyarmaya çalıştın ama ben dinlemek istemedim. Onun tarafından kandırılan bendim. Onunla iş kuran aptal benim." Sesi düz ve cansızdı ve göğsümün sıkışmasına neden oluyordu. İçindeki kıvılcımın bir kısmı sönmüştü. "Herkes teşekkürler ama evde iyi olacağım. Yaralanmalara alışkınım. Daha önce de omzum çıkmıştı, biliyorsunuz."

"Ne?" Fern bağırdı ve oda sessizliğe gömüldü.

"Önemli bir şey değil anne," dedi Yaz. "Dört yıl kadar önce bir yarışmada yapmıştım. Birkaç hafta boyunca bulaşık yıkamak biraz zor oldu ama idare ettim."

"Omzun çıkmış ve bunu Ben mi?" Fern'in sesinde şimdi gerçek bir acı vardı. Şok olmuşum, gözlerinin yaşlarla dolduğunu gördüm. "Küçük kızım yaralandı ve benim bundan haberim bile olmadı mı?"

Yaz omuz silkti, sonra yüzünü buruşturdu - omuz silkmek omzu için iyi bir fikir değildi. "Üzgünüm anne ama-"

"Bu Dream Homes'ta çalıştığım zamandı, değil mi?" Max öyle dedi. "Dört yıl önce - tüm bu saçmalıkların yaşandığı zamanlardı. Bu yüzden mi bir şey söylemedin?"

"Max ben-"

"O sadece kendi başının çaresine bakmaya alışkın," diye araya girdim ve herkes bana döndü. "Hepimiz Yaz'a bir çocukmuş gibi davrandık.

Aslında hepimizden daha güçlü ve dirençli olduğu halde, uçarı, bir çocuk."

Sözlerimi garip bir sessizlik izledi.

"Senin kış tekmelediğini hep biliyordum, Midge Teyze," dedi Teddy ve Max onun omzunu itti. "Ne?" dedi Teddy, Max'i geri itti. "Biliyordum baba. Kariyeri ve diğer şeyler hakkında her şeyi biliyordum. Siz o saçmalıkların hiçbirini takip etmediniz. Etraftaki en belalı rüzgar sörfçülerinden biri. Ve o gerçekten

geçen yılki sınav kaygımda bana yardımcı oldu."

Yaz ona küçük bir gülümseme vererek, "Artık o kadar da belalı değilsin, bücür," dedi.

"Sen neden ? On dikiş ve çıkık bir omuz... belalılığın zirvesi gibi bir şey."

"Gördün mü, doğrulandı," dedi Yaz. "Ben bir baş belasıyım. Ve bu baş belası kendi başının çaresine bakabilir."

"Sadece omuz çıkığı olsaydı Yaz, o zaman belki, ama ciddi bir kafa travması da geçirdin. Üzgünüm ama eve yalnız gidemezsin" dedim.

İç çekti ve başını tekrar yastığa yasladı. "Doğru," diye fısıldadı. "Tabii ki." Başını hepimizden çevirip pencereden dışarı bakarken, yutkunurken boğazının düğümlendiğini ve gözlerinin dökülmemiş yaşlarla biraz daha parladığını gördüm.

Fern kızının saçlarını alnından geriye doğru okşayarak, "Üzgünüm canım," dedi. "Ama sanırım Heath haklı. Sadece kısa bir süre için, sonra-"

Yaz o zaman güldü, ama tamamen mizahtan yoksundu ve beni bıçak gibi kesti. "Sorun değil anne. Yapmam gerekenler var.

Daireden şimdi çıkacağım zaten. Bryn gittiğine göre yakında satışa çıkacak. Kızı satmaya karar verdi." Bryn'in adı geçince sesi çatallaştı.

"Bunun için ben de üzgünüm, aşkım."

"Sonuçta sen ve babam haklıydınız," diye devam etti, hâlâ o boş, duygusuz sesiyle. "Hayatımı mahvettim. İşim battı, evimi kaybettim. En başa döndüm. Sen beni dinlemeliydin-"

"Sakin buna cüret etme!" diye bağırdım ve Yaz'ın ağzı kapandı, gözleri şaşkınlıkla açıldı. Tanrı'ya şükür onu son bir saattir gördüğüm en hareketli haliydi. "Sakin başardığın her şeyi küçümsemeye kalkma. Perde arkasında sana karşı çalışan o pisiğe rağmen o işi kurdun. Yaz, bu işe katkıda bulunduğum için özür dilerim.

size adil davranılmayı hak etmediğinizi hissettiriyor.

Hiç kimse size kendinizi olduğunuzdan daha değersiz hissettirmemeliydi ve bunu yapan kişi olmak beni öldürüyor. Ama lütfen, lütfen artık değerinizi bilin. Tüm bunları başarıya ulaştıran senin yeteneğin ve sıcaklığın. Biz nankörlere veren ve veren sensin. Hiçbir karşılık beklemeden herkesi destekleyen sizsiniz. Bu işten vazgeçmeyeceksin ve hepimiz seni desteklemek için orada olacağız." Yaz yatağın üzerindeki ellerine bakarken uzun bir duraklama oldu, sonra omuzları titremeye başladı.

"Çok çalıştım," dedi, nefesi hıçkırıklarına karışıyordu. Mia ona doğru ilerliyordu ama ben uzak duramıyordum. Bu kadar üzgünken onu kollarımın arasına almamak dayanılmazdı. Yatağa otururken onu nazikçe kendime çektim. Sağlam eliyle gömleğimi kavradı ve göğsüme doğru hıçkırarak ağladı.

"Yaptığını biliyorum sevgilim," diye mırıldandım saçlarına. "Herkes senin yaptığını biliyor. Ve bu bir hiç uğruna değildi. İş kaybetmeyeceksin. Bunun olmasına izin vermeyeceğiz."

"Ama-" demeye çalıştı hafifçe geri çekilirken. "Ama hiçbir şey. Biraz yardım almakta utanılacak bir şey yok. Seni seven insanlardan, Yaz. Eğer bu şekilde

Hepimizin size karşı , bu işi tek başınıza yapmak zorunda olduğunuzu hissetmenize neden oldu. Bu bizim suçumuz ve söz veriyorum bunu telafi edeceğiz. Ama şimdi yardım etmemize izin vermelisin."

"Peki ben neyim?" diye sordu Dee. "Doğranmış ciğer mi? Refah tarafını çalıştırmaya devam edebilirim ve sezondan dönen ve siz yokken yardımcı olabilecek bir sürü başka eğitmen var. Tamam, bir hata yaptın.

Sikkafalı Bodhi, ama personelin geri kalanı - ben de dahil - oldukça harika."

"Seni dinlemediğim için özür dilerim Dee," dedi Yaz kısık bir sesle. Onun sesini böyle duymaktan nefret ediyordum.

Dee omuz silkti. "İnandırıcı bir . Sakin ol, tamam mı? Ben hiçbir yere gitmiyorum. Her neyse, o bekarlığa veda partisi serserileri sana oldukça yüksek bir miktar para ödediler - önümüzdeki birkaç ay için yardım almaya yetecek kadar. gerekli."

"Wh-"

"Heath seni götürdükten sonra Bodhi'den gitmesini istedim... aslında teknik olarak Bodhi'nin taşaklarına tekme attım ve bazı adamların onu sürüklemesini sağladım, ama aynı şey. O Londralı sik kafalılar, senin paranı çaldıkları ortaya çıkarsa bunun pek de iyi görünmeyeceğini söyledikten sonra ödeme yapmak için sabırsızlandılar. ve sonra onların nankör kışlarını kurtarmak için hayatınızı riske atmanızı gerektirdi. Ayrıca o salak uçurtmanı da kaybetti zaten. Üzerinde anlaştığımız rakam bu - onlara ticari hesap bilgilerinizi verdim ve sonra bana transfer kanıtı göndermelerini istedim." Telefonunu bana uzattı.

İşlemin fotoğrafı.

"Lanet Dee," diye fısıldadı Yaz, "Bu delilik. Çok teşekkür ederim."

Dee omuz silkti. "Pazarlık yapabilen tek kişi o Bodhi denen hıyar değil, biliyorsun." Yaz, Dee'nin eline uzandı ve onu sıktı.

"Bodhi'yi değil seni ortak yapmalıydım." "Yaz, bu yüzden değil-"

"Umarım bunu şimdi düşünürsün?" Dee'nin gözleri kocaman oldu ve ağzı açık kaldı.

"Elbette yapacağım," diye kekeledi. "Ama büyük kararlar almadan önce seni savaştacak duruma getirelim."

Yaz'ın babası boğazını temizledi ve ayaklarını sürüyerek yatağın ucuna . "Dinle canım, sanırım şimdi annen ve benim işleri adil hale getirmemiz gerektiğine karar verdiğimizizi sana bildirmek için iyi bir zaman. Kardeşini mimarlık eğitimi boyunca desteklemek için ne kadar para harcadığımızı hesapladık ve senin de aynı miktara sahip olmanı istiyoruz."

Yaz'ın bakışları annesinden babasına kaydı, yüzünde şaşkın bir ifade vardı.

"Ne? Ama ben bu paranın sadece tam zamanlı eğitim almam durumunda geçerli sanıyordum..."

Fern onun sözünü keserek, ", " dedi. Duygularını dışa vurmaya eğilimli bir kadın değildi.

bluzunu düzeltti ve devam etmeden önce boğazını temizledi - ama gözleri biraz fazla parlaktı ve sesi çok hafif bir titreme taşıyordu. "Yaptığın şeylerde yanlış şey yok. Baban ve ben inatçı ihtiyar herifleriz ve özür dileriz, canım."

Yaz gözlerini ve ben neredeyse aldığım şok nefesinde boğuluyordum. Fern'in yaşayan birinden özür dilediğini daha önce duyduğumu hiç sanmıyordum. Kendi kulaklarımla duymamış olsaydım bunun mümkün olduğunu söyleyebileceğimden bile emin değildim.

"Hepiniz ağzınız açık durmayın," diye tersledi, sesinde artık titreme yoktu, sadece kızgınlık vardı. "Hatalı olduğumda bunu kabul ederim."

"Şey... Büyükanne," dedi Teddy tereddütle. "Daha önce hatalı olduğunu söylediğini hiç duymamıştım."

"Muhtemelen daha önce hiçbir konuda yanılmadığım içindir. Şimdi genç bayan, eşyalarını toplayacağım ve bu gece gelip babanla bende kalabilirsin."

"Ama anne, şu anda evde olmam gerekiyor. Bu ilk değil ki-"

"Denize ihtiyacınız var," dedim öyle bir inançla ki Yaz dahil herkes bana baktı. "İhtiyacınız olmayabilir Ama senin denize ihtiyacın var, lütfen bebeğim," derken sesim daha yumuşak bir tona büründü ve sanki karşı koyamayacağım bir çekim gücüne sahipmiş gibi ona doğru eğildim. "Seni çok seviyorum. Lütfen, sana denizi vermeme izin ver. En azından bunu sana vermeme izin ver. Sadece kısa bir süre için. Senden hiçbir şey istemeyeceğim. Her türlü şansı mahvettiğimi biliyorum-"

Dudaklarını dudaklarıma değdirdi ve oda eridi. uzakta. Yaz'ın babası boğazını bir sarsıntıyla kendime geldiğimde Yaz'ı yarıya kadar kucağıma çekmiştim ve ellerim saçlarına dolanmıştı. Yaz ve ben birbirimize gülümsedik ama bu sadece bir an sürdü, sonra öfkeli Max tarafından ayağa kaldırıldım ve bana yumruk attı
Yüzünü.

"Max!" diye bağırdı Yaz, ben çenemi tutarak geriye sendelerken.

"Bu küçük kız kardeşimi öptüğün için," dedi Max. "Ve ayrıca, yıllardır onu öpmediğin ve ona bir pislikmiş gibi davrandığın için."

"Kız kardeşinle hem öpüştüğüm hem de öpüşmediğim için mi beni yumrukluyorsun?"

Omuz silkti.

"Biliyor musun, sen de uzun bir süre Yaz'a pek saygılı davranmadın Max. Belki de kendi suratına bir yumruk atmalısın."

"Ah, mızızlanmayı bırak, tatlı çocuk. Eğer omurgan varsa beni kendin yumruklarsın."

Mia aramıza girerek Max'i geri itti.

Bir eliyle beni, diğer eliyle de beni. "hiçbiri olmayacak," dedi. Sesi gergin ve yüzü solgundu.

"Ah, kahretsin, özür dilerim, aşkım," dedi Max. "Seni üzmemek istememiştim."

"Evet, üzgünüm Mia." Şiddetin herhangi bir türü Mia için kolay değildi. de içindeki tüm öfke boşalmıştı.

"Ben iyiyim. Asıl siz aklınızı kaçırmışsınız. İkiniz de Yaz'a karşı tam bir pisliktiniz, sonunda bunu kabul ettiğiniz için tebrikler, ama birbirinizi yumruklamak bu sorunu çözmeyecek. herhangi bir şey."

Çenemi kapalı tuttum ama bu konuda Mia'ya tam katılmıyordum. Max'in kız kardeşiyle öpüşüp de suratıma yumruk yemememin bir yolu olduğunu hiç sanmıyorum. Her neyse, havayı herhangi bir konuşmadan daha etkili bir şekilde temizlemişti. Max pek konuşkan bir adam değildi.

Tüm olurken Yaz'ın yataktan kalkıp bana doğru geldiğini fark etmemiştim, ta ki küçük eli benimkine kaydı.

"Max, arkadaşşıma bir daha vurma, seni mankafa," dedi. Sesi sakın, dingin Yaz'a dönmüştü, duygusuz umutsuzluk artık yoktu. Erkek arkadaş kelimesini duyunca elini sıktım ve haftalardır ilk kez içimde bir umut belirdi. Başını kaldırıp bana baktı ve dünya yine kayboldu. "Gördüğünüz gibi ona aşığım. Ve ben de onun olduğu gibi yüzleşin."

Arka planda babasının olduğunu sorduğunu duyabiliyordum. Annesi hala Yaz' onlarla kalması için uğraşıyordu ama Yaz ve ben kendi balonumuzda gibiydik.

"Denizi bana izin vereceğim," dedi, artık duyabildiğim tek ses onun sesiydi. Ona gülümsedim ve ailemiz ve arkadaşlarımız arkamızdan gelirken kabinden çıkmaya başladı. "Zaten seni sadece evin için sevmiştim."

"Küçük pislik," diye mırıldandım bir meslektaşımın ondan terhis mektubunu alırken ve bölümden ayrıldık.

Sonsöz

Kavanozdaki kelebek

Yaz

"Tamam, araştırdım ve senin denizde yüzme terapisi olayını destekleyen bazı deneysel veriler var," diye itiraf etti Heath kıyıya doğru ilerlerken. Omzumdaki çıkık iyileşirken onu her gün işe gitmeden önce benimle denize girmeye ikna etmişim ve bu artık bir alışkanlık haline gelmişti. Heath'inki gibi bir manzaraya sahip olup da her gün denize girmeyen bir adamın yaşayamayacağını savunuyordum. Heath'in soğuktan ve sabahın erken saatlerinden hoşlanmamasını aşmamız gerekiyordu. Ben gençliğimden beri şafak vakti uyandığım için bunu pek fark etmemiştim. Ama Heath'in alışması biraz zaman aldı.

"Ha, sana söylemiştim!"

"Her sabah dondurmanın daha uzun yaşamama nasıl yardımcı olduğunu hâlâ anlamış değilim."

"Taşakların iyi."

"Öyle ummalısın." Bana kendini beğenmiş bir sırıtış attı, ben de gözlerimi devirdim. "Tanrı aşkına," diye tersledi ayak parmakları

suya. "Tamam, öp beni, ben de gireyim."

Bu oldukça standart bir durumdu. Suyun ne kadar soğuk olduğu konusunda yaşlı bir kadın gibi yaygara yaptı, bir öpücük istedi ve sonunda içeri girdi ve mutlu bir şekilde yarım metre yüzdü.

Benimle sahile kadar bir mil. Son altı aydır aynı rutin.

Heath'in evinde iyileştikten sonra, Bryn'in kızı olarak beni taşınmaya ikna etmeyi başardı

daireyi boşaltmamı istedi. Bu kadar hızlı hareket etmemiz gerektiğinden emin değildim ama Heath o kadar kararlıydı ki, 'inatçı' olduğu için benimle çok fazla zaman kaybetmişti. en büyük kör hıyar'. Onu bekletmemem için bana yalvardı, Winnie'yi ek duygusal şantaj olarak kullandı - görünüşe göre ben onun iyileşmesinin önemli bir bileşeniydim. Heath, hem insanın hem de köpeğin

Terk edilme sorunları var ve kalıcı olarak yanlarına taşınmayı reddedersem bu sorunları daha da derinleştirmiş olacağım.

Son birkaç aydır suya geri dönmüş ve öğretmenlik yapıyordum. Dee ortağım olmuştu ve çocukların eğitimine çok daha fazla önem verebiliyorduk.

eskisinden daha fazla. Yoga konusunda bize yardımcı olması için iki eğitmen daha işe almıştım ve yeni şirketimizin adı olan Ocean Blue'da işe alım için inceleme süreci başlamıştı.

Bodhi'nin Nigel Fuller'ın gerçek adı bile olmadığını öğrendiğimden beri çok daha titiz olmaya başladım. Sanırım o sadece

Point Break'i birkaç kez fazla izledi ve 'Bodhi' isminin yansıttığı kişiliğe uyacağını . Artık düzgün bir muhasebeci de kullanıyordum.

Aslında Max'in kullandığının aynısı. Bu da bir başka büyük değişimdi. Ailemden yardım kabul etmenin dünyanın sonu olmadığını ve kendi hayatımdan fedakarlık etmek zorunda olmadığımı öğrenmiştim.

Ailemin bana borçlu olduğum konusunda ısrar ettiği parayı henüz kabul etmemiş olsam da, bunu yapmak için gurur duyuyordum. Bunun beni üzdüğünü biliyordum.

Ama yıllar boyunca sergiledikleri küçümseyici tavırları nedeniyle içimde küçük de olsa bir kırgınlık vardı. Bunu üzerimden atmam biraz daha zaman alacaktı ama atmaya başlamıştım. Anne

ara sıra başlangıç yoga seanslarına gelmeye başlamıştı. Hatta kabızlığına yardımcı olması için onun için özel bir esansiyel yağ karışımını bile kabul etti.

Heath ve ben yeterince uzaklaştığımızda, o suyun altına ve ben de onu takip ettim. Son birkaç haftadır serbest dalış yapmayı öğrenmeye çalışıyordu ve neredeyse benim kadar uzun süre nefesini tutabiliyordu. İkimiz de

Okyanus tabanının üzerinde süzülürken koluma dokundu ve ben de ona döndüm. Bir eliyle cebini karıştırıyor, diğer eliyle de suyun altında kalmaya çabalıyordu. Başımı yana eğdim ve onun yanında süzüldüm, ellerim ritmik bir şekilde suyu itiyor, böylece tekrar yukarı çıkmıyordum. Heath kaşlarını çattı ve ağzından baloncuklar çıktı. Kendi kendine küfrediyor gibiydi. I Gülümsedim ve ona doğru yüzdüm, ellerimi iki elinin üzerine

koydum.

yüzünün yan tarafını ve ağzını öptüm. Cebini çekiştirmeyi bıraktı ve beni öpmek için kendine doğru çekti. İkimiz de yüzdük ve ağızlarımız hala bağlıyken yüzeyi kırdık. Geri çekildiğinde

Bana alıştığım o şaşkın ifadeyle . Kollarım boynuna dolanmıştı, o da belime yaslanmıştı. Dudaklarına hafif bir öpücük daha kondurdum.

"Bugün bir kilometreyi atlayıp endorfin salgılamak için başka yol bulmak ister misin?" Ona göz kırpıp geniş bir gülümseme vererek sordum.

"Evet," diye gürledi. "Hadi geri dönelim-" sonra gözlerini kapadı ve başını salladı. "Hayır, hayır!"

"Ee... tamam mı?" Kafam iyice karışmıştı. "Yapmak zorunda değiliz-"

"Grr! Hayır, buna evet demek istiyorum. Hem de çok, evet. Sadece... kahretsin, bekle bir dakika."

Tekrar cebiyle oynamaya başlamıştı. Beklentiyle iki kaşımı da kaldırdım.

"Ah, sonunda," dedi, cebinden küçük bir kutu çıkardı, tam o sırada başımızın üzerinden büyük bir dalga geçti. İkimiz de solumaya hazır olmadığımız sudan sıçrayarak hava almaya çıktığımızda, Heath

kutuyu açmaya çalışırken suya düştü. Yıllarca çalışarak geliştirdiğim reflekslerimle peşinden uçtum ve dalga onu alıp götürmeden önce yakaladım.

" bakalım," dedim ve küçük kutuyu Heath'e uzattım, Heath şimdi iyice hoşnutsuz görünüyordu.

"Senin dışında herkese karşı oldukça yumuşak davranan biri olarak tanındığımın farkındasın, değil mi?" diye homurdandı. "Bunun mükemmel olması ."

"Neydi o? ne var...?" Her şeyi bir araya getirdiğimde ağızım açık kaldı.

"Suyun altında olması gerekiyordu. Seni sevdiğime dair bir imza atacak, denizin dibinde sana yüzüğü sunacak ve sonra mükemmel bir senkronizasyon içinde birlikte yüzecektik. Sonra-"

"Heath," diye kestim sözünü. "Bana yüzüğümü ver."

Kutuyu açtı. İçinde platin bir ayar içinde mükemmel bir safir vardı, taşın etrafına çarpan dalgalar gibi görünüyordu. Heath bir daha düşürmeden yüzüğü kaptığım gibi parmağıma taktım.

"Evet," dedim ona.

"Henüz sana sormadım."

Kaşlarımı kaldırdım ve o da derin bir nefes aldı.

"Yazmin Hardcastle, seni seviyorum. Asla olmak istemiyorum

sensiz. Beni hayata döndürdün. Lütfen, karım olma onurunu bana bahşeder misin?"

Onu tekrar öptüm.

"Bunu evet olarak kabul ediyorum," dedi ağzıma karşı gülümseyerek. "Şimdi, şu bahsettiğin endorfinlere ."

Gülümsedim ve aniden ondan uzaklaştım, sadece yüzüğüme hayranlıkla bakmak için bir an durakladım.

"!" Kıyıya doğru dalarken omzumun üzerinden seslendim.

Heath

"Tanrım, sen ve kız kardeşim tamamen Max kumların üzerinde yürürken, kumların üzerine yayılmış arkadaşlarımızdan ve ailemizden oluşan kalabalığa el sallayarak homurdandı. "Sabahın bu erken saatinde karımla yataktan başka bir yerde olmak benim için insanlık dışı."

Winnie ayaklarımın dibinde oturduğu yerden bir havlama sesi çıkardı ve ben de çenemi yalayabilmesi için uzanıp onu kucağıma aldım.

"O köpeği şımartıyorsun," dedi Max.

"On taş olmasaydı Roger'ı kesinlikle alırdın ve bunu sen de biliyorsun." Roger Max'in yanına sokuldu ve Max ona bir kafa kaşıma hareketi yaptı.

"Köpekli çılgın hippie düğünü," diye mırıldandı, hala köpeğini okşadığını da eklemeliyim.

Kıkırdadım. "Tanrım, çok huysuz bir piçsin Max. Bugün gülümsemeyi deneyebilirsin."

"Gülümsemek için çok erken. Hayatımda öğleden önce hiç gülümsemedim."

Buna inanabilirim.

"Şimdi gülümseyeceksin. Yaz için gülümseyeceksin." Sesim sertti. Max, eğer benimle bir ilgisi varsa, kız kardeşi geldiğinde ona gülümseyecekti. Bugün Yaz için mükemmel olacaktı.

Alışılmadık, biraz tuhaf ama kesinlikle mükemmel.

Bugün için mükemmel senaryosunun ne olduğunu itiraf etmesi biraz zaman aldı. Resmi ve kendi "son derece gösterişli" bir şey isteyeceğimden endişeleniyordu. Gerçek şu ki, sadece Yaz'ı mutlu etmek istiyordum. Sonunda deniz kenarında evlenmek istediğini itiraf etti. Tabii ki. Ve eğer bu sahil şeridinin bize kalmasını istiyorsak, gün doğumundan hemen sonra olmalıydı, dolayısıyla

Huysuz Max ve yüz kadar gözü yaşlı misafir. Fern ilk başta bu fikre katılmamıştı ama Yaz'ın anne ve babası, Yaz'ın ne kadar harika bir insan olduğunu takdir etmekte ve kendi gündemlerini Yaz'ın hayatına dayatmamaya çalışmakta giderek daha başarılı oluyorlardı. Onlar

Yaz yazın çocuk kulüplerini yönetirken bile yardım etmeye başladı. Fern güzel bir sandviç tabağı hazırladı ve Aubrey çocuklara nasıl hazırlanacağını göstermekten keyif aldı. Hatta Yaz

ikisini de denizde yüzmenin faydaları konusunda ikna etti. Aubrey artık her ziyaretinde denize giriyordu. Dün gece denizde yüzmenin faydalarıyla ilgili bir sürü deney verisinden alıntı yaptı ve kızının "Bu ne yaptığını bildiğini" açıkladı.

Yaşam şeklinizi değiştirin - anahtar budur." Yıllarca süren şüphecilikten sonra, yaşam tarzı tıbbına tam bir dönüş yaptı.

"En azından takım elbise giymek zorunda değilsin," dedim ve Max'in kaşları yumuşadı.

"Sanırım deli bir kız kardeşe sahip olmanın iyi bir yanı da bu."

"O değil..." Konuşmaya başladım ama sonra onların sahilde yürüdüğünü ve Max'e olan kızgınlığımı ettim,

söyleyeceğim her şeyle birlikte aklımdan uçup gitti.

Yaz

"Ayakkabı bile giymememiz gerektiğine emin misin canım?" Annem çıplak ayaklarına baktı, sonra yüzünü buruşturarak bana döndü.

"Fern," dedi Verity, kollarını anneminkilere dolayarak ve onu öne doğru çekerek. "Yeni deneyimler ve tüm Bu."

"Papaz ne düşünecek? Babana bir baksana. Neredeyse uygunsuz."

"Yaz geçen hafta papaza ileri doğru dönmeyi öğretti - o havasız eski kiliseden çıktığı için çok mutlu."

Gülümsedim. İngiltere Kilisesi'nin bu özel kolunun su sporlarına bu kadar meraklı olması gerçekten büyük şans.

"Ve Aubrey," dedi Verity babama dönerek, "bu sabah çok formda görünüyorsun - harika iğnelerin var."

Babam güldü. "Cemaatte travma yaratabilir ama ben kıyafet kurallarına çok dikkat ederim."

"Babanın bacakları açıkta, Yazmin," dedi annem dehşet içinde, göğsünün üzerinde haç işareti yaparak. "Ve o gömlek..."

"Herkes Hawaii tişörtü giyiyor anne. Sakin ol, tamam mı?" Yürürken kolumu anneme doladım ve şakağına bir öpücük kondurdum. Öfkelendi ama ondan küçük bir gülümseme kopardım.

"On yaşından beri benim "soğuk" olduğumdan bahsedip duruyorsun genç bayan. Sanırım artık biliyorsunuzdur - ben aptal değilim ve soğuk değilim."

"Haydi Bayan H," dedi Dee, kollarını iki yana açmış, uzun saçları arkasından uçuşarak olduğu yerde dönerken. "Sabahları ilk iş olarak ayak parmaklarınızın arasına biraz kum almak gibisi yok. Bu, şimdiye kadar bu tür şeylerden birinde bulunduğum en rahat yer."

Mia elini benimkinin içine soktu ve ben de dönüp ona baktım. Mia küçük Sophie'yi kalçasında tutarken, diğer kolu yeğenimin altında sabitlenmişti. "Çok güzel görünüyorsun Yaz,"

Sessiz sesiyle şöyle dedi, ki bu ses bana kadar ulaştı rüzgarın üstünde. Sophie güdük bacaklarını tekmeledi ve kendini bana doğru fırlattı. Onu kollarımın arasına aldım ve yumuşak boynuna bir ahududu üfleyerek o muhteşem bebek kıkırdamalarını ortaya çıkardım. çok sevdim.

"Sophie!" Mia ona doğru uzanarak haykırdı. "Teyzene dikkat . Onu mahvetmek istemezsin."

"Sorun değil Mia," dedim ve Sophie'nin annesine dönmesine izin vermeden önce yumuşak yanağına bir öpücük kondurdum. "Ortada berbat edilecek bir makyaj yok. Belki de Verity'ye izin vermeliydim-"

"Hayır," diye sözümü kesti ve elini koluma götürerek beni durdurdu. "Bu halinle çok güzel görünüyorsun. Mükemmel."

Diğer üçü de bizimle birlikte durdu ve kumda küçük bir daire oluşturduk.

"Haklı," dedi Verity diğer elimi tutarak. "Senin yöntemin mükemmel." Verity resmi bir küçük kız kardeşe sahip olduğu için çok mutlu olduğunu gizlememişti. Kendini büyük bir hırsıyla düşün planlamasına vermişti ama ben onun için endişeleniyordum. Son zamanlarda gözlerinin altında koyu halkalar oluşmuştu ve Heath'le benim için duyduğu gerçek sevince rağmen nedense hâlâ endişeli görünüyordu. İnsanları iyi okuyabiliyordum ve Verity bir şeyler saklıyordu. Ama bu başka bir gün konuşulacak bir konuydu. Şimdilik sadece ona gülümsedim ve elini sıktım.

"Makyajın hepsi zaten bir kere çıkmıştı. suyun içindeydik, bu yüzden biraz anlamsız olurdu."

Verity o sabah eve bir bavul dolusu ürün getirmişti ama sadece bir miktar su geçirmez maskara sürmesine izin vermiştim. Mia saçımın yarısını arkadan tutturmuştu. Dee'nin buraya gelirken topladığı çiçekleri de ekledim. Elbisem beyazdı ama sade ve hafifti. Nişan yüzüğüm dışında taktığım tek takı Heath'in geçen ay bana verdiği deniz kabuğu kolyeydi. Heath geçen ay bana

Arsız bir elmas ve safiri de araya sıkıştırın,
"Şifa enerjisi veren ucuz kristaller" diye yutturuyorlardı.
Kuyumcuyla konuştuktan sonra daha iyi anladım.
Yılın en pahalı işlerinden birinin, bir "kürkçü dükkânı "nı da
dahil etmesi gereken bir iş olmasına şaşırılmıştı.
Bournemouth sahilinden birkaç deniz kabuğu ile binlerce
sterlinlik taşlar.

"'Suyun içinde' derken ne demek istiyorsun canım?"
Annem sordu, ses tonu biraz paniklemişti, yüzündeki rengin
bir kısmı akıp gitmişti. Verity annemin arkasından ürkek bir
yüz ifadesi takındı ve ben de kahkahamı bastırdım.

Annemi bir kilise düğünü ve yerel bir otelde kanepeli bir
resepsiyona ikna etmek biraz zaman almıştı.
Lüks içkiler menüde yoktu. Planın geri kalanını biz giderken
öğrenmesi muhtemelen en iyisiydi.

Tekrar ilerlemeye başladığımızda Mia'nın kıkırdadığını
duydum. Mia, Dee ve Verity de benimle aynı elbiseyi
giymişlerdi ama mavi renkteydiler ve Mia hepimizin saçına
çiçekler takmıştı. Hiçbirimiz ayakkabı giymiyorduk. Ama bu
yersiz değildi. Yöneldiğimiz aile ve arkadaş kalabalığının hepsi
ya yalınayaktı ya da parmak arası terlik giyiyordu. Çok sayıda
boardie ve Hawaii tişörtü sergileniyordu. Kadınların birçoğu
(özellikle de benim grubumdan olanlar) bikinili ve üzerleri
örtülüydü. Papaz şimdi bize doğru yürüyordu ve o bile siyah
gömleğini ve köpek tasmaını bir çift boardie ile eşleştirmişti.
Adam bir efsaneydi.

"Doğru," dedi geniş bir gülümsemeyle. "Burada
tam olarak bir koridor ama eğer hazırsanız, kalabalığın
arasından bir yol açabiliriz ve-"

Bir dakika önce papaz görüş alanımdaydı ve
söyleyeceklerine konsantre olmuşum, bir dakika sonra Heath
onu görüş alanımdan çıkardı ve papazın sözleri kesildi.

"Buradasın," dedi Heath, sesi duygu yüklü ve ifadesi
biraz . Yakışıklı yüzüne gülümsedim ve bir elimi göğsüne
koydum.

"Tabii ki buradayım, seni aptal makale. Başka nerede olabilirim ki?"

Bir nefes verdi, bir an için rahatlamış gibi görünen gözlerini kapattı, sonra başı aşağı indi ve beni öptü. Ve sadece yanaktan bir öpücük değil. Hayır, bu tam bir öpücüktü, beni ayaklarımdan kaldırdı ve

Winnie ayaklarımızın dibinde havlarken küçük papatya buketimin yere düşmesine neden oldu.

"Şey... henüz o kısma gelmedik, beyler," dedi papazın eğlenen sesi öpücük sisini yarıp geçince geri çekildim. Heath beni ayağa kaldırdı ama kollarının çemberi içinde tuttu. Kalabalık bizim bu erken sevgi gösterimize kilitlenmişti ve gözlerimizi birbirimizden ayırıp onlara baktığımızda giderek artan kahkahalar alkışa dönüştü.

"O henüz senin değil, oğlum," dedi babam, Heath'i eğlendiren bir ses . "Onu henüz vermedim."

Heath boğazını temizledi ve elmacık kemiklerinde alışılmadık bir kızarıklık belirdi. "Doğru. Evet, güzel. Çok iyi. Ben sadece..."

Sustu ve tekrar bana baktı.

"Şimdi beni bırakmalısın yakışıklı," diye fısıldadım. "Ama görüşürüz. Deniz kenarında beyaz elbiseli olan ben olacağım. Tamam mı?"

"Doğru," , yüzüne bir gülümseme yayıldı. "Tamam."

"ama, seni ucube," diye araya girdi Max.

Heath'i bana kadar takip etti. Kızı Mia'nın kollarından onun kollarına atladı ve Heath onu kalçasına yerleştirdi. "Yasal olana kadar pençelerini kız kardeşimin üzerinden çek, seni arsız herif." Boştaki eliyle Heath'in kolunu tuttu, benden uzaklaştırdı, diğer yöne çevirdi ve kalabalığın arasından kıyı şeridine doğru yürüttü. "İyi görünüyorsun, Çocuk," diyerek omzunun üzerinden bana göz kırptı. Heath, Max'in onu sürüklemesine izin verirken hâlâ . Ama Kıyı şeridine vardıklarında gülümsemesi biraz soldu ve

Yüzündeki gerginliği tekrar görebiliyordum. Arkadaşım Toby gitarını çalmaya başladı. Babam koluma girdi. Kalabalık ayrıldık ve kumda ilerlemeye başladık.

Heath

O kollarımdayken kendimi daha iyi hissediyordum ama Max beni sürükleyip götürürken hissettiğim endişe geri geldi. Evlilik çok gelenekseldi. Çok fazla Yaz'ım için kısıtlayıcıydı - sanki vahşi bir yaratığı bağılıyormuşum ya da bir kelebeği kavanoza koyuyormuşum gibi. Ama Yaz evet demişti. Benimle evlenmeyi kabul ettikten sonra o kadar kendimden geçmişim ki haftalarca ayaklarım yere değmemişti. Sonra sabahın köründe bir plaj düğünü istemediğim için endişelenmişti. Benim istediğim Yazmin Hardcastle'la evlenmekti. Bunu insan yiyen timsahlarla dolu bir denizin üzerinde baş aşağı asılı olarak ya da kızgın kömürlerin üzerinde durarak yapmak zorunda olsaydım, yapardım. Ve her neyse, bu evlenmemin tek yoluydu. Yaz'ın sevdiği denizin yanında, sevdiği insanlarla hayal bile edemezdi.

Evet, düne kadar kendi mutluluk bulutunun üzerinde yüzüyordum. Ta ki Yaz ve düğün ekibi benim evimde hazırlanabilsin diye geceyi Max'in geçirmeye gidene kadar. Max, Teddy ve Aubrey ile bir bira içmişim ki Yaz'ın ertesi gün orada olacağından şüphe etmeye başlamıştım. Sanırım bu, çocukken sürekli hayal kırıklığına uğratılmanın bir parçasıydı. İnsanların sözlerini tutmasına alışık değildim. Bir gecede kendimi Yaz'ın geçmişte nasıl bir hıyar olduğumu hatırlayacağına ve ortaya çıkmaya zahmet etmeyeceğine ikna ettim. Ta ki Onu kumların üzerinde görmüştüm, o kadar güzeldi ki neredeyse bir serap gibi görünüyordu, sonunda tekrar nefes alabildim.

Kalabalığı yararak ona ulaşmak ve daha tören başlamadan tüm aile ve arkadaşlarımızın önünde onu öpmek hiç de ideal değildi. Ama orada durup onun bana gelmesini bekleyecek kadar kendimi kontrol edemiyordum. O yürürken ben de onu bekliyordum. babasının kolunda doğaçlama koridordan geçerken, ona doğru

gölümsüyordu.

ve o kadar mutlu görünüyordu ki neredeyse parlıyordu. mücadele ettim - ama o yanıma gelene kadar olduğum yerde kaldım ve elini elime alıp sıkıca tutabildim.

Aubrey, "Onu hâlâ sana vermedim," diye homurdandı ve kalabalık yine kahkahalarla dalgalandı. Ona baktım ve kızını bana emanet etmesinin benim için ne kadar önemli olduğunu anlatmaya çalıştım, kendi ailem hiç zahmet etmezken bana bir evlat gibi davranmıştı.

"Teşekkür ederim," dedim. "Ona göz kulak olacağıma söz veriyorum. Yemin ederim."

"Yapacağını biliyorum, Heath," dedi, sesi sertti ve gözleri duyguyla parlıyordu. "Tıpkı kız kardeşine ve Max'ime baktığın gibi. Sen iyi bir çocuksun ve hata yapmazsın."

Hayatım boyunca aldığım hiçbir iltifatın Aubrey Hardcastle'ın evlenmeden önce bana iyi bir çocuk demesiyle kıyaslanabileceğini sanmıyorum.

Kızım. Yaz elimi sıktı ve ben de onu yanıma çekmeden önce ona baktım.

"Hiçbir yere gitmiyorum, biliyorsun," diye fısıldadı. Başımı salladım ama onu sıkıca kavrayışımı gevşetmedim.

el.

Sadece o yeminleri birbirimize söylerken yüksek sesle söylediğimde taşıdığım gerginliğin dağılmaya başladığını hissettim.

Ama gerçekte, sadece törenden sonra - hepimiz denize girdikten sonra - Yaz ve ben suyun altında el ele tutuşurken, onun elbisesi dönüyordu.

bacaklarının etrafında ve muhteşem saçları yüzünün etrafında, gerçekten huzurlu hissettim. Şişirdiğimiz resim buydu.

ve şöminemizin üzerine koyduk - ikimiz dalgaların altında, birbirimize aşık aptallar gibi gülümsüyoruz. Bugünlerde o fotoğrafa bakmak bile beni kendime getirmeye yetiyor. Bana ne kadar şanslı olduğumu hatırlatıyor.

Yaz

Kapıdan içeri girerken Heath'e, "Seninle bir şey konuşmam gerek," dedim. Bana yaklaşıırken kaşlarını çatı.

"Kötü bir şey değil, söz veriyorum" dedim ve onu rahatlatmak için sarıldım. Kollarını bana doladı ve beni göğsüne çekti, evden çıktığında ve eve geldiğinde beni orada bulduğunda her zaman yaptığı gibi beni öptü - rahatlamış bir şekilde, sanki hala burada olduğuma inanamıyormuş gibi. Her seferinde onun için kalbim biraz daha kırılıyordu ama terk edilme korkusunun yıllar içinde yavaş yavaş umuyordum. Terapi yardımcı oluyordu. Annesine söyledim ve para için aralıklı olarak onunla iletişime geçtiğini öğrendikten sonra aramalarını engellemem de yardımcı oldu.

Bu durum ancak bir Pazar sabahı Heath koşuya çıktığında telefonuna cevap verdiğimde ortaya çıkmıştı. Ben de Sesini hemen tanıdım ve doğrudan neye ihtiyacı olduğuna dair konuşmaya başladı. Ona kocamı bir daha asla aramamasını söyledim ve sonra onu engelledim. Heath'le nazikçe yüzleştüğimde, o küçük kırık Yine çocuk. Verity'ye gitmekle tehdit ettiğini söyledi. Kız kardeşini koruduğunu söyledi. Bu saçmalığa bir son verdim. Kaltak artık ikisinin telefonundan da engellenmişti.

Heath, "Önce bir şey söylemememe izin verin," dedi. beni serbest bıraktı ve çaydanlığı yaktı. "Son birkaç haftadır iyi biliyorum-"

"Heath, ben-"

"Hayır Yaz, inkâr etme. Kendi gözlerimle görebiliyorum kendinde değilsin. Daha yorgun, solgun, kıvılcımının bir kısmını kaybetmişsin ve bu benim hatam."

"Şey... tamam, sanırım bu biraz senin hatan. Ama senin yaptığın şekilde değil-"

"Peki, bunu düzelteceğim."

Kaşlarım havaya kalktı ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Bunun için biraz geç, yakışıklı."

"Sanmıyorum," dedi arka cebinden bir kâğıt çıkarırken. "Çok geç olamaz. Bizim için değil. Buna izin vermeyeceğim."

Kağıdı bana uzattı ve kaşlarımı çatarak baktım. Gelecek ay Brezilya'ya gidecek iki kişi için bir uçuş programıydı.

"Brezilya'yı reddettiğini biliyorum ve bunu benim için yaptığını da biliyorum. Ama bu çok büyük bir fedakârlık. İşle konuştum ve izne ayrılacağım. Dee'nin

Sen uzaktayken işleri idare edebiliriz ve zaten şu anda sezon dışı. En az üç aylığına oraya gidebiliriz. Ve... ve eğer oraya taşınmak istersen, o zaman bunu da yapabilirim. Portekizce öğrenirim. Eminim orada da doktora ihtiyaçları vardır. Ben-"

"Heath!" Sözünü kestim ve gülümseyen yüzüme kaşlarını çattı. "Aman Tanrım, seni seviyorum, seni çılgın piç." Kendimi ona doğru fırlattım ve onu kendi şiddetli kucağımda ezdim. İş onun için her şey demektir. Rüzgâr sörfümün kariyerinin önüne geçmesine izin vermesi inanılmaz bir şeydi ve beni ne kadar çok sevdiğini gösteriyordu. Ama aptal adam sopanın tamamen yanlış ucunu almıştı. I

biraz geri çekildi ve yüzüne baktı. "Brezilya'ya gidemem. Yakında rüzgar sörfü bile yapamayacağım. En azından bir süre için."

"Ne?" dedi, yüz ifadesinde şaşkınlık ve vücudunda endişeyle gerginlik vardı. "Neden?"

Gözlerimi devirdim. "Lanet olsun, bir doktor olarak bu kadar çabuk , değil mi? Bir bebeğim olacak, seni aptal. Bir bebeğimiz olacak."

Kollarımın arasında donup kaldı, gözleri şoktan fal taşı gibi açıldı. "Nasıl...?"

"Şey... yine şu doktor meselesi yüzünden açıklama yapmak zorunda kalmayacağımı düşünmüştüm ama: bir anne ve baba birbirlerini çok sevdiklerinde, özel bir kucaklaşmaları olur ve baba anneye kendi-"

"Bebeğimi mi doğuruyorsun?" diye fısıldadı, sesi hayret doluydu. Bir gülümseme belirtmeye başladı ama sonra ifadesi bulanıklaştı. "Ya ben kötü bir babaysam?" Sesinde bir biraz . "Nasıl gördün. Bu tür şeyler için hiçbir referans çerçevem yok. Ya-?"

"Kötü bir baba olmayacaksın," dedim ve ses tonumdaki sertlik karşısında biraz gevşedi. "Sophie'nin en sevdiği kişi olduğunu unutuyor musun?"

Bunun üzerine göğsü biraz kabardı. "Öyleyim, değil mi?"

"Sen olağanüstü bir bebek fısıldayıcısısın. Dinle.

İyi bir baba olmak için endişeleniyor olmanız bile iyi bir baba olacağınızın kanıtı. Ve zaten bunu tek başına yapmayacaksın. Bir aile olacağız - sen, ben, bebek ve diğer herkes.

Bizi rahat bırakmayan çılgın piçler." Annem, babam, Max, Mia, Teddy ve Verity hayatımıza fazlasıyla dahil olmuşlardı. Bazıları aşırı diyebilirdi, ama bunun Heath'i rahatlatacağını biliyordum.

"Bir aile," diye nefes aldı, sonra yüzü sadece saf ve katıksız bir sevinç olarak tanımlayabileceğim bir ifadeyle aydınlandı.

"Evet, aşkım," dedim usulca. "Elbette. Biz bir aileyiz. Ailen."

Gözleri buğulandı ama ben daha gözyaşı dökmeden beni kendine çekti. "Teşekkür ederim," dedi saçlarıma doğru, sesi kalbimi sıkıştıracak kadar duygu doluydu. "Ailem olduğun için teşekkür ederim."

"Heath," dedim, yüzünü görebilmek için hafifçe geri çekilerek. "Benden kurtuluş olmadığını biliyorsun, değil mi? Hiçbir yere gitmiyorum, bu bebek de öyle. Seni seviyorum. Seni asla terk etmeyeceğim."

"Beni , değil mi?" dedi elleriyle yüzümü çerçeveleyerek.

"Tabii ki biliyorum, seni mankafa."

Gözlerini kapadı ve alnını benimkine yasladı. Uzun, yavaş bir nefes verirken geniş göğsünün kaslarının parmaklarımın altında gevşediğini hissedebiliyordum. Alışacaktı

Buna. Koşulsuz sevmeye alışkınım.
İstikrar. Sonunda benimle birlikte yeni sonsuzluğuna alışacaktı.
Çünkü o sevgiye layık ve ben de öyleyim.

Son

Değersiz'i okuduğunuz için çok teşekkür ederim. Eğer vaktiniz , lütfen bir yorum bırakın - onlar çok Kitapların başarısı için inanılmaz derecede önemli ve gerçekten takdir ediliyorlar. Reklam Hizmetçisi adlı romanımın ücretsiz bir kopyasının size gönderilmesini ve yeni kitaplarımdan ilk haberdar olanlardan biri olmak istiyorsanız, lütfen buradan e-posta listeme kaydolun:

<https://www.susietate.com>

Gelin ve eğlenceli kitap sohbeti ve ARC'lere erişim için Facebook grubuma katılın:

[Susie'nin Kitap Porsukları](#)

Max ve Mia'nın [Unperfect](#) adlı hikâyesi Amazon'da satışa sunuldu.

Verity ve Harry'nin İstenmeyen hikayesi yakında yayınlanacak.

Kira ve Barclay' [Anything but Easy](#) adlı öyküsü şimdi Amazon'da.

Utangaç kadın kahramanım, gizli aşkım, huysuz patron romantizmim [Kırık Kalp Sendromu](#)'ndan bir alıntı için okumaya devam edin.

Kırık Kalp Sendromu

Bölüm 1

Takotsubo kardiyomiyopati

2003

Eğer birini özlüyor ve hayal ediyorsan bilinçaltınızı çıldırtabilir misiniz? Gerçekliğe olan kaybedip halüsinasyon görmeye başlayabilir misiniz?

Frankie? Merhaba, beni duyabiliyor musun? Lou elini yüzümün önünde sallarken tiz bir ses çıkardı. Omzunun üzerinden hızla yaklaşan figüre bakıyor, onun gerçekten de hayal gücümün bir ürünü olup olmadığını anlamaya çalışıyordum. "Frankie?" diye tekrar seslendi, sesi şimdi endişeyle doluydu. "Tanrım, bayılacak gibi görünüyorsun.

Bakışlarımın yönünü takip etmek için döndü ve şimdi ikimiz de Thomas G. Longley'nin muhteşem (biraz kan çanağı olsa da), gök mavisi gözlerine bakıyorduk. "Vay anasını," diye mırıldandı nefesinin altında, küçük bir adım geri çekilerek.

"Merhaba, ben Tom," dedi olası halüsinasyonum. Tıpkı barın karşısından bize doğru kararlı yürüyüşü boyunca olduğu gibi bana odaklanıyordu. Yüz ifadem Justin'in kullanılmış bir donuyla karşılaşan çılgın bir Belieber'inkine benziyordu ve olduğum yerde donup kalmıştım.

Lou botunun sivri ucuyla kaval kemiğime sert bir tekme atarak beni sersemliğimden kurtardı. Ağızımın açık kaldığını fark ettim ve . Bacağımdaki acı bunun gerçek olduğunu gösteriyordu ve o da

gerçek makale. Bir kutu kurbağa kadar deli olmadığım için mutlu olsam da, ne yazık ki konuşma gücümü kaybetmiştim.

Patolojik olarak utangaçtım, özellikle de çekici erkeklerin yanında ve bu herhangi bir erkek değildi; bu Thomas G.'ydi.

Longley. En iyi arkadaşım Lou ve ben son iki yıldır Thomas G. Longley'e kafayı takmıştık. Fantezilerimin çoğunun yıldızı oydu ve tuhaf bir şekilde, hayal gücüm kendini sadece buharlı olanlarla sınırlamıyordu. Hatta kendimi onun terli rugby formalarını yıkarken ve çoraplarını çiftlere ayırırken hayal ederken bile yakalamıştım.

Tom tıp fakültesinde bizden dört sınıf üstteydi. Yani biz ikinci yılımızın sonuna yaklaşırken, o o yaz mezun olmak üzereydi. Boyu 1.80'in üzerinde, sağlam yapılı, açık kahverengi, dağınık saçları ve inanılmaz kalın kirpiklerle çerçevelenmiş muhteşem mavi gözleriyle bizim mükemmellik anlayışımıza uyuyordu.

Her zaman ihtiyacı varmış gibi görünürdü ve çoğu zaman kıyafetleri düpedüz paspaldı, gardırobu Sadece iyi yıpranmış kot pantolonlar (kıcı için kötü bir şey değil) ve aynı derecede iyi yıpranmış rugby veya tur üstlerinden oluşuyor gibi görünüyor. Ancak görünüşüne özen göstermemesi onu bizim gözümüzde daha da seksi kılıyor, doğal özgüvenini ve insanların onu nasıl gördüğünü umursamadığı gerçeğini vurguluyordu. Lou ve ben, tıp fakültemizdeki diğer kadınlarla birlikte onun kedinin pijaması olduğunu düşünüyorduk (gerçi onların da bizim ona takıntılı olacak kadar üzgün olduklarından şüpheliyim).

Garip bir nedenden ötürü ondan bahsederken her zaman tam adını kullanırdık, yaygın olarak bilindiği gibi sadece 'Tom' değil. Göbek adındaki G harfinin ne anlama geldiğini bilmeyi çok isterdik. İlk harfi bilmemizin tek nedeni, çılgın takipçilerimiz gibi onun yılı için viva sonuçlarını kontrol etmemizdi. Olmak istemediğimiz için Ürkütücü kaçıklar olarak dışlandık, daha fazlasını öğrenmek için cesaretimizi asla toplayamadık, çünkü bu arkadaşlarına sormayı ve ifşa olma riskini içerecekti.

Londra'daki tıp fakülteleri, büyük üniversitelerin bir parçası olmadıklarında oldukça kapalı bir yapıya sahipler ve bizimkinde her yıl sadece yüz elli öğrenci vardı. Bu

Thomas G. Longley'e yönelik yaygın gözlemimizi mümkün kıldı; ancak takıntımızın konusu olmasına rağmen, ikimiz de onunla gerçek bir konuşma yapmamıştık.

Bununla birlikte, birinci sınıfın sonlarına doğru gerçekleşen bir 'Kütüphane Olayı' vardı. Gözden geçirme telaşıyla arkadaşlarımin yanına gitmek için kitap raflarının arasından geçerken ayağım takıldı. Biri Thomas G. olan rugby oyuncularından oluşan bir masanın önünde yüzüstü yere yığıldım.

Longley.

Kitaplarım her yere uçu ve ne yazık ki çantamdaki diğer utanç verici eşyalar uçu: Tampax Extra Super tamponlarım, güvenilir çok renkli simli kalemim ve en kötüsü Lady Princess le Foof (küçük, köpek kulaklı, eski Sınavlarda bana şans getirmesi için kullandığım ve ders çalışırken yanımda taşıdığım Küçük Midillim).

Thomas G. Longley ayağa fırladı, masadaki kıs kıs gülen arkadaşlarının etrafından dolaştı ve eşyalarımı toplamama yardım etmek için çömeldi. Yanaklarımdaki sıcaklığı hissedebiliyordum.

En utanç verici eşyaları kaptım ama ulaşamayacağım bir yere yuvarlanmış olan Leydi Prenses le Foof için çok geç kalmıştım.

"İyi misin?" diye sordu, bronzlaşmış eliyle Leydi Prenses le Foof'u uzatarak. Geniş bir gülümsemeyle aydınlanan muhteşem yüzüne kısa bir süre baktım ve hızla gözlerimi kaçırmadan önce kalbimin durduğunu hissettim.

"Peki, teşekkürler," diye mırıldandım fısıltıyı geçmeyecek bir sesle ve Leydi Prenses le Foof'u kaptığım gibi ayağa fırladım. Koşarak uzaklaşırken gözlerimi kaçırdım, arkadaşları ise arka planda alay etmeye devam ediyordu.

Lou ile 'Kütüphane Olayı'nı uzun uzun inceledikten sonra, ikimiz de büyük olasılıkla kaba, beceriksiz, zihinsel olarak yetersiz biri olarak görüldüğüm sonucuna vardık - tercih edeceğim ilk izlenim bu değildi, ancak bunun üzerinde durmanın pek bir anlamı yoktu (ne yazık ki sağlıksız bir şekilde yaptım).

Lou'nun kendisi de 'Bar Olayı' geçirmişti. Bu olay Londra'nın merkezinde dışarı çıkıp içki içmenin fiyatı, inanılmaz zenginler dışında herkesi pis öğrenci barlarıyla sınırılıyordu.

ve bir gece Lou kendini Thomas G. Longley'e yaslanmış olarak bulmuştu.

sipariş vermek için gerekli olan beş yüz yıl. Thomas G. Longley hazırlanır hazırlanmaz kendisine anında servis yapılmıştı (kadın bar personeline böyle hitap ediyordu), ancak mükemmelliğinin bir başka kanıtı olarak barmaid'i Lou'ya yönlendirdi ve onun daha uzun süre beklediğini açıkladı.

Lou onunla etkileşiminde benden biraz daha iyi durumdaydı. Öncelikle yere yığılmamıştı ve benim iki kelimeyle sınırlı tuttuğum cümlelerden daha fazlasını kullanarak ona içtenlikle teşekkür etmeyi başarmıştı.

Gördüğünüz gibi, geçmiş deneyimlerim beni farkında olmadığım öznenin yaklaşımına hazırlamamıştı. sağlıklı bir saplantı. Bu nedenle Thomas G. Longley ile ikinci konuşma bana doğru yöneldi ve bir kez daha benim açımdan anormal davranışlar sergilemekle tehdit etti.

Buna rağmen, ona cevap vermek yerine, zihnim görünüşümün çılgınca bir envanterini çıkarıyordu. Barda mağara adamı gecesi ve Lou ile ben bu temayı zevkle benimsemiş, ikimiz de Topshop indiriminden bulduğumuz mikro-mini, kürklü, leopar desenli etekleri giymiştik. Lou, mağara kadını havasına uymak için saçlarımı arkadan taramıştı ve ben şimdi buna izin verdiğim için pişmanlık duyuyordum. Saçlarım, görünüşümde en çok dikkat ettiğim kısımdı. normalde mutludur, normal durumdayken çok koyu, uzun, kalın ve parlaktır.

Jurassic döneminde ayakkabı ya da kozmetik ürünlerinin mevcut şüphe etsem de Lou beni dört inçlik stilettolar giyiyor ve makyaj yapıyorduk. Erkekler de dahil olmak üzere tüm arkadaşlarımız giyinmişti (çoğu son derece uygunsuz peştamallar giymişti) ve kıyafetlerimizin harika ve komik olduğunu düşünmüştük. Ama şimdi çok güzel bir kızın muhteşem gözlerine bakıyordum. açıkça giyinmemiş Thomas G. Longley'i düşündüm.

Muhtemelen bir çift kaçık mağara fahişesi gibi göründüğümüz için dehşete kapıldım.

Lou sert bir tekme daha attı ve kendimi toparlayıp konuşmam gerektiğini anladım.

"Ben - ben Frankie," diye çıkmayı başardım. Tom gülümsedi ve olduğu yerde hafifçe sallandı. Eğildi ve kokusunu alabildim

nefesindeki alkol. Birkaç saniye daha birbirimize bakıp durduktan sonra öne doğru hamle yaptı ve ağızlarımız arasındaki boşluğu kapattı. Cin ve sigara kokuyordu ama umurumda değildi, bu Thomas G. Longley'di ve sonunda, nihayet beni öpüyordu. O anın mükemmelliği Ancak arkadaşlarının çığlıkları hormonlarla dolu zihnime nüfuz ettiğinde elimden kayıp gitmeye başladı.

Standart "Way-hey!", "Devam et dostum!", "Biraz fasulye ver!" ve "Ona kimin patron olduğunu göster evlat!" seslerini duyabiliyordum. Hiç şüphesiz aşağılık arkadaşlarının teşvikiyle, Tom'un

Elleri eteğimin içine doğru ilerliyor, ne yazık ki eteği de beraberinde götürüyor ve neredeyse külotumu ortaya çıkarıyordu. Diğer eli boynumun arkasına kenetlenmişti ve dil boğazımdaydı.

Külotumun ortaya ve neredeyse tüm barın ilgisine maruz kalmaktan paniğe kapılarak çılgınca omuzlarını itiyordu. Başını benimkinden kaldırdı ve kan çanağına dönmüş gözleriyle bana odaklanmaya çalıştığını görebiliyordum. Kaşları çatıldı ve artık kesinlikle solgun olduğunu fark ettiğim yakışıklı yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi. Öğürdü ve tam arkadaşım Dylan bize yaklaşırken aceleyle bir adım geri attım.

Dylan rugby takımının bir üyesiydi ama aynı zamanda benim sınıfımdaydı ve en iyi arkadaşlarımdan biriydi. Bana özür dileyen bir bakış attı ve artık yeşile dönmüş Tom'u yakaladı.

"Longley," dedi ve onu tuvaletlere doğru götürdü. "Hanımların üzerine parça parça üfleme izin veremeyiz, değil mi?

Şüphesiz pancar gibi kızarmış yüzümü eğdim ve kıvrılmış eteğimi düzelttim. Rugby oyuncularının alayları

masa devam etti, ancak Şimdi "Longley reddedildi!" ve "Őanssız dostum!" diye bağııyorlardı. Lou hepsine öldürücü bakışlar fırlattı, 1.80'lik boyuyla doğruldu (iki santimlik topuklu ayakkabılarını da hesaba katarsak), elimi tuttu ve beni sürükleyerek götürdü.

Arkadaşlarımızın masasına çekildik, şansımıza rugby çocuklarından olabildiğince uzaktaydık. Son iki yıldır yaşadığımız aptalca aşkı diğerleriyle paylaşmadığımız için rahatlamıştım. Bu kadar bariz bir şekilde alçıya alınmış bir adamın Dilini boğazıma soktu ve elini eteğime soktu, için sürüklenip götürölmeden birkaç dakika önce beni tüm bara teşhir etti. Bu olay olmadan önce onu nasıl mükemmel bir insan haline getirdiğimi herkes bilseydi, asla yaşadı.

Arkadaşım Georgia kulağıma, 'Neşelen Frankie,' dedi. 'Hepimiz bu grubun tam bir bela olduğunu biliyoruz, görmezden gel. Ona zayıf bir gülümseme verdim ve diğerlerinin endişeli bakışlarından kaçınmak için yılan ısırığı baktım.

Tam kendimi biraz daha iyi hissetmeye başlamıştım ki Dylan masamıza geldi.

"İyi misin, Frank?" diye sordu, yanına çömelip Ben.

"İyi, Dyl, endişelenme," diye cıvıldadım. Bana bile sahte bir parlaklık gibi geldi.

"İçki oyunları biraz çığırından çıktı," diye açıkladı Dylan Galce ses tonuyla. 'Longley çok fazla içki içti ve hepsi bu gecenin "daha taze bir geceyi becermek" olduğuna karar verdi.

Dylan'a dehşet içinde baktım, "Ama ben taze değilim. Dylan rahatsız bir şekilde kıpırdandı ve cevap vermeden önce elini saçlarında gezdirdi.

"Sanırım sizi daha önce fark etmemişti, Bayanlar. ('Bayanlar' Dylan'ın bana taktığı tuhaf isimdi; nedenini bilmiyordum ve Galler'e özgü bir şey olduğunu sanmıştım).

Kendimi aptal gibi hissederek kısık bir sesle, "Tabii ya," diye cevap verdim. Elbette Tom beni daha önce fark etmemişti,

Tıp fakültemizin küçüklüğüne, sık sık yakınlaşmamıza ve hatta 'Kütüphane Olayı'na rağmen. Sadece 1.80 boyum, koyu renk saçlarım ve gözlerim (İtalyan ailemden miras) ve göze çarpan kıvrımsızlığımla arka plana karışmakta ustaydım. Beni tanımamasına şaşmamalı.

Göğsümde ve burnumda sıcak ve ezici bir ağrıyla Gözyaşlarım tehdit ederken Dylan'dan uzaklaştım ve yılan ısırığımı düşünmeye devam ettim. Sanırım Dylan ben yere bakmadan önce akmayan gözyaşlarımı fark etmişti ve kalçasıyla tabureme çarptı.

"hanımlar, en sevdiğiniz vadi çocuğu için biraz yer açın.

Gülümsedim ve ayağa kalktım, tabureme kaymasına ve beni kucağına çekmesine izin verdim. Uzun boyluydu, iri bir gövdesi vardı.

ve saçları neredeyse benimki kadar siyahtı. Birçok kızın onun peşinden koştuğunu biliyordum ama ben onu daha çok bir kardeş gibi görüyordum. Sürekli flört etmesine rağmen, bunu hiç ciddiye almadım. Hatta

Beni birkaç kez öpmeye çalıştı, ki bu muhtemelen sarhoşken yaptığı bir hataydı ve artık arkadaş bölgesine .

Kulağıma yumuşak bir şekilde konuşabilmek için saçlarımı omzumun üzerinden geriye attı. 'Benim fikrimi sorarsanız, sizi daha önce fark etmemiş olması biraz aptallıktan öte bir şey hanımlar. Unutun onu. Dylan'ın yanında 'budala' kelimesinin 'aptal' anlamına geldiğini bilecek kadar bulunmuştum. Tom'un aptal olduğunu düşünmüyordum, sadece sarhoş ve düşüncesizdi.

"Evet, Frankie," dedi Lou diğer tarafımdan. 'Aslında ona resmi olarak Thomas "Gankface" Longley, kısaca Weasel Gankface adını vereceğim. İçkime doğru kıkırdadım ve güzel bir yudum aldım. Gank, Lou'nun o an için en sevdiği kelimeydi (ne diyebilirim ki? Öğrenciydik)

ve bunu her fırsatta kullandı. "Mükemmel. Weasel

Gankface o zaman.'

Gecenin geri kalanında Weasel Gankface'i görmedik ve aşağılanmışlığımla cesur bir yüzle karşıladım. Ama bu

rugby çocuklarından tamamen kaçmanın imkansız olduğunu kanıtladı.

birkaçı dans pistinde bize doğru tökezledi. Dolaşan ellerinden ikinci kez kurtulduktan sonra, Thomas G. Longley'in yeni lakabının neden hak edildiğini bir kez daha anladım.

"olsun," diye sarhoş forvet, ellerini popomdan çektikten sonra. "Longley haklı, frijitsin.

"Evet," diye araya girdi arkadaşı. "Frijit Frankie! İkisi de yaptıkları şakaya kahkahalarla gülmeye başladılar ama öfkeli Lou'nun sarışın başını savurup onlara doğru hışımla yaklaşması ve ikisini de kulaklarından tutup kafalarını birbirine vurdular. Yerlerinde donup kaldılar ve şok olmuş bir halde ona baktılar.

"Devam edin, sizi zavallı Gankenstein'lar," diye bağırdı, güzel yüzü öfkeyle kızarmıştı. 'Mark, iğne gibi bir sakin olduğunu biliyorum ve Harry, Milly Jones'la öpüşürken pantolonuna da biliyorum. Nasıl oluyor da Frankie'yle deneyebileceğini düşünüyorsun?

Lig komik bile değil, bilmiyorum.' Bununla birlikte Elimi tuttu ve uzun adımlarına ayak uydurmak için koşmak zorunda kaldığım dans pistinden çıktı. Bardan çıkıp otoparka girdiğimizde yavaşlayarak durdu ve beni sert bir şekilde kucakladı.

"Hey, Lou-Lou," diye hırıldadım onun geniş göğsüne gömülürken. "Ben iyiyim, yok. Gözlerimin içine bakabilmek için geri çekildi ve elleriyle yüzümü çerçeveledi.

"İyi falan değilsin," dedi bana, sesi hâlâ sertti. 'Sakin o serserilerin seni itmesine izin verme. kabuğunun içine. Seni daha yeni çıkarmayı başardık ve seni geri getirmelerine izin vermeyeceğim.

Tıp fakültesine geldiğimde acı verici derecede utangaç ve ev hasreti çeken biriydim ve Tazelenme Haftası korkunç bir deneyim olmuştu. Neyse ki Lou koridorda benimle aynı kattaydı. Benim tavşan bakışlı halimi fark etmişti.

annem gittikten sonraki ilk gün beni kanatlarının altına aldı.

Gürültülü ve çirkin, özel bir yetenekle yaratıcı küfürler, o benim yang'ımın yin'iydi. Neyse ki Lou ve ben ilk yılımızda birbirimize son derece sıkı sıkıya bağlı bir arkadaş grubunun parçası olduk. Tıp fakültesinde kurulan arkadaşlık bağları, sizi bir araya getiren yoğun ortam ve baskı nedeniyle güçlüdür. Genel olarak sıkı çalış, daha sıkı oyna anlayışı hakimdi ve arkadaşlarım utangaçlığımın ve büyük sosyal durumlardan korkmamın beni eğlenmekten alıkoymasına izin vermediğimden emin oldular.

Lou'yu güven verici bir şekilde sıktım ve küçük bir gülümseme yapmayı başardım. 'Gerçekten, Louey, sorun değil - tamam mı? Artık eskisinden daha güçlüyüm, unuttun mu? Yalan söyledim. Lou gözlerini kıstı ama ben onun buna izin vereceğini görebiliyordum. O içini çekti ve beni serbest bıraktı, böylece kollarımızı birleştirip otoparkta birlikte yürüyebilecektik.

"Tanrım," dedi kederli bir ses tonuyla. "Thomas G. Longley, ne büyük bir hayal kırıklığı. Bu özel hayalin ölümünün onu da derinden yaraladığını söyleyebilirdim.

"Şu itibaren Gelincik Gankface, Lou, unutma. Neyse ki gece otobüsüne doğru ilerlerken ağır atmosfer kıkırdamalarımızla dağıldı.

Ancak otobüse bindiğimizde ve Londra'nın kalabalık caddelerinde dolaşırken, zihnim gecenin olaylarını yeniden canlandırdı. Yüz okuyamaması için Lou'ya sırtımı dönüp camdan dışarı bakmak zorunda kaldım ama küçük bir iç çekişten kendimi alamadım.

'Hey,' dedi elimi tutup sıkarak, 'sana şiddetli bir Takotsubo vakası yaşatmasına izin verme. kardiyomiyopati. '

Gözlerimi devirdim ve midemdeki çalkantıya rağmen sııttım. 'Vay canına, Lou. Bu şimdiye kadar duyduğum en üzücü şaka olabilir. Sen büyük bir inek olduğunun farkında mısın?

Bunu kırmak.'

Tekrar gülümsediğim için rahatlamış görünerek, 'Sen de bunu aldığın için bir o kadar aptalsın,' diye karşılık verdi. Takotsubo kardiyomiyopatisi, Kırık Kalp Sendromu olarak da bilinir ve stres hormonlarının kalp kasının zayıflamasına neden olduğu duygusal travma sonrası ani kalp yetmezliğine verilen addır. Travma, kederden bir ilişkinin sona ermesine kadar her şey . Ve onun

Varoluş, aslında kırık bir kalpten ölebileceğinizi kanıtlıyor.

Neyse, hayatta kaldım ve o geceden çıkan tek iyi şey, beni aşkımdan kesinlikle ve tamamen kurtarmış olmasıydı. Tom'u tekrar birkaç kez gördüğümde (Rahip Thomas G. Longley'den rütbesi düşürülmüştü)

Beni özenle görmezden geldi ve ne olduğunu hatırlayıp hatırlamadığını merak etmeye başladım. Birkaç ay sonra doktor olarak kalifiye oldu ve hepsi bu kadar.

Ne yazık ki Frigid Frankie ismi kampüsün her yerinde dolaşıyor ve gibi görünüyordu. Aslında kimse bunu yüzüme söylemedi ama arkamdan sürekli mırıldanıldığını duyabiliyordum. Bu da demek oluyordu ki ya erkekler ya da daha kötüsü, beni bir meydan okuma olarak görüyorlardı. Bu nedenle, birkaç üzücü olaydan sonra Üniversitenin geri kalanında aşk hayatım neredeyse askıya alınmıştı. Hâlâ dört yılım olduğu için bu hiç de eğlenceli değildi.

Bu yüzden Thomas G. Longley, nam-ı diğer Weasel Gankface, en sevdiğim insanlardan biri değildi. Onun aptal, muhteşem yüzünü bir daha asla görmemeyi içtenlikle umuyordum.

Bölüm 2

Çantadaki kediler

2013

"Louey lütfen, lütfen, lütfen o tembel kıcını Yatağa,' diye yüzüncü kez yalvardım.

"Defol git," diye mırıldandı yastığına.

Ama söz vermiştin, hatırladın mı? Lütfen, Lou-Lou, bu ilk günüm. Gel .' Yorganı kapmak için hamle yaptım ve o da yorganı çırpılamamı engellemek için çok geç kalmıştı. Bana yönelttiği öfkeli bakışın etkisi, şiş gözleri ve yataktan kalkmış saçları yüzünden biraz azalmıştı.

"Ah, iyi," diye iç geçirdi, sürünerek yatağın kenarına geldi.

yatağından kalkıp çalar saatine baktı. "olsun Frankie, saat daha yediyi yeni geçti. Tekrar yatağa uzandı ve gözlerini kısarak bana baktı, tamamen giyinmiş ve gitmeye hazır olduğumu, çantamın omzumda olduğunu fark etti.

"Sen bir manyaksın," diye inledi, kendini tekrar kaldırarak. "Ne zamandır hazırsın?"

"Um... bir süre," diye itiraf ettim.

Gerçek şu ki, dün gece hiç uyumamıştım ve Nihayet saat beş civarında pes ettim ve OKB paniği içinde kıyafetimi seçmeye başladım. Çok standart bir asistan doktor üniformasında karar kıldım: siyah pantolon, pembe gömlek ve siyah bale ayakkabıları, saçlarım her zamanki gibi at kuyruğu. Umuyordum ki arka plana karışmak (benim alışkanlığım olduğu gibi).

Yeni bir yere gittiğim ilk günden nefret ederdim. Aşına olduğunuz bir hastanede farklı bir bölüme geçmek yeterince kötüydü, ancak tamamen yeni bir hastaneye ve yeni bir uzmanlık alanına gitmek özellikle zordu. Bu, temel eğitimimin son altı ayıydı ve bitmesi için sabırsızlanıyordum. Bunun yerine şu konulara odaklanmak güzel olurdu

Tıpta gerçekten iyi olduğum tek uzmanlık alanı ve bir değişiklik için tek bir yerde kalmak; ama önce önümüzdeki altı ay kardiyolojide, büyük bir hastanede çalışmaya katlanmak zorundaydım.

Daha önce hiç adım atmadığım bir eğitim hastanesi.

Bristol'dan Cardiff'e yeni transfer olmuştum. Her ne kadar dekanlığın transferimi onaylaması beni rahatlatmış olsa da, sırada Bristol'da çalışan Lou'nun yanına taşınabildim.

aynı hastane, bu benim ilk günümün beklentisini daha az korkutucu yapmadı.

'Lou, yankı toplantısı saat sekizde başlıyor ve dün göreve başlarken geç kalırsan ölümle cezalandırılacağın konusunda bize telkinde bulunuldu. Bana yolu göstereceğine söz vermiştin. Sesim panik içinde yükseliyordu ve Lou iki elimi de avuçlarının içine aldı.

'Derin nefes al,' dedi. 'Topla kendini, Rossetti. Benden sonra tekrarla: Ben müthiş bir tıp ve gözüm korkmayacak.

'Ben müthiş bir tıp dehasıyım ve gözüm korkmayacak,' diye mırıldandım.

İşte ruh budur, mütevazı dostum. Pekâlâ, biraz kıpırdansak iyi olacak. Neden beni daha önce uyandırmadın? Son yarım saatteki yorgan kavgasına dair hafızasını kaybetmesine sinirlenerek gözlerimi devirdim. 'Bir bebek ol ve beni dışarı çıkar
giyecek bir şey var mı? Hemen duşa gireceğim. Gardırobunu karıştırmaya başladım, kıyafetlerinin büyük çoğunluğu en altta bir yığın halinde duruyordu.

Banyodan bağırarak, 'Bana uyuşturucu bağımlısı sürtük elbiselerimden ve topuklu ayakkabılarımdan birini bulur ,' dedi. 'Seksi yeni danışmanımın bacaklarıma yüklenmesini istiyorum.

Bugün.' Bütün gün terlik gibi iki santimlik Louboutin'lerle nasıl dolaştığını asla bilemeyeceğim.

Bir koridorda daha yürürken endişeyle etrafıma bakındım. Rotayı takip etmeye çalışıyordum. ama bu imkansız görünüyordu. Burası çok büyüktü. Zamanı geldiğinde bu tavşan yuvasında bir koğuşturuna liderlik etmeyi nasıl başaracağımı bilmiyordum. Lou uzun adımlarla yürüyordu, ben de onun peşinden koşuyordum. Bana doğru bir bakış attı ve her zamanki özgüveniyle çelişen gergin bir hareketle boğazını temizledi.

"Frankie, kardiyoloji hakkında söylemeyi unutmuş olabileceğim bir şey ," dedi.

"Dökül bakalım Lou," diye cevap verdim. 'Bu sabah hiç gizem havamda değilim.

"Şey, ben -

Bir çift kapının önünde durduk.

üzerinde 'Kardiyoloji Konferans Odası' yazıyordu. Saatileme baktım ve inledim: Sabah 8.05. Kahretsin.

"Bak, şimdi bunun için zamanım yok Lou. Bana dedikodularını daha sonra anlatabilirdi; yeterince geç kalmıştım. "Beni götürdüğün ve yolu gösterdiğin için teşekkürler. Yer değiştiriyordu.

Sinirli bir şekilde önümde durarak kapıya giden yolumu kapattı. "Oh, top torbaları," diye mırıldandı, bakmaya devam ederek

gergin. 'Ben de seninle geleceğim. Zaten dokuza kadar koğuş viziteme başlamam gerekmiyor. Bu sözlerle birlikte Çift kapılı.

Konferans salonunun ortasında büyük bir masa vardı. Masanın bir ucunda üzerinde projektör bulunan büyük bir ekran vardı. Masanın etrafında sadece danışmanlar oturuyordu, çünkü hepsi şık takımlar giymişti. Büyük çoğunluğu erkekti, sadece bir kadın vardı. . Ceket giymeyen ama gömlek giyen birkaç adamın kıdemli kayıt memurları olduğunu tahmin ettim.

Tüm gençler ve diğer kayıt memurları

Arka tarafa sıkışmışlardı; oturacak yeri vardı ama çoğu ayakta ya da duvara dayalı ince masalara tünemişti.

Lou mekanın sahibiymiş gibi içeri girdi ve birkaç danışmanın arasına uzanarak iki fincan ve birkaç hamur işi aldı. Daha sonra koşar adımlarla iki fincanı da doldurmak için kahve arabasına gitti. Bu arada ben de arka tarafa saklanmak için koşuşturdum ve masalardan ucuna tünedim. Odanın ön tarafında, projektörün yanında duran danışman boğazını temizledi.

"Bize katılmanız çok güzel Dr Sands, ancak bildiğim kadarıyla şu anda Yaşlı Bakımı alanında çalışıyorsunuz" dedi. Tıknaz, kır saçlı, şık bir takım elbise giymiş, otorite sahibi olduğu her halinden belli olan bir adamdı. Ses tonu resmiydi, ama ben

bir gülümsemeyle savaştığını söyleyebilirdi.

"Beni tanıyorsunuz Dr. Williams," diye gülümsedi ona. 'Bu yankı resimlerine doyamıyorum, bir tane alayım dedim.

Koşuş turumdan önce hızlı bir düzeltme.'

Kaşlarını kaldırdı ve bakışlarını bana yöneltti.

"Toplantının başlangıcında burada olmayanların yararına, tüm yeni stajyerlerin işimiz bittikten sonra danışmanlarının atanabilmesi için ofise rapor gerektiğini tekrarlayacağım.

Yüzüm yanıyordu ve ben başımı eğerken odadakilerin gözlerinin bana doğru döndüğünü hissedebiliyordum. Lou masada yanıma çöktü. Bana bir kahve ve bir poğaça uzattı ve elimi sıktı.

"Tıbbi deha, korkutmak yok, mu?" kulağıma fısıldadı ve ben de ona zayıf bir gülümseme verdim.

Dr. Williams devam ettiğinde, herkes bana dikkatini vermeyi bıraktı ve ben de odayı özgür hissettim. Sadece danışmanlar masasının etrafına bakıyordum,

Kime tahsis edileceğimi merak ederken ensemdeki tüylerin diken diken olduğunu hissettim. Koridorun en ucuna baktım. ve nefesim boğazımda düğümlendi.

Bir çift muhteşem ve tanıdık mavi göz bana bakıyordu. Dehşet içinde ağzım açık kaldı. I Lou'küçük bir gıcırta çıkardığını duydum ve elini ölümüne kavradığımı fark ettim.

"Özür dilerim Frank," diye fısıldadı kulağıma. 'Sana söyleyemezdim; bir hafta boyunca uyuyamazdın. Birkaç ay önce atandı.

"Hay aksi," diye mırıldandım, bakışlarımı onunkilerden ayırıp ayakkabılarıma baktım.

"Tanrı aşkına Frankie, eğer bir ya da iki f-bombası atmanın zamanı geldiyse, şimdi tam sırası. Devam eden eksikliğim

Küfür Lou için sürekli bir sıkıntı kaynağıydı, ama bunu fazlasıyla telafi ettiğini düşünüyordum. 'Bak, sen Zaten muhtemelen onu çok fazla görmek zorunda kalmayacaksınız; burası büyük bir departman.

Toplantıdan sonra sekreterlere giderken, Lou'nun sözlerini kafamda tekrarlayıp durdum ve şunları yapabilmem için dua ettim gerçekten de ondan kaçıyordu. Diğer yeni stajyerler onu tanıyor gibiydi.

ve çoğu zaten arkadaşı, bu da beni daha da yeni bir kız gibi hissettirdi.

Kardiyoloji sekreterlerinin hepsi büyük bir ofiste bir arada oturuyordu. Dr. Williams bölüm başkanı olduğu için, sekreteri bizi danışmanlara ve nöbet rotalarımıza atamaktan sorumluydu. Her birimize yeni rolümüzle ilgili tüm bilgileri içeren kocaman bir klasör verirken oldukça yıpranmış ve bezgin görünüyordu (değişimin onu etkilediğine şüphe yoktu). Danışmanımın kim olduğunu görmek için hiç vakit kaybetmeden göz gezdirdim. Gözlerim teslimiyetle kapandı ve bir mide bulantısı dalgası beni vurdu.

Tabii ki.

Dr. Longley.

"İyi misin? Gözlerimi açtım ve karşımda uzun kıvıll saçlı, minyon bir kızın endişeli bir ifadeyle bana baktığını gördüm. "Kusacakmış gibi görünüyorsun.

Zorla gülümsedim. "Ben iyiyim. Sadece ilk günlerden nefret ediyorum.

'Biliyorum,' diye kabul etti, 've o toplantı beni çok korkuttu. Cevap vermek için beni işerdim. O yankılardan karıncıklarını bile seçemiyordum.

Gülümsemem artık gerçektir; işte karşımda gönlüme göre bir kız vardı. "Hepsi bana siyah bir çantanın içinde kıvranan kedilerin farklı varyasyonları gibi görünüyor," diye cevap verdim ve omzumun üzerinden bir şeye sabitlenmiş gözlerinin genişlediğini görmeden önce tiz bir kıkırdama çıkardı.

Ensemdeki tüyler yeniden diken diken oldu ve arkamı döndüğümde açık mavi, buruşuk bir gömlek giymiş geniş bir göğüsle karşılaştım. Yavaşça yukarı baktım, açık gömleğinin yakasında görünen göğüs kıllarına, bronzlaşmış boğazına, hafif kirli çenesine ve son olarak inanılmaz mavi gözleri benimkilere bakıyordu. Hızla geri adım attım ve o da bana kaşlarını çatı.

"Dr. Rossetti?" diye sordu, belli ki sekreterler tarafından bana yönlendirilmişti.

Harika. Şaşırmamıştım ama yine de beni üniversiteden hiç hatırlamaması canımı acıtmıştı. Sonra tekrar, o gece beni aşağıladı ve bana frijit dedi, o da kim olduğumu bilmiyordu. Tanrı aşkına, beni yeni gelen biri sanıyordu.

"Frankie," diye cevap verdim sessizce, sıkması için elimi uzattım. O elimi sıkarken yanaklarımın kızardığını hissettim.

Küçük elimi büyük ve sıcak kavrayışının içine aldı ve benimkini mümkün olan en kısa sürede, bana yakalanmadan çekip aldı. bariz bir kabalık. Kaşlarını tekrar ve ben de bu manevrayı kabalıktan başka bir şey yapmadan gerçekleştiremeyeceğimi fark ettim.

'Tamam Frankie, görünüşe göre benimlesin,' dedi, Bana sıkı bir gülümseme sundu. 'Ben Dr. Longley ve kayıt memurum Dr. Hadid, sizi CCU'da bekliyor. Bu sabah kateter laboratuvarındayım, ikinize de sonra yetişirim.

Sesi sert ve beceriksiz geliyordu ve benden uzaklaşmak için sabırsızlanıyormuş gibi görünüyordu, bu da garip görünüyordu. Yani hâlâ utangaç olabilirdim ama nadiren bu kadar kötü bir izlenim bırakırdım. Ayrıca ona Tom dememi önermediğini fark ettim ve bunun iyi olduğuna karar verdim: ne kadar resmi olursa o kadar iyidi.

'Harika, iyi sabahlar...' Gah! Tam bir ucubeydim. Hayatım boyunca kateter laboratuvarında ne yaptıklarını hatırlayamadım. '... stent!' Sonunda rahatlayarak, "falan" dedim, diye bitirdim.

"Doğru," diye cevap verdi ve devam ederken yüzünün biraz daha yumuşak olduğunu ve sert tonunun hafifçe kaydığını fark ettim: "ve umarım Frankie, altı ayın sonunda Ayların yankıları çantadaki kedilere daha az benzeyebilir. Salyaları akan sekreterlere başıyla selam verdi ve ofisten dışarı çıktı.

Çok zekice. Onun için çalışmaya başlayalı beş dakika olmuştu ve ben aptallığımı iki kez göstermişim.

Neyse, devam edelim.

Yeni kızıl saçlı arkadaşım Tom'un ardından bakıyor, biraz şaşkın görünüyordu. Bu duyguyu biliyordum.

"Tanrım," diye mırıldandı adam ofisten çıkarken. 'Onun banyo suyunu içmek için ateşinden bile geçerim, bir de üstüne üstlük geçimini sağlamak için kırık kalpleri onarıyor.

Kırık Kalp Sendromu şimdi Amazon'da mevcut.

OceanofPDF.com

Teşekkür

Okuyucularıma kocaman bir teşekkür ederek başlayacağım. İnsanların garip beynimde düşündüğüm hikayeleri okumak için zaman ayıracaklarını asla hayal edemezdim ve kelimelerle ifade edilemeyecek kadar onur duyuyorum. Ayrıca bana şans veren eleştirmenlere ve blog yazarlarına da sonsuz minnettarım - geri bildirimleriniz kitaplarda büyük fark yarattı ve yazmayı sadece bir tutku değil bir kariyer haline getirebilmemin nedeni oldu.

Badgers'a! Sizler harikasınız. Tüm teşvik ve ilhamınız için teşekkürler. Sizin uzman ileri düzey okuyucu becerileriniz olmadan bunu yapamazdım. Hepiniz harika insanlarsınız.

Susie, Carly, Katie, Curly, Jess, Jane ve Ruth - hepinize harika alfa okumalarınız için teşekkür ederim. Siz en iyisisiniz!

Harika editörüm ve sevgili arkadaşım Jo Edwards'a - teşekkür ederim, teşekkür ederim ve tüm bu olanlar için çok üzgünüm.

Noktalı virgüller!

Bu harika kapak tasarımı için Steve Molloy'a da teşekkürler.

Poole'daki tüm su sporları arkadaşlarıma denizle ilgili her şey hakkındaki bilgece tavsiyeleriniz ve uçurtma / rüzgar sörfü / yelken / kanat becerilerinizle bana ilham veriyorsunuz.

Son olarak, kendi romantik kahramanıma teşekkür ederim. On üç yıldır benimle evli ve beni koşulsuz destekliyor. Seni ve çocukları ölesiye seviyorum.

Yazar hakkında

Susie, güzel Dorsette pratisyen hekim ve aşk romanları yazarıdır. Çalışmadığı, yazmadığı ya da Köpeği kucaklamak ve kitap okumak için gizlice kaçıyor, dört küçük oğluna bakıyor (biri o kadar olmayabilir ama önemli olan zihinsel yaş!).

Susie ile bağlantı kurmak için lütfen aşağıdaki bağlantılardan herhangi birini kullanın. Yazıları hakkındaki her türlü geri bildirimi gerçekten takdir ediyor ve kitaplarını okumak için zaman ayıran herkesten haber almak isterim.

[Susie'nin resmi web sitesi için tıklayın](#)

[Susie'nin Facebook Grubuna katılmak için tıklayın](#)

[Susie'nin Facebook Sayfası için Tıklayınız](#)

[Susie'nin Instagram'ı için tıklayın](#)

Susie'ye e-posta gönderin:
susietate79@gmail.com

[Onu Twitter'da takip edin: @susietate79](#)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.